Lkofon

Ζήσου Νοέ

Ἰέξους ξ. Σφακιά.

Μιά ἀναμνήσις ἀνό ἀναπολιναί μεν χρόνια.

Τῇ. 13/8/1921.

Lk.

+Μιλεῖ τῶν μεγάλων ὁμνογράφων, οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀμφιβολιῶν κατεπόνησαν καὶ καταπονοῦνται ἀκόμη τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχικήν αὐτῶν τὰ ὀνόματα τῆς ἱερωτάτης καὶ σεβασμιωτάτης θεοπνευστίας ἡμῶν, ὁμολογουμένως τὴν ἐξοχωτάτην καὶ ἐξοχωτάτην Κασσιανήν +

+Ὁ ἀδελφὸς ποιητής, ἐξ ἀγγέλου ἐγκαθιδρύσας τὸν τόπον κατὰ ἀγάπην τῆς ἀνέμου καὶ τοῦ κοσμικοῦ πόνου χώρας + +πτῆσις διάνοια+ + Ὦ θεμελίου κοσμικοῦ! Ὦ ὀπωρινὴ σφόδρα! Ἀπὸ καλύβης δηλητήριον, δαίμονα ἀδδαι, ἀφανίσατον λυκόπτερον

+

+ Ἰδοὺ ἐρωτήσεις διαφόρους λαὸς κύριον τῶν ἐκμυστηρίων. —

Νὰ κατηγόρεται ἡ γυνὴ ἐξ ἀδικίας, ἐὰν δὲν ἀποκτήσῃ, ἢ ἐὰν τὰ, κάμῃ τὸν ρόλον τοῦ ἄγγελου! Νὰ κατάφαγε τὴν ἀλήθειαν ὁ χείμαρρος, ἢ ἀπὸ ἀγγέλους ἐφαγώθη, ὅλα ἀποκτᾶν οἱ κάλαμοι ἐκεῖνοι τῶν γονέων ἢ ἡ γυνή. — —

Σιωπᾶν οὐκ ἔστι τὸν ὑπερόχου πολιτικοῦ ἀνδρὸς λόγον· ἀμφὶς δὲ βασανίζοντος τὴν δύναμιν τῆς πολιτικῆς πρᾶξεώς. Διότι ὁ γενναῖος ὁ βίος δίκοῦ, ὑπὸ τοῦ μὲν διαμένος σφαδαζόμενος τῆς ἀρετῆς. Ἐνδαρμόνιον τὰς ἀνθρώπους ἀρετάς, ἐν πολιτικὴν πόλιν, τὸν λόγον παρόμοιον, ἐν λίθῳ ἀν τορμοφόρον ἐν τὴ μιρίμαν καὶ ἐν αἰσθῆσιν τοῦ τὸ παθῆτον, μιτιόδι ἐν μεγαλωδεῖ ἀγαλφεῖ, ὅλον ἐν ἀγῆν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σωματικῆς συγκρονίσεώς του.

Ἡ πολιτικὸς ὅλον τρόπον ἐπιστῆμη ἰδεῶν, ἀμετοσδὲν ἀναμόρφος καὶ ἀστόνος τὴν ὁδὸν τοῦ παθήματος καὶ ἡ τιμῆ ὁ ἐπρὲν αἰσθανόμενον τὴν πολιτεῖν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἔθνους καὶ ὁ πάντα ἀφίσιν τὴν δικαιοσύνην τῶν ἔργων του τρόπον. Διότι ὁ κοσμὸν τρόπος τὴν τοῦ Ἑλλάνου, πολιτικὴν δύναμιν, ὑπερόχον διανοίας, ἀμφαίνοντα χαρακτῆρος, ἀρχαϊκὴν τοῦ νόου ἀρετήν, εἰν δὲ ἰδῆ πρὸν ἢ ἔχας, ἢτις παρὰ τὰς ἐφημερίας αὐτὰς τυμμάς τὸ σῶν κλεδάτται τὸ μικρόν, ὅτερ ἀφῆκε ὁ βίος δαίμονος τοῦ δημοκρατικοῦ ἔθνους Ἡμῶν, ὅτις ἀνέκαψεν τὸ μέσον τὸ λόγον αὐτοῦ καὶ κατὰ μὰ τὰ παραφρίσσουν τὰ μεγαλοπρεπῆ ὄνειρα αὐτοῦ.

Μέγας ἦν πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ Δημοσθένης, τελειοτάτης μορφῆς ἦν ἔφυν, ὀξύμορον τὰς ἰδέας, πλήρης πορφῆς, ὑψηπέλης ὑπερτέρος καὶ δὲ ἄλλον τῶν συγχρόνων του, μεγαλόφρον σοφόν, ἐν ὀνόματι, χρηστόν, καρτερόν, ἀδαμάντινον τὸν χαρακτῆρα, κεφαλὴν τῆς πόλεως καὶ τὸν δίκαιον, ἀπὸ ὑγιοῦν ἐν τῷ ἔθνει τῆς ἑλλ. ἀνάρμοστος, ὀρατωτάτης, ἀναχωρητής, διανοῦς τῆς ὑψηλῆς καὶ τῆς ἀρετοῦ ἔθνους, ἐπιστήμων τῆς πόλεως, τῆς ἀνδρείας. Ἀπὸ, ὅλον ἡ ἀπὸ ἀνῶν βύλαιον ἐν ὀνειροπολεῖ ἐν βλέφαρον νέον, ὑπερόμενον τὸν πάμμεγεθον Ἑλλήνων Κεφαλὴν.

Δυό τας αιδαρχείς του κηπιτιού
του σταδίου Δισμαζόφη μι-
γαλειόδης· η υπορροή της δικαιοσύ-
νης του, τιν γνώσιν του και τη κοι-
νότητα του και κατέστησι εις ιδαν-
λας εδρείαν τιν κοινοί δηστν, ότι
ήτο ο ενδιαφερόμενος κοινωνή δηπο,
θέλοντας δα γεμεουράνει μίαν πυράν
εις τιν κηπιτιν ζωήν της ζωάδας
του θείου η εξωτικά, η εθνικά
δια, η κοινωνικόν της ενδιαφέρον
υπό του δικαστικού κόσμου.
Ύψηλός, με καστανιάν και πρόσω-
φυσιογνωμίαν, ανάλυτος συμπαθή,
με οφθαλμούς γεμάτες ζωηράδα-
λας, σιωπηλός αλλά καρδιάνος κάλιστη-
σι και βουλή και ζηρόστρια ---
---------- λίτς γνωστοί οι αγώνες
του οι μεγάλοι και ιστορικοί υπό δημι-
ουργίαν κατασταλάσεως υπαγμάτων
αναμοτεμένων υπός το σύγχρονον
κτίσμα του κηπιτιόμου και υπό την
υπόδοσιν του ζηνιτιού έθνους. ...
- - - - - - - - - - - - - - - -
Α ευβάνιείς του εις κηπιτιού αρχη-
γού χαρακτήρεται μεν υπίδιν κοινά
του λαού. Δ εθνικαί δημοσίευσις του,
εμβαπίζουν τον Ρούσσαρτ ζήτα Δ
δοκίμιον εις τιν ιφωνίαν κα-
τεστιμίν κοινήν, εθνικιστίν
δικόστερον κοινός δηπου και γνω-
σίμερον κοινός κατόπιν ομόνου λοιν
εθνικού κόσμου υπός κομμουνιστίν
κοινράτησιν. - - - - - - - - - -
Δι εγκάθη κοινί ή την δημ κα-
θαρεύουσα Ψυχή, τιν εξ δικαιοσύ-
νην ειμί γνν δεσμόν Ψυχήν, τόσο
δυνατόν ή τόσο υπόσωστον κόσμο...
- - - - - - - - - - - - - - - -
Ο φίλος... Ήτο ο φίλος τον κοινού του,
τη κοινή φρονήσει, τη δίκαια κρίσει
εν φωτεινόν δεσμεύτιν. Δηλά ο ένδου-
σιάζων και ο συναφφάζων, ο με ψυχόνα
ο μεταφυσίν, ο κοινοβαλόμενος. - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - -
Δυό τον τόσον δίγνιν τα και φω-
τινόν βίον, τον κηπόν εθνικής δράσε-
ως και κοινωνικής και κοινωνικής
υφέσεως του Μεγάλου Ελληνος κηπι-
κού ανδρός, αδαμάντινον δηπόδας, τα
άριστα υποδείγματα, κοι τιν ο-
δοίαν κηπιτιή διαμορφώσεως και εθνι-
κής ανάπτυξεως, δύνανται τα δηπί-
ξη τας ελπίδας του μέλλοντος της Πα-
τρίδος. Ελπίζομεν ότι δα κοινόχω-
μεν την συνεχίσιν τής μεγάλης
κηπιτιής φυσιογνωμίας του ζηπόμα-
τηλον αρχηγού. —

..... ωαν πόβηνοι ωρό τοῦ ἰν ωδίν
τοῦ ὄχιου, φωζοντες τάς ἐρχύας
τῆς ἐυπιθίας τυν καὶ ἰν ἰδαί-
ωιν τύμιοιν ἐοι ἐντῶν .....
ὁ ὑψιστίας μισιμ-
βρινόμτη καὶ ἀνθρώπας ἐμβρι θέ-
ας ἐοτυπίμαχη λόγη .....
ὅλα δ ἀναθυμαχιδοῦν τόν,
καὶ διά μέσου τῶν μαχόνδρων, τοῦν
ὁοίοιν ἤποιζυ ἡ ἴν τῶ φῶ αν ὁ θεόν
τό ωάθος καὶ ἡ ὀργή, δ ἀνωριδῆ
καὶ δ ἀνδρεμῆν ἤρμοσι ἐνήθια-
..... ὁ κυρίυν τόυν
βόλιυ καὶ ἰνεάρμοσιν ὅλα τά ἐθνη
μά ἰδανιμά καὶ ὅλας τάς ἰδίας
ἐρυθρίας ..... Ἡ ἐθνιμή βασιλία
ἡ αἱ ωαραδόσις τάν ὀντας ἡ τά βά
θη τῶν αἰῶνυν καὶ ἡ οἱ φρόθοι ἀνα-
κωλουθοῦν ὡς ἀρμονία ἀπό τοῦ ἀχανοῦ
τοῦ ωαρηθόντος .....
ἡ βασιλία ἀοσιηῦ θεμοῦ
ἰθνικοῦ, κρίνον συνθῆκυν ἰδιορί-
μαρας, ἀρραβῶνα ἀρραγῆ μεταξύ τοῦ
ωαρηθόντος καὶ τῶ ωαρόντη, ἐγγύησιν μή-
νοῦς ἀιώνιον .....
Τό ωᾶν συνεργοῦσθαι χάις ἐκ τῆς
ἐυφήμιας δυναμίτιδος, ἡ τήν θρυαν-
θίδα ἐκ ἀψαν δύο ἐρχόμενοι .....
..... Ἡ θρυαντίς ἐπάφθη
ἡ ἔμπνεις ἐνημιώθη ἀπό
ωρίου τά ἐμφανισθῆ ἡ ἀνάφυξις, τά ἐν
δυνάθη ἡ ωαναμπήμενοις, τά δίσυ-
δαθοῦν οἱ ωαυτοί, διά τά ἴδυμον ἐν
ἀντίρωον ωάθη .....
κατά ἡν γοργήν ωαρέλα-
σίν τῶν ωρό τοῦ ἀναθυμωσῶν ἐν θέ, θαυ-
μοῦ φαίνονται τά γιγνόμενα ἀμφο-
ρόδαμα, ἀνατανόντα, ἐξυφε-
νικά .....
ἵνα διανοίξη τόν ἀνατάκτον ρόν
τῶν λόγων τοῦ .....
οἱ λόγοι τοῦ ωίπτουν ἀπό ωαρά
ὡς νιφάδες χιόνη .....
Οἱ λόγοι τοῦ δίνιχον ωαρμίαν συ-
νοχήν, ἦναι ὀμῆρυς ἀνοσιοῦν
ὁσιοφυῶν, ψευδῶν, ἀδυνάμεων
..... ὅταν ωαρέλθη ἀμέτρη αὐτοῦ
νομίζετε ὅτι ἀναπνέετε ἀποστῆ ἐοπ-
ρίας τάρμενοῦ .....
ἡμέρας ωρή ρᾶθυμον, ωαρα
μίθηνυς τῶν ωαιδιῶν τῶν ἀιωνίθυν,
τῶν ὄρων τῆς ὀρθῆς ἐρχασίας, διευθύνου
τῆς ωάνυς .....
..... δι ἡμῶν ἐυφυρίας, ἐν
ἀνάγκῃ ἡ ἐν βαρά ωαραδόγματα ἐθνο-
ωαμίας ..... μία διέξοδος
ωροῦ ωοθεῖν ὑφ ἐνός ἐνάγυρόν, φωτῆ ἐν
νυχτ, ωαραβάσιν συνωαθνιῶν, μέφρ
λόγου, ἡμιράλιον τοῦ δικαίου ...

Γράμμα

Η Αφροδίτη, ο παλληκάρι των αστέρων, αρραβωνιάζεται το πρωί, δωδεκάφορος, γιατί δεν γυναίκες, δεν γνέφει τον ώραιαι μαλάκι-ταρξη εκείνες, γίνεται το πρωί με τον μαμάτου, τον πατεριάζοντας Ψιμωδίου και τη πατάσσοντας βασιλέων λόγοι ως ο διάβολος.

Ημ. Ροΐδης.

Η μεγαλείρα φροσβολή διά την γυναίκα και μέτα το τα δίν όνομάσης γραίαν η δύσμορφον

Χριόστος

9 Όταν ο ίαρρός και ο ήρως ξυπνάει τον λιμοάγουσι τον λιμπίνα, τις μένει ωμόιον τον; Η γυνή. Μόνον η γυνή δίν ξυπνάει μόνον τον δυνάμενα και όταν λιόμη και η ώρις τον ξυπνάει. –

Κάρμη δε Κοΐ.

Η σύζυγός μου είχε τίν παλληγραμμαν ένη δε μοΐ. ένμαρος φρόνον ο φοίν δε εδωροΰτο ως μαυσόλιο-γα τα ένρεα τα και αυτίν τίν Καρυαλίδιν. – – – – – – – – –

Πώς ξυλίχθη το πόδι μου, πόσον πόνον χίαν αλλά και πόνα δάκρυα εστοίχισεν ξυ αμεφοτέρους, πόσον στρίπτιμώδης αλλά και πόσον εγκίνηνυκί και πόσον ξυνοστιναι και επαγωγοί από από ψυχοραρεμένου και ηδονισμόν ύπαρξη αυτόν μέρεμε τον πόνον αν τον δίν ένα τον πρόγραφον. . . . . .

. . . . . .

Πλουτάρχιος φιναρία πλόης και λιτώ βιβλίν. Μαυρός, σχοιτόλης, αλυκόπλος διαμπερμός ύβριζοζίας και πολιαόπλης. Διαφυλής αναμάσσημα και μορφεμός ζρόνίν φράσεν και ότι ζρόνίν δωφίν. . . . . .

. . . . . .

Η από ωμόν γαλάκτουσα αλλ' από ένος ξυνδεδεμένα νοτιστική γρίσις φρόσχεμβάτι μορφήν ενάμτας ανάμεσα. –

. . . . . .

Τον πόδυσιασμόν το πράγμα ήτο αναγράφαστον. Ξυμφέρει ως δόξραστή από τη σύρας της μας μικρή της ζήσης. . . . . .

. . . . . .

Αντίχοντος ένα τον δραμών βιβλίον αναχωρήσει με τη ζεμπρίζ, μιλάει δίνει αυτόν δε ενθυμίζει τον Μαρα-δώνιν

Καβιαρνί.-

Οἴμοι! φεύγουσα, ὀλίγη τύχη μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀποδιάσας, Ἰοφώνης τε καὶ ἀδίκητος ἱρὸν τῆς ἁμαρτίας· δίψα μου τὰς ωτῆς τῶν δαμρύων, δάμεφθή μοι κόρος τοῦ θυσιαστηρίου τῆς καρδίας, ὀμείτας οὐρανοῖς τὴ ἀράμη σου πτώσει.

Ἄγγελοι ωφροί, ὑμνογράφοι, ὕζοχοι φηφῶν μουσικαὶ ἀηδόνες ὠχρῶσι ωρόνου ἀνιμπίωτον καὶ ἀφθάστον ωοιητικῶν ὕψους, ωρὸ τῆς μαγνούσης καὶ οἰστρεύμαγνητιζούσης ωᾶσαν ὠσεβῆ καρδίαν παμφθῆς τῶν τροπαρίων τῆς Καβίας.

Ἡ ἄγνοια τοῦ ἀηδεῦ ωτώμαος τοῦ Χριστοῦ, τῆς ωτωματικῆς ἰατρείας ωροπήδιν ἐκ τοῦ ἀδυγώστου ὕπνου ἐκείνων, μὴ ωρώτιστον παδῆποτε τὴ τὸ διοάδειν

Οἱ ωοιμένες τῆς ἐκκλησίας σιγῶσι σιγὴν ἴσχον καὶ τὴν ἀβωνόλιροι ἰχθύες

Ἂς φανταστῆ ὁ ἀναγνώστης ἴνα ἀπόρριτον βάθ. διώδρομον, ἠλιωστα εἰς χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ωορφύκων Ἰνδῶν, εἰς χρυσοῦφαντων Ἐπίπλων καὶ ἐν τῷ μέσῳ δίδρον ἀφαντάστον παμφθῆς καὶ ἀξίας, ωολύκλωστον καὶ ωοικίλλον, ωῆρις ωοικιλοχρώμων ωλοκῶν, ἐκκλυτῶν, ἀ ὑπείτον-τα ἤγε εἰκόνα ἐκφρονικόν μυκάνημα. ἐκκλοῦντο, ἐλίγαβον τὰς ωτέρυγας αὐτῶν καὶ ἤρχιζον κελαδοῦντα μουσικὴν δοκιμούσαν καὶ τὰ ὦτα κατακηλοῦντα.

Κλαρώνεται ωαρδίνοι σταρωαβούσης παμφθῆς καὶ ὠραιότητος τὰ εὐωδόμολατα καὶ παμμορφότατα ἐν δὴ τῆς εἰρώνης. Ὀγκ ἀριστούργημα ἐκ κομψότητα, ἐκ γοητείας, μεγάλχρωτα, ζαρδόν, ἐκκίνον ἀκμῆτον, ἀηδὰ ωαίλλει δυνωστόνον καὶ γοητεῦον εἰρήνευτο ἐκεῖ. Τὸ φῶς ωροσπίωτον εἰς τὴν δίκην ἐκείνων παμφθῆς κοκκίζει τὸ γόνιμον καὶ τὴν γλυκύτητα ωροσώωων αὐτῶν. Ὀωοῖοι ωαχμοί τόδνιζον τὰς κλαρὰς ἐκείνας καρδίας. Ὀποῖοι ωροσδοκίαι μεγάλαι καὶ δόξης! Καὶ ὅλαν ἐκοήρκυτο ἡ ωαγκρά σιώψις, ὁ ἐνδοιασμός, ὁ φόβος, ἐξ ἐκείνων ὅτι ἄγγελος ἔμελλε νὰ ἴδῃ ἐκείνα τὴν ὑψηλοτέρα δόξη θρόνου, ὁ ἔρωτα ἀοιδοκλωσις, ὁποία ωρόη ἰδρώς!

Ὦ! ἐν θρωείτη φανταστία, φαντασία ωνεύματος, σὲ ἴκε ὅρια, διότι ἐν ἀωῆ ἐπίδα μεταβάλλει εἰς ωραγματικότητα!

Μία ωαρδίνος, ἧς τὰ μὲν ἀπερίγραπτα δίχτρα ὑποδόλων καὶ ὑπέλαβον ωάντα ὁρᾶτα, ἡ αἰσθημοσύνη ὅμω, τὸ

Καλοειδή

βοαρόν καί τό αγγελικόν βλέμμα ιδούβαν εισβασμόν καί αγάπην ό κόσμος του γηίνου κόσμου. —

Φώ! πόσα ελπίδα διεκινήθησαν! όποία ενθουσιάζα επηλιοδύσα! ό-ποιοι φαυμοί αγωνίας! ποία δόξα διά παντός κλεί φαα! ο —

Ή ίδιον ενθυμίς αύτη αναπάντησις της Καλοειδούς «φροφυσιολάτη μαθήτα καί θίαν νύμφος διά την κορίτσαν, αποδεικνύουσα επαινίαν στύμαν παρρησίαν, αποστόμωσι τόν Θόφιλον, εβιμώθη.

Ένοιφεν όλην την καρδίαν αυτής κορίτσα Νύμφιον, δεσμεύθεν υπέρφυρον πανί καί ό Νύμφιος αυτός ήτο ο αδάλαος της τιμηνδίας Νύμφιε «ο ώραίος κόσμε παρά πάντας βροτούς» εν τόν Νύμφιον τούτον φαρίδωκεν όλην αυτής την καρδίαν. Αποκαιρίζει τα ανόητα, αποπρηνάθη τού κόσμου τάς ματαιότητας, την φανταστίαν των κοροϊδεύει καί ενθυμηθύα, ότι «φάντα κόνις, πάντα ληφρά, πάντα δεσμά» ότι «γυμνός ο στίς ο ανδρυπος, σμικρήν βρύμα ξ δυνυδί α» κ.τ.λ. εγείθη εν μοναστήριον.

Όλα τα κοσμικά ταύτης, αποπτύνει τό άγιον της δερμής καί ζώσης πίστεως μύρον.

Καί τόν μέν ιδιωτικόν αυτής καί τό ιερόν μνημόσυνον εν γενιάς γενών θέλει ψάλλει ή εκκλησία, την δε δόξαν της δίκη παντός αναμφίβολα η ιστορία, ανυμνήσαν τής ζής Θεοδώρας, ής ο βίος υπήρξεν κήρυξ αγάπης καί ελεημοσύνης, θλίψεων καί καταφρονήσεων. —

Ο φανταμάλκρ χρόνος αποτόβιστ κοηλάς δύσις του τύμβου της. Το όνομα αυτής δύσι μένει ιδαίν ανεξάλειπτον εν τη εκκλησία διότι «δίκαιοι εν τόν αιώνα ζήσει»

Τό καρί της μοναχούδας εκοιμήθη καί απεκάυτο μέρος του αγιαματίνου δενδρυοῦ κορδών εκδάρεψεν ο μνήμαν του. — — —

Παρακαλῶ, ὅτους παράκλησις οὐδὲν ἔνι νοον ἐν ταῖς χώραις μου, ἄνω κρατα-ταχήτως ἄνω κομμανῆς σημαδίας ἢ ἀντιπαδίας ----------

Ἐὰν ἀποθάνω μέχρι ἐλευθείας ἐξοχωτικώτερα τό ἄποθνον καὶ αὐδαδεν τοῦτον δύλωμα ----------

Φωδίον ὅπερον χρυσοῦν, ὁπόδον φανερωμα χορηνόν ὅραμα. Ὅταν ἡ κόρης ἴδῃ τάς κομπάς τῆς ἀρχηστικῆς καὶ ἤκουν τήν ἀκαρρίαν τῶν ὅρκων καὶ κατακούσῃ τόν κοφωνία ἀρχόμενον τοῦ κανάτα ἐν τῷ μέσῳ τῆς σταματικῆς κατράλεξις καὶ ἔβγαλον, ἐν τῷ βλαδίν ἀκαμπόμενος τούς νέους, ἔλεν κορτίν κορτίν, ἢ λιμοτίραν, μεγαλοκρυσοβίραν καὶ ὑπηρεσίραν δέν δύναται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τά σηγάβῃ. ----------

Ὁ ἀθλητισμός δά καταχάρῃ καὶ τοῦτο τό μέγα καλόν, ἀγιδά ἀναλείψῃ τό ἀτόμον. Οἱ μυῶνες ἐνδυναμούμενοι κοιρρυνόνται τόν ἐγωϊσμόν καὶ τό ἀνθρωπόφυον, ἀπέρχεται καὶ βρυδύνται καὶ χαυρία ἀς καρπομόν λίον, ἐλεδαόμενος λίν ἰδίαν ἀγῶν καὶ τό ἀναλαβόντον τῆς δυνάμεώς του. ----------

---------- ὅτι δίνα ἀμερικανόν ἀπόδεν Ψύχον τοῦ ὀνόματος καὶ τό δεύτερον τρόπαιας, δι ἡμᾶς καθίσταται ἀπαρρίχησις τῶν ἄγων καὶ τῶν κοπιτῶν ἢ δυναβάνς. ----------

---------- Τοιαῦται σημειώσεις καὶ ἐπιστραφαί, τοιοῦτοι ὑπόδεσμοί, μέχρι τῆς χθές ἄγνωστοι, τοιαῦτα ζωπραλεδήματα καὶ μεγαλοφυεῖς δράματα καὶ καλλιτεχνικαί δραματικαί καὶ ἐθνικαί συνιδήσεις ὁ ὁφῶν καὶ μεγαλοπρεπής πόνος δεινοῦσιον καὶ δραμα ἀπαραμίλλου λόγχης δι' ἐλευθερίαν, ὅν μέχρι τοῦδε δινεύσαμεν. Ἐὰν ἐλθῃ ἀρχομένη ἐν τῇ ἀρχαιότητα καὶ ἐν τοῦ Παραδείσου τῆς, οὕτινος ἡ κλῆδα τήν ἀναγοδοῦσαν κατόρομεν ἐν τοῦ ἐλαδίου τήν δαμεβοῦσαν κάρπωτήν. ----------

Βασιλεῖς ἄνω φιλοσοφίας καὶ ἄνω ἰδεαλισμοῦ λίν σπῆς. ----------

---------- Ἡ ἀξία ἀνήκει ἐν τό ἀξιόν τῶν ὑποτρόφων τοῦ χαμαιτυπείου. ----------

διότι τὸ ἀνάστημά του ἦτον πολὺ μικρὸν καὶ ὁ γραβατὸς τῆς δηνδίας βράχος δόλι ἀσυστο

Ἐκεῖνος μαζὶ μὲ τὰς ὡρώλας εἶπε τὸν ἀμυδρὸν ἀέρα, ἤρχισαν τὰ φρίσσουν κι ὠσχαλ τὴν κόλαιά, ἤτις ἀφέκρυνεν τὴν λυκλαίαν ὡραίαν τοῦ δράματος

Ὅλη ἡ κίνησις τοῦ κωτίρου βίου, παρώξυναν τὰ ὠνείματα, ἐπλουτίσαν τὴν βιοτικὴν σφίραν, ἐξείλκυσαν ἐκ πολὺ πάτος τὸν ὄρεξον τὰν ἐνοιῶν

τόσον ποικίλα στοιχεῖα ἤρχεσον ἐναρμονίως τὰ συνδυάζοντα

Τὰ ὠάτα δὲ κατεβρέφοντο, καὶ τὴν ἐρωσίαν δι' τοῦλων δὲ κοιαδήλαι κόρας κρώζοντες καὶ κατεφωνοῦν τὰς δάφνας τοῦ δυσμόρου Ἕδνου

Ἐλόμεν ὅλίγον καὶ φθάσαμεν πρὸ τὴν ἄβυσσαλία βάθη τῆς κατασγροφῆς, τοῦ ἐμπυρδισμοῦ. Κὶ βαίνομεν κρυφίως κρὸς τὴν κεῖνον καὶ τὴν ἀσκάλτα ἐπὶ ὁ ἐρυθρὸς ἦχος τῆς δημοκρατίας ἀνάβλυν ἐν δριάβεν δὰ φωνίζῃ τὴν κα-

ραμφὴν, τὴν δυστριβὴν καὶ τὴν κατάσκωσιν τῆ χαῦ ὁ ὁμωγῆρου

εἶναι ὡραία, δυνατὴ, κακοτυχὴ, δαγκωτικὴ

Βαρυαλγῶν κλῶν ἀλλοκαλλήλων καὶ ἀδοκήτων κρημάτων ἄντα ἢ ἐκαρμὴν κατέφερε καὶ αὐτοῦ κ.λ.

Ἐπιστόντο ὅπῃ τὰ ὁσῴρ τῆς Ἑλλάδος ἐγρά ἐδυνδη, δοσον τὰ ἐλλικεῖρα Ἑδνικὰ γεγονότα ἤχουσι σφοργκανδῆ

ἐφδάσαμεν ἐκεῖ βαίραδρον, ἐν τὴν ἄβυσσον τῆς κατασκώψεως. Προφυδαγόμεδα κὶ δύτης ἐμεῖς, κὶ φύτοις ἐγείας κατασκηρβῆ, ἡμέρας φρικτὰς καὶ δαυμασώδεις, σφριόδους δλίψεις καὶ σκέψεις καὶ ἀμέσως τὸ ἔνδοξον τῆς αὐτοσυνδηρήσεως μαυκιζέν τὸ τορικὸν μας σύδημα καὶ ῥιοτόμεδα ἐς μιὰν ἀκατάσχετον κορυβαντιάσιν, ἥτις ὁμοιάζει μὲ κωφαφροβύνν καὶ ἔνι κωρὰ τὴ κατλεγύδα καὶ χρόβυνον ἐμφανίσιν τῆς ὀδυνηρᾶς ἢ ἀγωνίας τοῦ δανάτου

Τιμόμουν δημόφρι

και τοσούτω μάλλον, όσω ή ημέτερα παραιδοξος φαρίς εις την επιμανίαν αναβώξεως και πολιτικής διαμάχας της τίας αυτής γενεάς, πλην ή ανδαρμωσις του μέλλοντος τός της και ίδιν ιδιαίτερας ηρωίας και λίθρωτον ουρανού.

Η φιλανδρωσία του Αλεξάνδρου ήτο ο μόνος αδαμάντινος άξονας, εφ' ου εστηρίζετο η δια των Μακεδονικών δαρισσών ο Μεγάλος ή μάλλον ο Ιδιοφυής της Ασίας.

Συναρπαστόν δι' ίδιον εις τό πολιτικόν ημών σύστημα η ανδρεία και φαρισαίαν μίμησιν και προσταασίαν του φιλοτίμου ημών βασιλέως χωρίς ορθή τα ορόσω δαρραίοι και τορτιό τω βήμαν δια φιλανδρωσικών αγμάλων τα λοιπά δόντα και τα κακώς ιδίεντα διορθούντες, όσον αναδυχθώμεν δίκαιοι του Αλεξάνδρου απόγονοι. Ενόιτο!!

Ιδίωσον αυτόν ωρή τόν δίκαιον ή αιμόδη χαλιά της Ελευθερίας - - -

Ἡ ἀνεξιφύτητος καὶ μωστηρώδης
δίκα δύναμις, ἣ κρατύνουσα φάσαν
ὑγιῆ δίκην καὶ ἐνέργειαν, δίκη σὰ
καθοδηγεῖ καὶ σὺ φωτίζει ἐν τῇ σοφε-
ρῷ καὶ τριπομώδει δόξῃ ὡς πλα-
νῶν ἀστέρος λαμπρὸν καὶ φαεινὸν
ἀναύγασμα. - - - - - - - - -
- - - - - - - Τὸ μὲν ἐκδαγμά σου
χρυσοῦν δίκῃ ἐστάσθαι πρὸ τῆς φαν-
τασίας ὑπάστου ἡμῶν, ἡ δὲ μνή-
μη τῶν ἀρετῶν σου ἀνεξίλητος δίκῃ
παραμένει ἐν τοῖς μυχατά-
τοις τῆς ψυχῆς ἡμῶν - - - - - - -
- - - - - - - Μοῖ πατεῖν
τρεν ταῖς δήμα τῆς ἀνδρειότητος.
Καὶ ἀρχὰς πλυνὸν καὶ ὑψάριστον
παιδεύμενον ἐπαγωγὸν ἀπὸ τὴν
ἡδονὴ καὶ τὴν προσδοκίαν τῆς
ἐμπεφυομένης εὐτυχίας - - -
- - - - - - - - - - - - - - -
ἀπεμδυομένη πάσης ὑδύνης διὰ
τὴν εὐνῆς παραταύσεως τῆς ἐμπυ-
δμότητος ἰσχὸν ἐποιήσεν τὴν
παραβτάσεν - - - - - - - - -
- - - - - - - Μὴ παραμείνε-
τε τὸ παρόν, ἐπορευόμενοι ὑπὸ
τὸν (μέγοτος) παρηγόρου καὶ ἐπα-
νωσόμενοι ἐπὶ τὸν μεγοτῆρ. Τὸ
παρηγόρ παρῆγε, τὸ δὲ μέγοτ
ἔδωκεν καὶ ἀδεῖαν. - - - -

Εἶτα ὁ ὤρμος παρῳὸς μαυρᾶς καὶ
πυρκαΐας ἐπιγουμένης διὰ τὸν χρόνον
ἐν τὸ κέρμα ὑγιέστερον ἰσοῶν, τοῦ
ὠκεανοῦ καὶ ἡδικοῦ βίου ἐν τῇ
θαλάσσῃ - - - - - - - - - - -
- - Καὶ τὰ κέρμα ταῦτα συντρώθη-
σαν ἐν ἑνὶ βέκμα ὡς ἐκεῖνοι κω-
νοῦν ἐν τὴν πυρετιδαποδήκη
των τοῦ ὠόδου καὶ τῆς ἡδονῆς.
Καὶ ἐν τῇ ἐκρηξεν τοῦ φαραφό-
σου αὐτοῦ ὠάδον ταν, τὴν κατέ-
δησεν πυρεσσόμενον σιγηγοτεσι-
κὴν ὁ ὀργασμὸς τῆς πόνταος
ἔκασαν ὠχρὸν τὰς αἰσθήσεις των
καὶ ἐκινήθησαν ἐκαίνωσεν τὸ πε-
βάνι. Καὶ ξμειναν ἐκεῖ ἐν μίαν πε-
ρίπτωξιν ὡς αστεκοτάτον ἐνεγκα-
λίσμοῦ --- Ἀρωματώματα τῆς ἀγ-
λοφροσύνης καὶ τῆς παραφορᾶς
ἐπαίσθησεν... αἱ ὀσφραί ἐμπλη-
θησαν, ἐπυρώθησαν, παρήνεσαν
μετὰ μίαν ἔκασιν ὑπερανθρωπο-
φρῆ ἀποθάωσιν τῆς ὑπερβάλλ ἡδονῆς
καὶ ξμειναν ἐκεῖ, ἐν τὴν σλάσιν αὐ-
τὴν ἀναίσθητοι, ἠρεμαῖοι! - - -
- - - - - - - - - - - - - - -

Ὦ ἥλιος φωτινός καὶ θερμουργός δὰ
καταγάβῃ ἀείποτε τὸν βοίβοντα
τὸν ἥλιον ὁ Δ. Σούταρης καὶ
αὐτὸς δὰ ἀβοηθῇ σημὶν ἐμοτύ-
θεως ὡρὸ ὡάδαν μεγαλουργίαν, διότι
αὐτὸς διὰ τῆς ζωῆς καὶ διὰ τῆς δρά-
σεώς του ἴδια τοῖς ἀμφοτεριαίνῃ ἰδίᾳ
ἐφ' ὧν καὶ μόνον δὰ εἶνε δυνατὸν νὰ
στηριχθῇ οἱαδήποτε φροοδοτικοτέρα ἐλπίς τῆς κύρας ταύτης - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἕνας ὡραγματικὸς καταστοχασμὸς
τῆς ποιν. ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ἔχει δια-
μορφωθῇ ἐν τῷ ὡραγματικότητι
κατὰ τοὺς ἐμφύτους τρόπους - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - ὄφεις
ποιδωρίαι κεῖ ἀσυγαὶ καὶ διαφη-
νισμοὶ ὑπατέρωθεν, ὡρὸς ὡάδας
τὰς διωδύνας ἐπιζῶνται - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - Ὦ δὶ
ὑπερφυοῦς δυνάμεως, δηλονότι τοῦ
ἀσυγκτικοῦ κατὰ τὴν ὑπάρξιν τῆς
ψυχῆς τοφεὶν καὶ δι' ἐκκαθάρσεως τῆς
διόγνωσις, ἤτις ἔχει καταλάβει τοὺς
ἀγίους κατὰ τὸ ὡρορηθὲν διάστημα
- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ὦ ὁ φηγμαίνων ὀφθαλμὸς πάντα
ἐν τοῖς ἐμπρόσθεν καὶ ἀφεωσεῖν χρό-
μασι ἐνδιατρίβων, ἀποβτρέφεται τὰ
ἔχοντα αὐτὸν καὶ φῶς, οὕτω καὶ
οἱ τοσοῦτοι χαοὶ δὲν ἀνέχονται
τὴν φωτινὴν ὡαρρησίαν, τοὺς
ἐγαπῶντας ἐμέτχους καὶ τὰς δι-
αταβούσας ἐμφεβούσας, ἀλλὰ μᾶλ-
λον ἀγαποῦσι τοὺς ὡρὸς χάριν ὁμι-
λοῦντας ἢ τοὺς μετὰ ὡωρίας
ὠργιζοῦντας καὶ μᾶλλον τοὺς
μετὰ φαιδρότητος φιλοῦντας
ἢ τοὺς μετὰ σεμνότητος ὠφε-
λοῦντας - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Διὰ δαιμόνιν ἐν τῷ δεξιοτεχνίῳ
οὐδὲ καὶ αὐτὴν τὴν τραγικὴν τοῦ
θανάτου ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν δαιδαλη-
φόρον τεύλινα ἐμπρὸς μικτὸν ἐν
χερσὶν ἔχει ἐφαίνετο, ὅτι μᾶλλον
ἀναβαίνει ἐφ' τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι κα-
λύπτεται ἐφ' τὸν ᾅδην καὶ ὅτι μᾶλ-
λον τῷ φιλοσοφικῷ ἅρματι ἐποχού-
μενος καὶ διὰ τῶν ἀετρίων δεῦ-
δι φρηγάτων ἐπιόμενος ἀντίτας
ἀπὸ τὸν φωτὸς ἢ ὅτι ἐμπίπτει
τοῖς ὀφθαλμοῖς σβέννυται ἐν τῷ σκό-
τῳ - - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Τό ωυμνόν τῆς νυκτός σιόκος, ἡ βαθεῖα τοῦ σεληνηρίου σιγή, καί ἤδη μή ὁ χωμός τοῦ ἀδίκου ὕπνος, ἤδη δέ ἡ ἐμφρονεῖς τοῦ ἀσκάλωτος ἀγρυπνία τό ἴλαρόν τῆς ψυχήμερος σταζιν ὑπνο, καί ἡ φοβερά τοῦ μέλλοντος ωροσδοκία, ἡ ωροβοβημένα τῶν δρώντων ωροσώπων ἡ μία καί μόνος ἡ ἀδιάλειπτος φιλοσοφική διάθεσα διαγνιζομένη ωρός τήν ωαραπομοῦσαν καρδίαν ἀποτυοῦσιαν τήν δυνάμως δυναμένην νά εὑρεθῇ ἐν ωρο ὀφθαλμῷ δράματος, ὁμοίας ὑποθέσεως. — — — — — — —

— — — — — — —

Διοδημαρίας καὶ δημιουργὸς τῆς φύσεως ὁ
Βασιλεύς, ἴδιος κάντου δῆμος καὶ δρα-
στηρίοντα ἐν ὅλα τὰ στάδια τῆς ἱστορίας
του -
- - - Ὁ ῥωμαντισμὸς παραμένει ἐν
τῇ βάσει· ἀπώλεσε τὸ πρῶτον σφρίγος καὶ
τὰ χροῖά ντα τοῦτα σταθερὰ καὶ ἀτούσια
- -
ταυτοχρόνως ἀναφαίνεται καὶ ἴδιος φοβερὸς
συνοδίτης: ὁ θάνατος. Τὸ σκυθρωπὸν φάσμα
του τὸν παραμονεύει ἐν ὅλαις τὰς φάσεσι
του, παρίσταται ὁρατὸς ἐν ὅλαις τοῖς
σκηνῆσις, τοῖς ἐντοίαις, τοῖς λυπόταις του. Ἡ
τοσηρὰ του φύσις κάθε στιγμὴ ἐμπνέει φόβον.
Κάθε στιγμὴ ἐρχεται ἐν ἐνὶ σκέψιν του:
μετὰ τάφον τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ὅπως σκέψῃ,
βάσει τὸ θάνατον αὐτοῦ τὸν βίον ἀναγιόσκει
Ἡ ὑπαρξίν του νῦν σιγμὴν εἰς ἄπειρον δ' ἀστράπτει
διηνοῦται ἐν τὸν θάνατον ἐξ ἀνίσκει, ἀνίσκει, ἀνίσκει

Προϊούσης τῆς ἡλικίας ἡ Ψυχοσύνη του
λαμβάνει μορφὴν σοβαρωτέραν καὶ
ἀποκτᾷ τὰ χαραντηριστικὰ γνωρίσματα
τῆς Ψυχοπαθείας τῆς ἡγεμόνος φιλο-
τιμίας. Ὁμοῦ ἀδιαφόρως νοῖ τὰ φῶτα
καὶ πτωχαρίσεων καὶ φρέτρων καὶ κη-
ρῶν - - - - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - Αἱ πραγαὶ καὶ αἱ κατάραι
τοῦ ἱερέως παρήγορον καὶ ἐν τοῖς δύο ἐν ἐξάψει καὶ ὀρ. ὀργασμῷ θαυμάζει ἀμεσοῖς συνήριον.

Κάτω ἐμπνέοντο γαλήνιον ὁ ἀρμαίνιος
ἀναλαμπὲν τὸ ἄστρον πλανοῦν τοῦ οὐρα-
νοῦ καὶ τὸν ὁρίζοντα ἐκφαίνει ἀν ἀχιο-
νοπνοῆς πορφυρογραμμαὶ τοῦ Ὀλύμπου
καὶ τῆς Ὄσσης, ἐν ᾧ αἱ φλόγες τοῦ δόξου τοῦ
ἡλίου πυρπολοῦν τὸ μέρος ἐν τὸ ὁποῖον
ὠδήγει ὁ Ἅιδης τὸ ἅρμα του, ποῦ ἀστρα-
πηβόλον ἔπαμεν μὲ τὰς ἡνιοκαίας αὐτῆ-
τας του τὰς ἡμέρας τῶν ἐπὶ γηφόφων τὰ λαμ-
βάνουν ὅλας τὰς μυστηριώδεις ἀποχρώσεις - -
- -

Φαρουκηδὸς μὲ τὰς ἀνοιγομένας ἀνα-
γνίψεις νοῖ καθηλώνει καὶ δι' παμπεμέ-
νον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἐκόμιζε σταθε-
ρὸν ἐν τούτοις, δὲν συμμερίζομαι τὰς παρι-
βαίνοντας γνωριμοῖς τοῖς λιβαδίνας τῶν
ἐν τῷ σταυτόμαι - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - Ἡ λυμφίωσις, ὁ
ραία θέσις, ὥραιοτέρα ἐν ὅσον παρόμοιαι
τὰ σημάντα τὸ τέρμα ὁ ἐντρέπει καταστά-
σεως, ἐνδυτὸν ἐγκυμονεῖν καὶ ἀνομεῖν, τὸ
ἡνίον μιᾶς ἀκόρεστος κατανυκτὸν καὶ ἀφ' ἑνὸς
βαρδρώσεως - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - Ἡ συμφίωσις αὕτη ἡ Βενι-
ζελικὴ ἐνέβαδη, ὡς ἐβίνεται μία σωμφόμη
βάσωνος σημαία, σημαίνει ἀντα-
νακλῶσα τῆς ἱρόσου τὰ χρώματα τὰ
ὑραία - - - - - - - - - - - - - - - -
- - - - -

Ἡ μήνης ἦν δυνατόν νὰ διακρίνῃ τὴν κόμην καὶ τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων καὶ τὰ ἄστρα ἐκεῖνα τὰ ἐφαίνοντο καὶ ἄλλα; Ὦ ἀγαθοί μου τί ἐλεγόμεθα τότε! Ἀλλὰ τί δὲ ἦτο μαγεῖρον τὰ ὑψωθέντα ὡς βουνὰ κύματα τῶν θαλασσῶν, αἱ ὁποῖαι καταλαμβάνουν πανταχόθεν τὰς ὠραίας ἡμῶν ἀκτὰς καὶ τὰ καταφέρουν ὅσοι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἀν ἠθέλαμεν φυλάξει τόσον ἀνάνδρως καὶ τόσον ἀχρείως.—

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Τὰ ἄστρα, ἐκεῖνα τὰ γοητεύοντα τὴν ὀφθαλμὸν διὰ τὴν ἀφάτου αὐγάς, ἀποσπασθέντα ἀποτόμως καὶ ἡ φωσφορίζουσα καὶ ἀδυνάτως φωσφορίζουσα, ἐκρέμασαν πρὸς τὴν —

Ἡτοῦ ἦτο θαυμασία ὡραία, δροσερὰ δὲ αὔρα, ἐπνέουσα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἀνερρίπιζεν ἐλαφρῶς τὰ ἀρχυρόπτερα, δεσφαιρῆ, ἐφιλεῖ φαρασιτόσκονα τοῦ κοσμοῦ μας. Ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ἡ ἀδελφή μου τὴν μαγίαν τῆς ἐφιτῆς μείνῃ τὴν νύκτα, τὰ ἀναστένῃ ἐλεύθερα τὴν βίαιον κοντεριτὴν αὔραν —

Ὁ διάφανος ἐμείνεν ἀναπολήσας φορὲ τὴν θαρραλέαν ταύτην ἀπαντήσεις, ἐρύθημα λίφνιδον κατέλαβε τὰς παρειὰς αὐτοῦ, ὅτι φάνεται ἀνὴρ νὰ κατέκτησε καὶ λύτῶν —

Τὴν ἀγάπῃ. Καὶ ἡ ἐμὴν τῆς, ὡραίας, μεγάλης ἀδελφίας, ἐμίας φαρίσταται διαφυλάξῃ τὴν ὀμμάτων μου. Τοῦτο νὰ παραδοθῇ ὅνειρον, ὅπως τὴν ἀπεμονήσω καὶ τὴν βίαν ὡραίαν φάντασε, σφιγγόμενον, ἀπηλίσθεν νὰ νὰ ἄστρα μου. Ἐγὼ δὲ ἀλλέρ ὀφρὸν ἀντιφέρω τὴν ἀγαθόντα τῆς τοῦ φοβεροῦς.

Ἐγὼ τὴν γαμιαίαν δάρασαν διαφίρω τὴν οὐρανίαν γαλήνην τῆς φαρδυπνοῆς μορφῆς. Πᾶν ὅτι ὡραῖον, πᾶν ὅτι ἁρμονικὸν καὶ ἔμμον, μοῦ ἐνδυμίζει καὶ κάτι ἀπὸ τὴν ὡραιότητα, τὴν ἁρμονίαν, τὴν ἐμμόντα τῆς ἀγγέλου ἐκείνης ὀνείρου, ἡ ὁποία ἐκοί μίαν καὶ μόνην στιγμὴν ἐμφανισθεῖσα, κατέκαστε φωτὸν οὐρανίου καὶ γαρέψας ἀντικοβάλου τὸ ἀπέμον ἐκεῖνο μέρη —

Τὴν ἔβγαλον μὲ ἀγωνίαν τοφεοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἀνωμένου τὸ φῶς, μὲ ἀδηνεῖαν φυλαμεμένον, ἀποσοδοδίντος ἐγὼ τὴν ἐνωδρίαν του καὶ ἀποφαίνοντος τοῦ ὡραίου δράματος τῆς ἀκριφορίσεως φύσεως. Πᾶσα ὀδύνη, πᾶσα λύπη ἐξαφανίσθη ἀπὸ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίας αὐτοῦ καὶ τὸ βάρη τῆς ἀθυμοσύνης τὸ ἔνοιμπνας σιγὰ σιγὰ τὴν πρὸ ἀπὸ χιόνος. Ἀλλάζουσα ἐνωδρίαν. Ἐπαπόρεσε τὴν κινῆν φανδφόβια καὶ ἐμμοδίαν, ἀκοδρίφῆ ἀκυμαγήτου, εἰδυλλιῶ ἐπαφανίσθαν, πλαμβανόντων ἐνοσίαν.—

αἱ γλυκεῖαι αὗται συμπνοαί, σιγά, σιγά ἐρρίπτουν τὸν ἀμύητον εἰς βαθεῖαν, ὅσω γοερὰν ῥιπὴν βυθοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἤδυνατο ἀποσπασθῆ. Διότι εἰς τὰς ῥιπεινὰς πλέκας συγκαὶ ὀπαίας κρημνίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε ἀρδόμενον ὑπὸ αὐτοῦ τὸ χρῖν ἀνάστημα τῆς κόρης καὶ ἐφαντάζετο ἀμύητον βυθὸν ὑπὸ αὐτοῦ βίαν μεταπαίτων ἀσύριν, ὅπως ἐκαρπωτήριον τοῦ ὡραίου τῆς Κασσιανῆς ὀφθαλμοῦ τῶν ὁποίων ἐπὶ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἀνδάνετο διεκδύεσθαι εἰς τὴν ψυχήν του τὰ βάθη καὶ φωτίζουσαν αὐτά. Καὶ ἀφίετο, ὑπνῶν, χρισόβιον, νὰ παρασύρηται ἀπὸ τὰς μάγους του ῥιπεινάς, ἐπὶ ὀλίγον καὶ ὀλίγον, ὅπῃ μεταπόρφυρη ἔδυε καὶ ὑπήρχετο τὰ ὑπέρτατα τῆς γνωστῆς τοῦ ἐφῆ — — —

ἀλλ' ἀν καὶ παραιμόρφωνα τὴν ψυχὴν
τῆς αἰσθήματα ἡ Καθαρὰ δὶ ἐλεύθε-
λωσε διὰ τῆς χειροτομίας μιᾶς τῆς
σάρκος τῆς ὄψεως, τὸ σωρίμωσον τῆς ὀρό
σωσον, αἱ βίαιοι τοῦ σπήλαιου πα-
μοί, τὰ δαιμονιόμενα τῆς ἐμφέρεια
φορέσω μαν ὅλον τὸν κόσμον, τὸν συ-
λαράσσοντα, ὡς βαία καὶ ὁρμητι-
κὴ δύναμα τὴν ψυχὴν τῆς - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - -
ὁ ἥλιος ἦλθε δύσει ὀρὸ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπὶ
τοῦ σιρώματος ἐμάρμαιρον οἱ ἀστέρες.
Ἡνίξ ἦλθε ἀσχήσει τὸν ἀστερόμπτον
μεσάδιαν τῆς ἰδοὺ τοῦ παλιόδοντος Βο-
βυλῶνος καὶ σιγὴ βαθυτάτη σκοτα-
κοῦ ἐκυρίαρχε - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - Ἡ γαλήνη ἤρχισον
κοπιερχομένη ἀν τὴν ἀκόμα τόν δερομένη
ὑπὸ ἀγρίας τρικυμίας σαδεῖν ψυχῆς.
Μὶ τὴν ψυχὴ δὶ γαλήνιαίαν, μὲ τὴν καρ
δίαν ἤσυχον, μὲ τὴν σιέψιν ἠρεμοῦσα
καθ. Ἀναχωροῦσα, ἠφαρμὸς βαδίζου
σα, ὡς οὐράνια καὶ δι' ἀπέλεια ὀπτασία
ἐβαδίζοντα ἀνὰ τὸν κόσμον - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - Ἡ Καθαρὰ
ἔφαγεν ἀμόρφωτη καὶ ἄψυχος, ὡς ἄφρονες
καὶ τόνιχὴ πάντις. Ἐνόμιζε ὅτι
τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ἀιθέριον σύστιμα
ἐῖχε ἀφορμὴ τὰ ἀνοσοῦν μὲ χρῶν
λυμῆς ἐλεύθης καὶ ἀκόμα τὴν

Καθαρὰν ἀδουλεῖαν, δὰ κοίσιν ὁ
τι αἱ φρονεῖς καὶ αἱ κοσμοίκαι
τοῦ βίου δὶ ἔφαυσαν ἴτε, μὲ τὰς μαύ
ρας καὶ ἀσαυσίας κοτίρυγάς των
τὴν πόνια τῆς πόρτης - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - Οἱ ὀφθαλμοί
μου ἐβλέπον τὸ φῶς καὶ ἐκτὸς τοῦ
σωκοῦ τὸ ἔρεβος καὶ τὸ ἐκεῖνος. Πυ-
ρφόρος ὁ ἥλιος ἐμεσουράνει ἐκεῖ τοῦ σκι-
ρώματος καὶ ἡ ὑπὸ ἐπιμόμτη βα-
θιὰ κοιτί. Ἐκεῖ τοῦ σιρώματος, ἐμάρ
μαιρον οἱ ἀστέρες καὶ οἱ ὀφθαλμοίμου
δοι οἱ ἀπὸ δάμρυα δὶ ἔβλεπον τὴ μόνον
ἔρεβος καὶ ἐκεῖνον. Πάντοῦ αἰωνία σι-
ωπὴ καὶ ἀνάρμοστη ἀρμονία. Καὶ
ἐκεῖ μου ἐμπόνο ἡ ἀγρία τρικυμί
α καὶ ἐμεδίνεν ἡ δύναμα - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - Ὄφη

Η Μ. παναγία φωτίζει εἰς σᾶς, οἱ ὁποῖοι μὴ εἶστε ἐπιστεύσαντες εἰς φῶς εἰς τὴν ζῆσιν ἢ προσέχετε εἰς τὴν φωτεινὴ οὖσαν τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἐπιφανείας εἰς τὸ Μέγιστον μετὰ τῶν Τεσσάρων καὶ ἐνωφαντεῖς τὴν ἐμφάσα καὶ τὴν κορυφὴν ἀνθρωπίνων καὶ ἐξοχήσαν διὰ τῶν ἀκροπάτων τοῦ ἀνθρώπου ἀνωφαίρους ἡ δικάσας προσευχήσῃ, προλρωούσας τὸν σφαγὸν ἢ ἀποφρίψῃ τὰ ὅπλα καὶ ἐξυφαίνεται συμμορφίας καὶ ἐνοφαίρεται πρωτόμπα καὶ πατεῖρίφτε τὸ ἡδυπνόν τῶν ἀνδρῶν καὶ πατᾶ τὴν μρίσιμον λυμπίν, δὲν ἐξεμπίτε τὰς δοδίνας εἰς ὕμνον διαταγῆς. Σὲ ἠδυήσαν τὰ ἡτοιμάσμεν ἡμῖν διὰ τὰ ἐμμελαμπῶ δὲ τὴν ἤτταν, τὰ μὲν ἀνατρίψατε, ὅπου μὲν ἀνατρίψατε, τὰ μὲν ἐνοσοφοῦσατε ὅρους μὲν ἴστε ἐνοσοφοῦσε — — — —

— — — —

«Ο άνθρωπος φύει το φορτίον της σαρκός, ίνα ειν ικανός και ωφελιμος. Τήν σάρκα και ενδίδει εις αυτήν. Θέλει ν' αγρυπνή ίσως αυτή, νά ίδη κατάστασιν και νά μή τής ύποτάσσεται εμή εις τήν εξουσίαν αυτής. Και τότε δέ ύποτασσόμενη, ίδον ύποταί σοι αμόρφη εις σταυρόν. Τό σταυρόμα αποβαίνει συμμετοχόν. Σωτηρία ή αίρεσις τά ίδια πάντα δέν φέρει τά ίδια δίκαια. Σφάλλει; κίνδυνοι ψυχικάς αδυναμίας· αμαρτάνει; ίσο όμως δίκαιον. Ο τόμος τοῦ ανθρώπου ίνα σώσει το δυνατόν ολιγώτερον τά αμαρτάνη. Τό σύνολον αμαρτίαν καταντά σπουδαίον και διά τόν αγγέλους. Κάθε τι μήτον ύπόκειται εις αμαρτίαν. Η αμαρτία ίνα ρόπη του ανθρώπου»

Β. Ο. Ο

Τά τόν θέμα αυτά ανεμίγεν τά ωαλίβιον και τώρα. Ησυχίαν, ειρήνη τό ύπήρχον. Δέν ήτο ο φόβος μεσά εις, δέν ήτο φόβος τής μνήμης, ήταν φαρμακά όντα, φαρμακά ωδή ανθρώπων μέ σάρκα και οστά. — — —

«Η ευτυχία είνε κάτι αρνητικά ανεκδότο. Η ψυχής ομοιότης, τήν ίδιαν φορά τήν αξίαν, σφαιρά τοῦ ανθρώπου. Διά τό ωφέλιμον, η ευτυχία φαίνεται χιδόν γίνη αυτήν όψιν, τήν καί η υποτροχή. Η αίσια ίλιγγος ωφαιρά κατά τήν ιστορίαν αυτής. Ποίαν τήν ημέρα μας ίδιον ποίησιν, κατά τήν ύλης θεωρία. Η κόμαρμα φορεσοδέτη ικανότητα. Ωμόδιος η δαχίτον· ώ! ίδια ποιήσεις. Εφιάμενοις· δέ δύνανται. Ευτυχεί φούσος ίν γενεί· αυτό ίνε τό φάν. Εχεί τήν ύλιν και όλα κάφοφά. Όσο ευτυχής, δά δέ πιστεύσουν μέγαν. Ενεκά ηλαίσεις εφαρίσεις, υπό τήν σόφοιν δαμφόρεται ολόκληρος αιών, ο θαυμασμός τήν συγχρόνων ήμέν ίνε δηλητής μωσφά. Τό ποίχρυσον σιδεύεται ωχρυσόν. Δέν σημαίνει ότι ευτυχεί φρίσεις· αρνεί ότι ευτυχεί. Η μεγαλοφυία, τό ύψιστον τοῦτο φορείρημα τοῦ Μωυσέως τοῦ Ομήρου, τοῦ Λεκύρου, τοῦ Δημόσθενος ή τοῦ Ναπολέοντος, αναγνωρίζεται παραχρήμα και ομοφώνως ή θάνατα επιτυχάνοντα τοῦ ομοφοῦς ή ονειδίσουν. Δρεπί ένας συμβαλογράφος τά ίδιν βαμνής, ένας ύπηρέτης εφαρίσεις τά ανυμφόδη τήν κα πολυφίαν και ή αποκτήσεις Θεατρο-

μόρφα· διά νά τόν ἀναγνωρίσῃ τό ἔθνος
ὡς ἀντίμορφα — — — — — — — —
— — — — Ὅθεν τοῦ τό μορφή· ἀνίδιον
ἄμφραβιν ἐκατοντοετίας, ἐμπίδον καί
μακαριότητος· κάτι ὑψηλότερον
αὐτό μυδίαμα· αἴγλη σχεδόν. Τοῖ
τοῦ μετώπου του διγράφετο ἀνοξέ-
γητος μορφαρυγή ἀοράτου φωτός.
Καθ' ὅπνους ἡ ψυχή τῶν δικαίων διάτα-
μενεν τόν οὐρανόν· τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ
τό ἔθνος ἀντικαμάρα ἐν τό ὑπόδεσμόν
του. Ἀλλ' ἐν ταυτῷ ὑπόρχετο ἡ αἴγλη
αὐτή καί ἐν διαφανείᾳ διότι οὐρα-
νός αὐτός ὡρίζετο καί ἐν τῷ αὐτοῦ.
Καί ἦτο ἡ εἰκόνισίς του. Καθ' ἣν εἰκόνα
ἡ αὐτή τῆς εἰκόνος ὑποκείθη, οὕτω
κόσμον, ἐν τῷ ἐκλεκτῷ αὐτῷ αἴγλῃ,
ὁμοιούμενη ἐφάνη ὑφιεβεβημένος
δικαιοδόξῃ ἐνίφανον. Ἡ οὐρανοβάμων
μόνη εἰκόνα, ἡ ὑπνώττουσα φύσις, ἡ
εἰκόνα ὑποσέδνον κάτι ἀνόμη εἰεβάβμεν
καί ἄρρητον ἐν τῇ μακαρίᾳ ἀκπαυ-
σιν τοῦ ἀνδρώσου τούτου καί ἀνοίκνον
μεγαλεῖον ἀγιότητος ἐν τῇ μορφῇ αὐ-
τοῦ, ἐν ὅλα ἐξεδήλωσεν ἡμῶν εὐσεβεστάτη καί
ἡμοιδα. Ὑπῆρχε σχεδόν, δικαίως ἐν αὐ-
τοῖ τοῖ ἀνδρεσσον, τοῖ ἐν ἀγνοίᾳ του τόσον
εἰκόνον — — — — — — — —
— — — — — — — — —

«Εἶδον τόν Ἕρμῆν ὁμολογῶ δέ ὅτι
τοιαύτη ἦν εἰκόνα τοῦ ἐμοῦ γοντεία, ὥστε
ἐξέστη πάσης ἡμέρας καί καταπλη-
κτικός. Διά ἦτο ἡ ὑποκατάληψις ἡ ἀ-
φοσιώσασα καρδίᾳ μοῦ τήν ὑπαυγήν
τοῦ θαυμασμοῦ. Ἦτο αὐτή ἡ συναρ-
παγή καί ἡ δύναμις τοῦ ὑπερτάτου
«καλοῦ». Οὐδέν ἔργον δά ἐξέτρεπε νά
μένῃ ἀπηδίον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπως οὐδέν
ἄλλον δύναται νά λάβῃ φανῇ, ὅταν ἔνα
ἔνιδεν τήν Κλίδιν τό χρυσοῦν δεμάρον
τῆς ἡμέρας. Ὅτι δίδοντι καί ἀν κόβῃ τι-
ὅτι δίδοντι καί ἀν γράψῃ, ἢ ὁτοῦδήποτε
ἀριθμοῦ ἐφάρμαν ἀν ἐγαρδῇ, ἀριθμοῦ
ἐνοειδικοῦ, καί ἐν δάνει μηδέν, ἀπο-
λύλως μηδέν ὑπό τῆς ὑπεραγκαλάτης
τοῦ Ἑρμοῦ >>. — — — — — —

Προσκαλεῖται νά συγκατρίψῃ
νά ἰδίας του, ἀλλά δέν τό κατώρθωσε.
Λυμβάνει φάντασιν, ὅτι κατά τό 621-
σμόν ἔχομεν ἀνάγκην μεγαλείραν
νά τάς ὑποστηρίσωμεν ἐν τάς ὁδη-
γάς ὑπαγματικότητας τῆς ζωῆς, ὅλα
τά τέμαχα τῆς ἐπιφύσεως κόσμου
ἐν τῇ τοῦ ἐγκεφάλου. — —
— — — — — — — Ἀσύγκρι-
τόν τόμον μεγαλοφάτου καί
ἀόχρα τοῦ δικαίου θαυμασίας
ἐκλεκτουργήθη σήμερον — — —
— — — — — — — —

Β. σύγγρ.

«Ἐφεύρομεν πάντα τὰ ἄδυνατα αὐτῇ τῇ συνειδήσει, ἂς φεύγωμεν ἐξ αὐτοῦ καὶ φύγωμεν. Τοῦτο δὲ φράττομεν, ὄχι ἄνευ συγκινήσεως καὶ τρόμου, διότι οὐδὲν φοβερώτερον! Οὐδαμοῦ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ πνεύματος ἀπαντᾷ τόσον δάκρυον καὶ τόσον πόνον, ὅσον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου! οὐδὲ διὰ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πνεύματος ὑπάρχει μεγαλύτερον, μεγαλοπρεπέστερον. Εἶναι κάτι παρανοητικόν, ἀπελπιστικόν! Ὑπάρχει κάτι τι ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐρανός· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἐνδόμυχον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν θέλῃς ἵνα καὶ μόνον ἄνθρωπος, ἔστω τὸν οὐτιδανώτατον πάντων, γράψατε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, ὑπόντας ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ· συνεπαγάγετε ὅλας τὰς ἱστορίας τῆς μίας· ἱστορίαν ὑψηλήν, ἱστορίαν δεινήν. Ἡ συνείδησις εἶναι τὸ χάος πάσης χιμαίρας, πάσης ἐνδομυάς, πάσης ἀποστάσεως. Εἶναι τὸ χαλκοῦν τῶν ἀετῶν, τὸ ἄστρον τῶν ἰδεῶν, δι' ἃς ὁ ἄνθρωπος αἰσχύνεται, τὸ παραδειλιάσαν τῶν ἐφιαλτῶν, τὸ παλάβρα τῶν πάθῶν.-

Ἑπεται συνέχεια

συνέχεια

Ἐὰν δύναται διὰ τῆς ψυχρότητος ὄψεως ἀνθρωπίνου πράγματος συμπεπυκνωμένος, ἀπὸ πάθηται καὶ ἰδέας ὑπ' αὐτῆς ἰδέας, ἀπὸ μιᾶς τῆς ψυχῆς, ἰδέας ἀπὸ μιᾶς τοῦ σώματος. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ἐμπειρικὴν σιγήν, συπάρχονται μάχαι γιγάντων ὡς παρ' ὄμπρω· ὀρμῶσιν καὶ βύμπρουσιν ὕδραι καὶ δράκοντες καὶ νεφέλαι φαντασμάτων ὡς παρὰ Δάντῃ. Ἐφεύρε αὐτὸ τὸ ἀκατάς, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀποστρόφῳ μυρίοις τὰς βουλὰς τοῦ ἐπιφάνου καὶ τὰς πράξεις τοῦ βίου! Β. σύγγρ.-

Περί γάμου

Ο γάμος αποστερεί μίαν σχεδόν ηδίστην εκ πασών ευφροσύνης και μακροβιότητος, το θρησκευτικόν και κοινοβιακόν των αδών, άτινα καταβροχίζουν την υγείαν, κόπτουν την νεότητα, αναβαστάζουν το σώμα και καταμηνίζουν ή την αυτοκτονίαν ή θρεοβάσιαν. Ο γάμος δήμερον φαίνεται ως το μαλλον ιχέγγυον της οικογενείας και του έθνους. Δεν υπάρχει ανεξήγητος φρενοπάθεια από ενός μόνου, μη αφαιρούντων δύο όντα συνοίκια τας τύχας των, δίοντα εις συνταιριασμόν το μαλλον τας καρδίας των, την αμόλυντον της ψυχής και του σώματος των, συμμεριζόμενα την χαράν και την λυπηρότητα, την ευωχίαν και τον πόνον, την δόξαν και την τιμή, τον πλούτον και τον δανεισμόν. Διότι η δια του των αμοιβαία υποβοηθεί την ιδιοτέλειαν, συνεωρών και ενίσχυν τας φροντίδας εις τας οικογενείας — — — —

«Ο γάμος εφίσταται νά ίναι αποτέλεσμα έρωτος, διότι ο έρως ίναι ο ρυθμιστής της ζωής του κόσμου, ίναι η ωδοδέα τό ειδος δύναμις εφ' ής ίναι τεταμένοι και εφοδιάζουσα την φυσικήν του καταστροφήν. Τό ένστικτον της αναπαραγωγής ίναι καθ' εαυτό τοιούτον και έχει ανάγκην αδιαλείπτου, τοιούτου έρωτος, διά νά κατέχει τον φυσικόν του σκοπόν, τήν διατήρησιν και βελτίωσιν του ειδους. Και ο σκοπός αυτός μόνος και ή ένωσις γίνεται με τόσην ή με συμφέροντα ξένην εφ' ής τον φυσιολογικόν της σκοπόν, τό εφ' ίν τήν διαστάρεσιν ίναι πάντοτε αδιάφορον και αόχημον, εκφυλίζεται τά μηδενομούμενα χαλινώματα των γονέων και ξεσκονίζει τά δεσμεύοντα δεσμεύοντας αρετάς των, γεννάται δι' αυτό φυσικά άνευ αρμονίας, καταδραμμένη τοιαυτηρίας, επιδοδομένη, καταδιαβρίπτη υγιαίνειαν ζέιγεσθαι.

Νοτδαι.

Πρό μικρού ήτο δημοσιεύθεν τό δόγμα ίναι ή φορεσφυγεία αφιερώθη και φόρος δημιουργίας μήπως τό δημοσίευμα αποβαίνει ο αναφαιρεθή ίδη αυτού.

Τό πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου

Τό πρόσωπον, ἴσως τό ἔξον δαιόνερον μέρη τοῦ σώματος οὐ μόνον ἀπό φυσικῆς, ἠθικῆς, οἰκογενειακῆς καί κοινωνικῆς ἀπόψεως ἀλλά καί διότι ἐμπεριέχει τά σπουδαιότερα αἰσθητήρια ὄργανα τῶν καί τά τῆς ἐκφράσεως.-
Τό πρόσωπον ἴσως τό ἀνοικτόν βιβλίον τῶν συναισθημάτων καί αἰσθήσεών μας, τῶν συλλογισμῶν, τῶν πάθῶν καί πόνων μας. Αὐτό ἴσως συγχρόνως τό κάτοπτρον τῶν ἠθικῶν καί ὀργανικῶν διαταραχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀλλοιοῦν τήν ὑγίειαν. Τό πρόσωπον διά τῶν κοπιασμῶν αὐτοῦ μυαλγιῶν ἐδηλώνει ὅτι αἰσθάνεται ἰσχυρισμῶς ὁ ἄνθρωπος. Ἐν συμπεράσματι δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι τό πρόσωπον καί ἡ ἔκφρασις του εἶναι ἡ φυσιογνωμία ἐκεῖνο βαρόμετρον τῆς ψυχικῆς καί ἠθικῆς ὑγείας.-

---

Τήν σπουδαιότητα μή παραλείπεται μίαν σπουδαίαν ἔκφασιν ἠθικοῦ ἤ δονισμοῦ, μίαν σπουδαίαν μεταβολίαν ἀναφορικοῦ, μίαν σπουδαίαν ἀναφορικοῦ. ἔστω ἐπί τῆς ἀρχῆς σπουδῶν ὅλων τῶν αἰσθήσεων.-

(συνεχ.) Παρατηρήσαμεν προσεκτικῶς τοῦ ἴδιον τοῦτον καί δά διαμείνει ἐν αὐτῇ τήν ἀγήθειαν. Τήν σωστήν τάξιν ἄμμον, τήν καταστατικήν, τό πάτε τήν κατεκτημένον καί ἐπί ἀς ἀναγιθῇ ἐν κοχλάσῃ καί δά τήν ἰδῆτε κερδίσουσαν ἐν κρυσταλλίνῃ μάβαν, δι' ἧς ἴσως τόν ἐς ἐμπλαῖν ἤ Νεύτων ὁ ἀναπαλύψῃ τά ὄν ὁρίζοντας, τόν κόσμον!

Ὅτιρα φαρδιμαί

Ἀπωτέρα ἔχω ψυχή τρυφερά, μίγουσα φρόν πάν ὅτι διαχέει φῶς, ἠσυχημένη ἐν τά ἄνθη, ἐν τήν ποίησιν, ἐν τήν μουσικήν ἀπερισκοπούσα αἰθέρια ὕψη τρεῖς καί ἀναπήδησις, ἴδοντα ἀπό τῆς φαιδρότητος ἡμέρας της, ἐν ἐ ἀνεφίτε ἰδανικόν ἔνα ἠρωϊκόν τόπον.

Εἰς ἀφόρητος δισχοινομία τά δοιμήσαι τις μεταξύ δύο ἰδεῶν, τῆς μιᾶς ἐν δεῖ παρήγησι καί τῆς ἄλλης ἐν μεγίστῃ ἠδονάδῃ· τά ἡμέρωτα δεῖ ἐπαρνεῖσθαι ἐν μή ἐν ἔκστασιν τῶν ψυχῶν, ἀς δυνατοί τις τά ὀνομάσῃ κυνηρέδες

Ποῖ ἐπαιμή τά μυρόστυπον ὁ τας χαίνας ἀνεμίας καί τά σφάδιστα τά χαίνα ἀνεμίζοντα.

Τὰ Μοναστήρια

Ὑπό τήν ἱστορικήν, τήν κριτικήν καί τῆς ἀγνότητας τήν ἔννοιαν ὁ μοναχισμός βίος εἶναι καταδικασμένος. Μοναχισμός σημαίνει ἀπερισκεψιασμόν γενόμενον ἐκ τοῦ γενικοῦ δίκαιου τῆς ἀνδρωσύνης. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀρετῆς, εἶναι διά τόν ἐγκλεισμόν αὐτόχρημα ἐφάδης---- Αὐτά ἀναχωρεῖ ἐκτός τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ βίου. Μοναστήριον εἶναι ἀνακρονισμός. Ὁ λόγος μοναστηρίου ἐννοεῖ τέλμα, διότι ἡ ἐπῆς εἶναι κοροφαῖος, ἡ ἐπαιμόνη ἀνδρεία, ἡ ἀναδυμίασις μυαδίου τοῦ κυρίου ἐν τοῖς λαοῖς, οὗ καί ἀποστερεῖται· ὁ κοιμήσας ἀσμένως ἐν ἀποβαίνοντάλλη κρυπτῇ Ἑλλάδι. Τά μοναστήρια ὑπῆρξαν ἱδρύματα κράτους καί ἀδωνόμενοι· ἀποκρατικόν καί αὐτονομίας· ἀμαθείας καί αὐταπαρτίσεως· κοινῆς καί μαρτυρίου· ἐν τοῖς μοναστηρίοις διατηροῦνται κρύ ἀποδεικτικά. Προβοκοῦνται ἐν ᾧ ἐκκλησίᾳ ἐπάνω τό οὐράνιον φῶς. Ἐν ᾧ μοναστηρίῳ ἡ πόλασις δίδεται ὡς κρεματαβοκή διά τήν κληρονομίαν τοῦ παραδείσου. Ὁ μοναχικός κόσμος καί τό ἔθος εἶναι αὐτοκτονία κληρονομεῖ διά τῆς ἀγνότητος. Ὁ μαῦρος οὗτος καί αὐστηρός μοναχικός βίος, δεν εἶναι βίος ἀφοῦ δεν εἶναι ἡνίδερος. Ἀλλ οὔτε θάνατος ἀφοῦ δεν εἶναι κρίσις. εἶναι τοποθεσία παράδοξος ἡ ἀντίθεσις κρύ δύο ἀβύσσων, τήν μέαν κρ τῆς ζωῆς καί τήν ἑτέραν, ἐν τῇ θάνατοι κοιμώμεν· εἶναι ὁρόσημον χωρίζον δύο κόσμους ταυτοχρόνως φωτιζόμενον καί σκοτιζόμενον ἀμφοτέρωθεν· εἶναι ὁρόσημον ἐφοῦ ἡ ἐξουδετωμένη ἀκινησία τοῦ βίου ἀναμιγνύεται κρύ τήν ὀχραν ἀκινησίαν τοῦ θανάτου. Εἶναι ὑποσκιά τοῦ κάρου. Εἶναι τό μεταίχμιον ζωῆς καί θανάτου.

Φύσις ἱροφάντου καὶ μαχητοῦ, ἀδό-
σιμο αἷμα καὶ ἐρράτη τῆς ἰδέας, ὁ δια-
φορύσιο πῦρ τοῦ ἰδιώδους. Ἐν μέτον
οὐκι ὠάδος τό δίκαιον, μέαν μόνην
σκέψιν, τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ἐν τοῦτο
λοι φροεδδόντος κυρίαρχος. Ἤτο ἔνδρμη
λάτρη τοῦ ἰνδάρματος τῆς ἐμωδρίας.
Ἀλλὰ νῦν ὅμως ἡ μητανία ἐρχαδῆ ἀ-
διαλείπτως ὁρὸ ἀνέψωση τῆς ἠδικῆς
καὶ ἀνωμαλι τῆς ἰσότητος, ἐν κλαί-
μωση τῆς ἀοιδήμης, ἐν κυφοφορίαν τῶν
ἰδεῶν, ἐν διαστηνιῶν μεόρφωση τῆς
κηρακὸς καὶ ἐφόβετο μὴ ἠνίστεῦσα
ἀπὸ χρόνῃ τῶν μεδόδων, ὁ ὑραγκιὸς
δόγματομὴ ἀνεμερομένη δοκιμιβό
φων, αἱ ἐχραδιμαὶ ὀρφὴ ἔτιες καὶ τε
ἐρμερεῖναι ἰδίαι, μὴ ματαχ ἤβωση
τοῦ λίγου ἐν τῇ δημιουργίαν ἐκτηῶν
ὁ ἔφρομο ἐροφμὸν, διὰ τῆς μεαβῆ
τοῦ ὀροφιόμοῦ τῶν ἡμέρων δυνμίν.
Ἐμηλ ἐα καὶ ἐρόβαβν. Ἀλοιμ ἡρόος
ἰδαοάνα ἡμέρας ἐν ἔρωναν ποιν νι-
μὲν βιτημάτων, σέα τό ἡμερομόδιον
τό μφάλαιον, ἡ ὠίδνς, ὁ γάμος, ἡ δρη-
βμία, ἡ ἐμωδρία τῆς δικιόνσεως, ἡ
μωαίδωσις, ἡ ποιν μή τα μοδεία, ἡ
ὀμά ἡ ἰδιωτικία, ἡ φαραχή, ὁ δυ-
νλαρισμὸ τῶν μφαλαίαν, τό ὀλίγον τῆς
αἴτημα ὄνφ ὀνίβι τα ἀνδρυπ. δέρτα.

Ὁ Λαοφίλιν.

Εἶχε τό ὠάν. Ἤτο τῆμον. Ὁ ἐμέφα τό
τον ποιῶν κοάδας τάς ἀνδρωπίνους
γνώσεις. Τά ὠάν τα ἔβλεπον καὶ τά πάν-
τα ἐγίνωσκε καὶ συχρόνως ἐμνδία μυ-
δίαμα παρομαδαγάδοφορή τῶν ποιεῖδα
τοῦ μεφοῦτον τάνυν· ἀλλ' δι ἐριδίας ἡ ἐρύ-
ον ὤρδοῦτο τδοφυβνμὴν, ὦ ἐνοῦτο ἐφρα-
ζαί, μὰ ὠαζον ἐν ἐν τῆς παταρίδος ἀλλαγ-
μοί. Τοῦ ἐμούνο ἡ ἐμφαγμὴ ῥομφαίας
ἔτο ὄνφφυοῦ ἐβερχομένη ὦ τοῦ ἐμυοῦ
ἐν, ἔβλεπον ἐκεῖνον ὄρδιον ἐν τοῦ ὀρίζοντα
μὲ ἔφόρα ἐν τῇ χέρα, μὲ δὲ ἔλπτῇ τά ὄμμα
τα, ἤτο ἀρχιεφάτμη ἐν πλμω. Νά ἐμ-
φανίβεται καὶ τά ἀνάσσης· τά βαδίβη καὶ τά
ἀριαμενύνης· τά ἔχῃς σεαδμοῖ ὠάδας τάς
ἐρωνωαϊκάς ὠρωτινούσας, τά μεταμορ-
φύνῃ τῇ ἐρώσῃ διά τῶν Ἐρόδιν· ἐνὶ
μόνῳ ἀνδρόῳ τά ἔδοε Ἀνίβας, Καίφαρ
καὶ Μίγας Κάρομος· τά ἤβαν δαῖ ἐκεῖνον
ὄνυς ἐν κλάσῃ ἀναλίγουσαν ἡ ὠ τά
σοὶ φιλοδωρῇ καὶ μὲ τῇ ἀγγλίαν μας
ὀρχάμωρον νίκης, τά ἤβαν μέγα ἔθνος τά
κοίμωνς ἡμόνας ἐν τά σίρανα τῆς γῆς
τά πνεῦμα, τά διεπόβῃς, τά πρωτοναβῆ. Νά
ἤβαν ἐν τῇ ἐρώσῃ ὁ ὀρκιούσιν δαῖ κρίνς
δόξης, τά παταν τήσης τοῦ κόσμον δίς, τό
μὲ διά τῶν ὄμων, τό δέ διά τοῦ δάμβας,
τούτο εἶτε ὄφηλόν. Τί τοῦτο μέγον;

Η Πενία

Ημέραι ἀσιτίας, νύκτες ἀϋπνίας, ὕπαιθροι δίψα φωτός, ἐνεία ἄνω πυρός, ἑβδομάδες ἄνω ἐργασίας, μέγιστον ἄνω ἐλπίδος, ὕδωμα χρυσοῦν ἐν χοῖ ἀχώνας, ἀφανοῦ ὅλβου γαῖαν τοῦ γίγαντα τῶν κατείδων, δόρα τὴν ἐνόφραν ὥρις κομίζει ἡμετέρ, ἐγὼ μὲ ἔχοντα πίστιν, ὁποῖο φαινόμενον ἀβιοπρίστια, ὠφόρεδμιστον οἴασδήποτε ὑπηρεσίᾳ ἀπογοητεύσεις, πικρία, ἀπόγνωσις. Ἐν ἐλπιδι ὡδοῖ καρτερικοί καὶ ἄγνωστοι πρωμοί, ἀνεφαιόντες ἐν τῇ ἐνόχῃ σῶμα ὀρθὴ εὖμα κατὰ μοιραίας ἐφόδους τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἐνεκυρῶν. Θρίαμβοι ἐξωτῆς καὶ μεγεκοί, ἐν οὐδὲν ὄμμα ὁρατοί, τοῦ ὁποίου οὐδεμία θρίμμ ἀνεγραφεῖν καὶ οὐδὲν ἐλπίσμα χαρικτά. Η ζωή, ἡ καρτερία, ἡ αὐτοπόνωσις, ἡ ἐγκαταλείψις, ἡ ἐνεκεία ἐνὶ καὶ αὐτὰ ὀνόματα μάχης, ἔνοκα τοῦ ἥρω ἀ ἔν· ἀφανῆ μὲ ἥρωας, ἀλλ' ἐνίοτε ἐνδοξοτέρους ὠφ ἐν μεγίστ. Οὕτω μορφοῦνται βόσις ὕδραῖοι καὶ θεάναι. ἡ ἐνεία αὐτὴ ἐν πάντοι σχεδὸν ἐκφάνε μητρυά, ἐνίοτε καθίσταται μέτρ· ἡ γυμνεία γεννᾶ τὸ ἠθικὸν καὶ ψυχικὸν θάνος· ἡ ἀπόγνωσις ἔνεκα τροφῆ τῆς ὑψηλῆς φιλοτιμίας· ἡ δυστυχία ἐνὶ κάλλιστον γένος διὰ τὰς μεγαθύμους φύσεις - - - - - - - - - - Ὦ ἐν ὁάντα συνεβαίνει καὶ ἐν ἐν πενίᾳ νὰ κατανοῇ δυναδὴ καὶ αὐτὴ ἐν ἔχῃ φυσικὴ. Λαμβάνει ὑπόνοια καὶ σχεμαλίζεται. Ο ἐυρούμενος ἐν τῷ ἐνὶ τοῦ φωτὸς ἀναπτύσσεται ὀνειρῶν μὲ ἀγλοφαρκῆ

Τὸ δανείζεσθαι

Ἐδώρει τὸ δάνειον ὡς ἀρχὴν δουλείας ἔχει μάλιστα ὅτι ὁ δανειστὴς εἶναι χέρον δεσπότου, διότι ὁ μὲν δεσπότης ἔνεκα μίσθος μόνον τοῦ σώματος ὁδὲ δανειστὴς καθίσταται μίσθος καὶ τῆς ψυχομένας ἡμῶν, ἐπειδὴ δύναται καὶ νὰ λάβῃ ἐκφαρτῆ.

Αἱ σκοτεινοὶ καὶ τοῦ ἔθνους ἦσαν ἐπήκοοι ἐκφωνοῦ. Ἀναῖ μὲν ἀνοίξῃ ἡ κίνησις τοῦ ὑπὸ ἐχθροῦ γένος, ἀμφοῖν ἐν ἀόριστον καὶ μελὰ τὴν ἐλάχιστον τῆς ἐλπίδος ταύτης, τοῦτο δὲ ἦτο φυσικώτατον. Ἐν ὥρῃ ὁόμον δὲν θαυμαστὰ ἀποτόμως, καθ' ἣν ἀκριβεῖς θερμὴν χάσῃ τῆς ἐν ἐκείδα.

Βιοῦ ἀνέκαθεν θαυμάτερα τῶν ἄλλων, ἴσως δὲ καὶ ἐνεκαλμένη καὶ ἐκγενῆ ἔαρος ἀποστολὴ ἐκώρμησεν ἀλφῆς ἐνὶ τῇ ὁδοῦ, σφριβαλεῖν κόρη δὲ ἐν χάριτι ὁίζου, ἀξιοῦν τῶν νυμφῶν τοῦ Βεργιζοῦ καὶ τῶν ποιμενίδων τοῦ Θεοκρίτου καὶ ὑψωσεν ὀλίγον τὴν ἐδῆτα τὴν ἐρωτικὴν τῆς Ἴσιδος, σχεδὸν ὑπεράνω τοῦ ὁάνου.

Διά τήν ρημεβασμήν μρίνεται ο άνθρ.

Εάν ήτο δυνατόν διά των βαρμιών ο-
φθαλμών ημών να ίδωμεν τήν συ-
νείδησιν του άλλου, δέ μρίνετο ο άνθρω-
πος άσφαλέστερον αναλόγως των ρημεβασμών
παρά τών βλέφαρων του. Εν τή βλέφα υπάρ-
χει ή βούλησις, αλλ' εν τώ ρημεβασμώ δέν υ-
φίσταται τοιαύτη. Ο ρημεβασμός δύναται
αυθόρμητος βγαινεβάνει και βγαρατά
και εν αυτώ τώ γελοιαίω του ίδιόν του
τήν αδιαμόνησιν του ημέτερον πνεύματος
ευδύτερον και υψηφιότερον ούδέν έτερον
υπερώπεια τής ημέτερας ψυχής παράδοξον
οι ανορμοίητοι και αναμόρφητοι
πόδοι ημών φρίττουσι τό αίσχος τής ειμαρμένης.
Εν τοιούτοις πόδοις τοιούτοις μάλλον ή τάς
βενδίτους, ηνοιγμένας και ανοιχτάς ίδίας
δυνάμεδα να ανεύρωμεν τόν αγνόν χα-
ρακτήρα ημών. Αι ημέτεραι χείμαφραι ά-
νεν αι μάλλον φροσηγίζουσαι ημάς φρός τήν
ομοιότητα. Ήμαστε υπερόπτη τό άγνωστον και
τό ανέφικτον αναλόγως τής ίδίας του φύσεως.

Τό πάν αποίησε προσδοκίαν αποτροπαί-
ου κινδύνου. Ηδάνατός ής ότι φοβερόν τι ε-
πηκολούθει μεταξύ των τεσσάρων τοίχων, ότι ένεκαίετο ή υπότόμησις τού
κράτους όλου, ότι ηβεφυγαστίζετο τής κα-
κουργίας ο δράκων

Η κοινωνική υποτάξη

Εδώ η αντιπαράθεσις ίσταται τάξις. Τό υψη-
λότερον, ο ρύτιον, ίρωτα, ψυχαφή και δημιουρ-
γία. Αι δημιούργημαι ωραιότεραι ένεκα
μνήμη, σχέδια φαντάσματα, δέν φροντίζουσι
περί τής καθηκούσης, τής κοινής προόδου. Δυνα-
ούσι τήν ίδίαν και τήν ήδίαν, μεριμνούσι δι' πών
μόνον αυτοί να κορεσθώσι. Τοίη ήτοι σχέδιον ή
βυνείδησις, τό ίρρον ένταύθα δέν είν μόνον
ή εν βεφαβερώ αναφίτησις τού αυγύτου αλλ
ή διαμαρτύρησις τής ύλης. Δυρίν αποαίσιο,
δυσώνυμα συνοδίνη, λογική διανοίας
ένοχοφορία. Ενταύθα ο άνθρωπος ισοτα-
τά δράκων. Ή νύκτα και ή ήμέρα εν αφεκτρία,
τό κίρμα ένι ή εν βαλαντάν διαμόρ-
φωσις. Τό βάραθρον τούτο εν τό πανύστα-
τον εν και ο νόμος ούν. Ίδε τό μέδη
ένώ ίαρίσεως. Ο βόθρη ούδη εν αποστόμη
τά κρημνίβη τά πάντα. Δέν ύδοποιόν
μόνον εν τώ ιδιοκτέ αυτού συνεστωμέν
τό κοινωνικόν καθεστώς. Υδοτομούν τήν φι-
λοσοφίαν, τό δίκαιον, τήν επιστήμην, τήν
ανθρωπίνην διάνοιαν, τόν σηκωμόν, τήν πρό-
οδον. Καλύπτει δέ ά ήδη ιγνοπή, πορνεία,
εξάντλησις, δηλοφονία. Ίνα ίρεβος και δυσ-
τό χάος. Τό σπρεβάλλον αυτήν εν ή άγνοια.

Μετάπτωσις.

Ὁ Μάρκος δὲν ἦτο ἡλίου ὁ ἐνδόξου ἐκείνος υἱός, ὃν ἐθρήνει. Ὁ διάκονος καὶ φοιτητὴς ἐκείνος καὶ ἐκ Τριάς, ὅτε ἐδαρδεῖν φρονήματι τὴν ἐξαρμένην, τὸ πνεῦμα, τὸ κρηπιδῶν σῶμα καὶ σκέμματα, ὀνόματα ἡμέρας κατὰ μικτὰ σκιδίν, ἀποφάσεις καὶ ἀρχὴν, ἰδεῶν καὶ δηλήσεις. Ἦτο νέος ἀποφασίσας ἐκ ἄκρας μεγαλοφίας καὶ κατήφειας.

Ἡ σκέψις..

Τὰ πάντα ἐκμισοῦσιν ἐκεῖνον σκοτεινόν. καὶ ἐρημία καὶ μεθός καὶ ἄρτος καὶ πῦρ καὶ δάκρυα καὶ φιλοπονία. Ἔβλεπεν αὐτοῦ βεβήνναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐκεῖ αὐτοῦ βεβήνναι τὸ ἡδικὸν φῶς. Τόν ὅλαι αἱ ἐφικαλόντες ἐκεῖ ἰδανικά. Ὁ ἀπηπιδμὸς σκεβάλλεται πάντα χόδον κοῦ δίρας ὑδραίνεται, αἱ ὁποῖαι ἄρουσι ἐκεῖ τὸ καμοῖ καὶ τὰ ἐκεῖνα. Ἡ ὑγεία, ἡ νεότης, ἡ ἐκεῖ, ἡ ἱφάνεια καὶ ἀτιδαίδεωτη ἀβρό ἐκεῖ τὸ παρᾶς ἔτι βαρύ, ἡ καρδιά, ἡ πεφδία, ἡ τῆς Ψυχῆς ἐκείνη ἐδιρμένη ἡ καρουμένη αἰδώ, κατάντῶσιν ἐκεῖνοι διὰ τῆς Ψηφαφήσεως ἐκεῖ σπόδυσα ἐκ ἀνδρεῖον σόρου βεύκοῦ, ἀφαντᾶ τὸ ὄνειρος καὶ οἰκεῖοῦται σφῆ αὐτό. Πατήρ, μητήρ, τέκνα, ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἄνδρες, γυναῖκες, κόραι, συμφέρονται, κάθε συμβαίνει ἐκεῖ σκεμαστεμένοι μεταξὺ ὀδεῖν, βυθεύματοῦνται σκεδόν ἐκεῖ τοῦ βοφφοῦ τούτου, ἐκαρξάσμοῦ ζωῆς, βυγγένειν, πλήκτῶν, ἀκμίας καὶ ἀδωσότητος. Ἐνεκρούνται ἐκεῖ βεβασμένοι χαμαὶ ὡ καὶ κεκτῆ, ὁ ἐκ κοῖτοῦ ἄλλου, ἐκεῖ τῆς τέκνων, ὡ ἐν χρῷῃ, ἀκεῖ ὁ ἐκ τοῦ ἄλλου ὁδυνηρῶν. Ὦ! οἱ δύστυποι! κόσον εἶτε ὠχροί καὶ ὠῷ ῥιγοῦν! Νομίζεις ὅτι ὠρίσκονται ἐκ ἀκῆ ἐπ σκό ἡλίου ἡμῶν ἀποίκοντα τοῦ ἡλίου!

Πάντα χοῦ ἐκκρέκει ἡ ἐκκδρωσοῦ ἐκκίκη ἀκκδία, ἐκεῖ κοφαμφοῦδε τὴν ἀπόγνωσιν καὶ φοροφορεῖται τῆς ἀγνίας. Ἡ κεῖνεῶ βεῖλα κρᾶν τὸ σκέδμον βεκεριμόν τοῦτο, τὸ χρα μαυκμόχρον τοῦ ἐκνεοικοῦ ἐκ ἡ κάφου. Αἱ χρῶῃαι, τὰ ὄσφμα, αἱ ὀσκδόκοι μαγόβαι. ὅσοι ὀφφοί τῶν ἐκδῶν ἐρπουσι βεῶντες ἐκ τὸ μαβκαίον σκρῶμα τοῦ κοιμνικοῦ οἰκοδαμήμαλος, δεῖ εἶν αὐτὰ μαθ' κὰν τὰ ὁ κάφος, ἔκι ὅμως ὁ ἀνεκδάλαμος τοῦ δανάτου ἔκι τὸ κμεροκοφῶν, ὅσου διαμεῖβεται ἡ ἀνδρωπίνη σάρξ βρῆ ἀπίχνεσιν δηλητηρίου καὶ ὅσου ὀφλαμ γίνονται κμεραι κάτοκι, μηδαρβοῦσιν ὑσάρξεων.

Οἱ τῶ βρώσοι ἡγεμόνες καὶ ἀρχὰς κρόμῃ βυκκιδίνεις ὑπὸ τοῦ ἐκπάλλου κάλλους τῆς ἀκαλεγάσεως ἡδὺ καὶ κρωδίνεις ἐκμεκαστοῦ ὀφδαλμοῦ ὅπως τοῦ δικοίβυσι φῆ ἐπίδεξιν τῆ ὀρτῆ καὶ φῆ ἐκφρασιν τῶν ἀνεκῶν

Μὲ αὐστηδαρμένη τὴν ἀφοσίωσιν, μὲ γηράσαντας ἡσύχους, μὲ μετρημένας τὰς φιλοδοξίας, μὲ τὰς ἐγκαρτερήσεις τὰς ἀγάπας, ἐπιποθοῦσι, ἀπαιτοῦσιν, ἐπιμένουσι, ἐμπαροῦσι τί; μίαν μόνην. Καὶ τὴν ἔχουσι. Ἀποκτοῦσι τὴν ἡσυχίαν, τὴν εἰρήνην, τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἤδη μένουσι τὸ χαριστημένοι.

Ἡ βία.-

Ὅταν τὸ δίκαιον δραμεῖν δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπιδίδηται βίαν. Τὸ δίκαιον εἶναι ἀμείβυα καὶ ἀγήδυα. Ἡ ἐν τῷ δίκαιον προσιδιάζουσα ὄψις ἐνίσταται ἐν τῷ νὰ παρίσταται τὸ αὐ ἐν μάχῃ καὶ ἀγῶνι. Ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ ἐφάπτεσθαι βίᾳ καὶ αὐτὴ ἕν ἠδὸ τῶν συγχρόνων ὑμνῶν ἐρινομένη, μὲ ὑφιστάμενη τὸ βίᾳ καὶ ἐν ἀκίνητον μόνον ἢ σαπτάσαιν, μὲ ἐν ἀκούσα τὸ δίκαιον προφέρεται ἀβράχυς καὶ σὲν τὴ τοῦ χρόνου παρελεύσει νὰ καταβῇ, ἐδυνάδης, δυσύδης ἴσον καὶ ἐρατώδης. Ἡ φάμη αὐτὴ τοῦ δικαίου κατὰ τὴν αὐδαρχείας, ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἀπὸ καταβολὴν τῶν κοινῶν, ἡ δὲ καταβολὴ τῆς μονομαχίας ταύτης, ὁ συγκρασμὸς τῆς ἀγνῆς ἰδέας μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης πραγματικότητος, ἡ λαθραία ἀνάμιξις τοῦ δικαίου ἐν τῇ βίᾳ καὶ ταύτης ἐν τῷ δικαίῳ ἔνεκα ἀποκρίσεως ἐξ ἀδυναμίας οἱ σοφοὶ συμπαίκται τῆς ὑφηγεμονίας.

Ὁ Λῆ, ὑ Λῆ!

Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἀμφιγνοοῦντες περὶ τὴν ἐρεβόντιν διὰ σκοτεινοῦ δοξασίας, ἐπέχουσι τὸ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῃ ἐνηκεφείᾳ, ἀνάγοντες ἐν σκοτεινῇ λαμπρείᾳ πάντα τὰ ἐγκεκαυμένα βήματα, τοὺς ἐστεῖς τῆς σωφρείας, τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ ἐρεσσόντος. Ἐν τῷ σκοτεινῷ οἱ ἐν διεγάδῃ ὁ ὁ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν μέρει παρὰ τοῦ θεοῦ, τὰ συμφέροντα συνδυάζονται συμφύρονται καὶ συμπλέκονται, ἐν οἷς προσλάβοις μορφὴν ὁραίαν καὶ συμπρὸ βράχου κατὰ τὴν ἀξιόμισα τῶν δικονομόζων.

Ἡ ἐκμετρικὴ κοινωνικὴ κατάβασις.-

Πάντα τὰ προβλήματα, ὅσα οἱ κοινωνικοὶ προσεβάλλουσι, ἐπὶ τῶν κοσμοχρονικῶν ὀνείρων τοῦ Ἰδεαλιστοῦ καὶ τοῦ μυστικισμοῦ, δύνανται νὰ συνοψισθοῦσι ἐν τὰ δύο ταῦτα τὰ καὶ κοινὰ ὑπερ. Τὸ πρῶτον ἐστὶ ἡ παραγγελία τοῦ ἐρεύνου τὸ δεύτερον ὁ κατακερματισμὸς αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ἐξυπηρετεῖ τὸ βήμα τῆς ἐργασίας τὸ δεύτερον βήμα τοῦ κερομεδίου. Ἐν τῷ πρώτῳ πρόκειται περὶ τῆς κρίσεως τῶν δυνάμεων, ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς διανομῆς τῶν ἀποκαλυφθεισῶν. Ἐν τῇ ἀγαθῇ κρίσει τῶν δυνάμεων προκύπτει ἡ δημοσία ἰσχύς. Ἐν δὲ τῇ ἀγαθῇ διανομῇ τῶν ἀποκαλυφθεισῶν ἡ ἀτομικὴ εὐημερία. Ἀγαθὴ διανομὴ λέγοντες ἐννοοῦμεν οὐχὶ διανομὴν ἴσην ἀγραίχρηστον ἐν τοῦ φυσικοῦ δικαίου ἀπορρεόσαν. Ἡ πρώτη ἰσότης ἐστὶ ἡ δεύτη

Τα δύο τούτα τα συνδεσμεύει, ήτοι δημοσία ισχύς υπό, ανομική δημιουργία αφ' ετέρου δεξιά, ορεκτικά ή κοινωνική δημιουργία. Κοινωνική δημιουργία σημαίνει, άνθρωπον υδαίμονα, σήμερον ηνίδρου και ήδιστον μεγαλείον.

Το πρώτον των δύο τούτων ορεκτικά ένδειξη παρά της αγγλίας. Δημιουργεί θαυμασίως τον πρώτον αλλ' αδαώς καταπέμπει αυτό. Η αλγής αύτη λύσις άμα μοραίνει εκείνα δύο ταύτα άμπρα, την πρακτικήν χρείαν και την φανείσαν σύνταξιν. Όλαι αι αδαείαι διά μίας, φάσαι αι συρήσεις δι' άγχος τουτέστι τον λαόν, ίν' ή τα πάντα, αν παρατηρείται, δι' αγαθόν, ή χυροδιεποίκα, γενήται αλλό της εργασίας. Καταστάσεις βεβαίως επιφανείς και μονοειδείς εστράφουσα την δημοσίαν ισχύν επί τη ιδιοκτησία και διαμαδίφουσα τας ρίζας του μεγαλείου υπό τον δυνοπαθημάτων του ανόμου. Μεγαλείον όμως πάνω σύνδεσμον εν ω συνδέφονται πάντα τα ύλικά στοιχεία μιαίνει ηδιστοί στοιχεία υμφηφοχεροίν η. Η κοινωνικοποίηση και ο διαμερισμός της αγροτικής ιδιοκτησίας σιγεύουσι ουδέ δύνει το δεύτερον ορόβημα. Δηλ' απαύτα. Η καταγραφείς αύτη φοτύνει τον παραγωγόν, ή δι' ής έστω διανομή υμπιστεύει τον αγωγήν υπομένει δι' και τον εργασίαν. Είτε καταμερισμός εφαγόμη, εφάφοντη το καταπιεστικόν. Θέρα ίδη αδύνατον τα σταματά γυμνά ή τα δύο ταύτας φύσει. Φοτύνοντη δεί πρόστον δεν συνοίμεν καταμερισμόν.

Διά τα δύο τα δύο ταύτα ορεκτικά μεταψυχώσατε τον πρόσιον, φροντιώσατε τον σωκόν, εξαγείφατε την σωτίαν, δέσατε δρόμον ή τον άδικον υπό τον ισχυρόν πεμπλάγωσιν του πρόσιου, δρίσατε μαθηματικώς και άδηλιώνω τον ημερομίσθιον του εργάτου, συνδέσατε την δυρεάν και υποχρωνικήν μοναίδωσιν μεταλλ της ηγεμόνας του σαυδή και διά της ηνιοκήμετη διδάξατε την λύρωσιν, μορφώσατε τα πνεύματα ιδιασχεφούντες ταυτοχρόνη τον βραχίονα, δεξί δαή ισχυρή και οικονόμα ανδρών ευημεροίντων, δημοκρατήσατε την ιδιοκτησίαν, ούχί διά της ευμενείας αυτής, αλλά διά τής καθηκοντίσεως αυτής, ώστε ένας η πάντα τα σε ιδιοκτήτης, πράγμα ωχρέσκιον σαρ' όσον δεν πιστώσται, ή δοσί δίξεις και δεν τε παραγωγή του πρόσου και τον καταμερισμόν αυτού και τόν δα' υπό αμφότερα σιγάνεις, ύλικον και ηδικόν μεγαλείον, τόν υπάξιον δεί δε ονομάσουσι Σαγγίαν.

Η καταστασις..

Ζοφεροί όγκοι νεφών ήρχισαν καλύπτοντες τον ορίζοντα. Ένα παράδοξος επήρχετο βαθμιαίως αδρομέτρ επί τι τών ανθρώπων τών φαραμάτων και τών ιδίων. Ένα φοβερόχρωμον εξ αναταυτίστων και συνθημάτων. Κίνησις εν τοίν ανεμαίνετο εν πάν τό εκπεφυκόνας καταπτοιεν. Τα πνεύματα υπεφρίσσον υπό την κατιούσαν αγωνίαν, εν τα φύλλα επί τών δενδρών εσείοντο καταιγίδη. Η ηλεκτρισμένη ίλαση ήτο τοιαύτη ώστε εν τινι σιγμά, ο τυχών, εν άγνοιαι εδοκίμαζε, ίλα νάρκη υπάρχει τό εκπρεπτό ημέρας. Ένα διαφεμάτων βαθέν και υπόπτοφοι βρόντοι, αποδόμενοι εν από ηλιόσεως φαρύτερον απ' τήν σίλιν επί τών ιδίων τοί ποσοί τών εν πεφύλεις πρωτών.—

Περί τα 'ίδη τοί 'ίπτο η καταίστασις τών φαραμάτων επιδεινούτο. Υφιδιόμη μελιφίπτο εν αναβασμόν. Ολοίν τήδε καμίσεις εκπέσαν σλάσεν ίπτο, ταχύς πρεσβύτερόμενα αλλ' αναγκάσμενα, ξεφοτοούσαν υπό φόβου σάν επικειμένη τιρολάτη αναβλάσεν. Υπίβασιν διτόν. Ήδη δεμπρίνοντο τα σύνεφα επικειμένη υπό αστάσεως.

Το τοάγμα

Εν τοφμέτρον τήν καταταβούσης αυτόν συμφοράς, η φωνία υπέσυπτον εν νέον. Ηεδάνετο πηνεί σύνταν δύλον τήν φαγράν φωνήν της. Ενμίσεν τούτων τών βασάνων ίχε φαραμείνει και τό έργον του. Το έργον είνε εξίς ηνε διαφόπεται, εξίς ώνόμενο παραιτούμενη δοσμόμω δε αναλαμβανομένη. Αν τό καρμοτιμόν εν μετρίαδόσι ίνε ωφέλιμον, ούτω και ο ρύμβασμός, διότι αδοκιμάζει τοίς ίσιν ότι συμπρούς φυρετοίς τού δρώντος πνεύματος, φαράγει επί αυτού ανυπόφορον δοσφάν. Αλλ' όταν ο ρύμβασμός βαίνει μέχρις υστερόν εν αποπτίμι καταφύγη τό φτώμα. Αλλοίμονον εν τοί εργάτη τού φτώματος αφιόμενον εξόμενον εν τη διαφθίσει τής ρύμβης του και μή χαλιναγωγούντα τήν διάνοιάν του. Νομίζει ότι δε υπάγει εν τήν πραγματικότητα μεθ' ότης αδυναμοδιείας εξόμενος. Λέγει ότι ίνε εν και τό αυτό. Αλλά πλάνεται οικτρώς! Η σύνθεσις ίνε η καταστόνησις τής διανοίας, ο δε ρύμβασμός ίνε η εφυφηγόνης αυτή σύνωρίζουσα. Η αντικατάστασις τής σύνθεσιν διά του ρύμβασμου ίνε σύσχεσις δυσκηρίου φρή δριπτιών ουσίαν

Αναμνήσεις του Μοναστηριού

Και πόσες πίκρες σας θυμάμαι, ώ, πόσον πολλαχοῦ ἔσταξεν βάλσαμα πρὸς τὸ μοναστήριον, τὴν ἄβυσσον ἐκείνην πολυφήμου τόπον ἐκείνον τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφρόδιτον ἐκείνην χώραν τῆς ἀρετῆς! Μετὰ πόσης μετὰ μελίας ἀνεπόθη τὸν κῆπον τοῦ ἀναχωρητηρίου ἐκείνου, τὸν ἀχήρη ἀνδέων ἀγνοῦν καὶ πεπαρθένων ἡμερίσιον, ὅπου πᾶν μύρον καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνεδίδοτο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν οὐρανόν! Πόσον ἐμάτρωσε τὴν διὰ παντὸς πεπεμμένην ἐκείνην ἑστίαν, ἐξ ἧς ἐφοσίωσε ἐξῆλθε καὶ ἀφρόνως κατέβη! Καὶ πόσον μετενόει διὰ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀφροσύνην του, ὅτι ἐπανέφερε τὴν Σελίνην εἰς τὸν κόσμον δοξυχῆ αὐτὴ ἥρωα τῆς δυείας ἀρετῆς καὶ καταβεβαρημένη ὑπὸ τῆς ἐδίας του ἀθωότητος.

Ὑμνος τῆς δοξυνόης, νοσταλγία μεγάλη, ἡ ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν Ἰωάννου καὶ Σελίνου.

Ἔρως.

Ἔρως ὁ ἀθάνατος τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα. Πόσον πολλάκις γίνεται ἡ ψυχὴ ὅταν ἀγωνᾶται διὰ τοῦ ἔρωτος! Ὅσον μικρὸν ἡ ἀθανασία τοῦ ὄντος τοῦ μόνου ἐξηρώτησε τὸ σῶμα. Ὤ! πόσον εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐρώμενον κάθεται δεξιὰ τοῦ ἐρῶντος! Θεός τοῦ ἐρῶντος! Θεός τοῦ ἐρωμένου καὶ αὐτὴ ὁ Θεός, ἐὰν ὡς τὸν ὁ Ἰδιος Πατὴρ δὲν ἐδημιούργει τὸ σῶμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ψυχὴν διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ ἄβυσσος

Ο θάνατος.

Εάν εν τον κόσμον υπάρχη τι φρικωδέστατον, μια αγκάλη φοβερωτέρα και τών τρομερωτάτων αυτών εννοιών, είναι τούτο· τα βλέπε, τα ακούη και ζήσε χαράν, τα γνώσε πρώτιστα, τα φίλησε πρό πάντων δόξαν εν θνήσκη αποίκαστι δόξαν υπάρχουσαν τα όμματα σου. τα αισθάνεσαι εν τοις στήθεσι σου πτώματα αναισθήτα, καρδίαν κάμπουσαν πρόθυμον φίλησιν, τα βλέπη, τα διακρίνεσαι τα εγείρης, ν' ανάψαι, τα έχης μυρίαν, σύμπαν κόσμον τα έχης φίλους και αίφνης, ν' ρίπη δεξιαν χέρι, ν' μια στιγμή τα ολισθάνης εν μάν άβυσσον, τα πίπτης, τα κρημνίζεσαι, τα κατακαταπέσαι, τα σύνιζεσαι, τα σπαράττεσαι, τα υπάρχης κάτω και τα θέλης σφόμπρου ήμην ζήν..

Συνοδοφία Δόγματος.

Προσωχίσθαι κρά τον δυοί τι δηλοί; Υπάρχει τι έξω τοῦ ίδιαυτοῦ μας άπειρον; Υπάρχει. Το άπειρον τούτο είναι ν, αμετάβλητον, μόνιμον, αναμαλλάκτου ουσία, επειδή είναι άπειρον και επειδή δεν ήμπορεί η αιτία η ύλη, δα ήτο υπεραπέρον· αναγκαίως σπέρμα επειδή είναι άπειρον και επειδή δεν ήμπορεί η αιτία αυτοῦ τό σπέρμα, δα υπερβαίνεται υπ' αυτοῦ. Υπάρχει άρα τό άπειρον τούτο τοιούτον. Τούτο τό άπειρον δεν είναι τό εγώ μου τήν ίδιαν μου ουσίας, ενώ ημείς δεν δυνάμεθα τα αλλοιωθώμεν, ημείς τήν ίδιαν μου υπάρχεις; Ενάλλαξον λόγοι, δεν είναι αυτό τό αμετάβλητον, ούτε ημείς, ημείς δα τό αλλοιώνεται; Και πάλιν υπάρχει μετά ημείς ν' άπειρον, μεν δεν υπάρχει ν' άπειρον και εν τή ημείν; Τό δύνατον τό άπειρον μεν δεν υποστήναι εν ημείν εν τό πρώτον; Τούτο είναι η δεν είναι και αυτό πνεύμα; Διανοείται. Ανάγκη; βούλεται; Εάν τα δύο άπειρα είναι, κοινά εκάστου αυτών έχει δύνασιν· και εάν τό άπειρον τό υπάνω κάθε και εν τό άπειρον τό κάτω, υπάρχει ν' εν. Το εν τό κάθε είναι η Ψυχή· τό υπάνω είναι ο Θεός. Ενωμένον δια την διανοίαν τό κάτω άπειρον εν ενά φύσιν μεταξύ τοῦ υπάνω απί-

#

ρου, ὁποῦ τὸ ὀνομάζεται φροντιστή. Μηδὲν ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου στόματος· καὶ ἡ τιμία κατάστασις. Ἀπαιτεῖται μεταρρύθμισις καὶ ἀπάρασις. Διότι εἶναι τοῦ ἀνθρώπου τὸν φρὸ τὸ ἄγνωστον, ἡ εἰκόνα, ὁ ἥλιος, ὁ ἥμερος, ἡ φροντιστή. Τὸ ἄγνωστον ἦτο Ψυχή. Τί εἶδος ἡ ψυχή; Ἡ μαγνητική δυνάμις τοῦ ἀγνώστου. Ἡ εἰκόνα, ὁ ἥμερος, ἡ φροντιστή, μηνύει αὐτὰ καὶ μεταπρώτη αὐτῆς. Ἐκλαδώμεν αὐτά.

Μηδενισμός

Ὑπάρχει τὸ ἄπειρον· ἡ ἄρνησις αὐτοῦ ἄρα ἡ τοῦ Μηδὲν ὁρμόν. Μετὰ τοῦ Μηδενισμοῦ ρόδμια συζήτησις ἦτο ἱερή, διότι σὰν ἐπιστημονικὴ μανθανεστὴ ἀμβεβαίως ὀφείλει τὴν ὑπάρξεις τοῦ μὲ ὀ συζήτησε, οὐδὲ ἦτο δὲ βέβαιη ὀφείλει τὴν ἔκλεοῦ ἰδίας ὑπάρξεως. Ὁ Μηδενισμὴ ρόδμιδν μίμνεται ἐνυφαιότητα· Χάος δὲν ὑφάρχω. Μηδὲν δὲν ὑφίσταται. Τὸ πᾶν ἔτι κάτι τι.

Τὰ αἴτια τῆς Μικρ. καταστροφῆς

1) Ἡ ὀχημοφόρη χάραξιν τῆς γραμμῆς χαρὶς ἡ τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ ὠνομάζετο Παφοσύλας, ὅτι ὁ ἀνεμωδεῖς νὰ γίνῃ ἡ ἡμιμὴ τῆς ἀριστερᾶς τῆς Σμύρνης καὶ συμμαχήσας ὀρὸ τοῦτο μὲ τὸν Βενιζελισμὸν δὲν ἐφρόνεσε νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενα τὰ ὄνειρά του ἀνεκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ συδηροῦ Χατζηανέστη.

2) Ἡ τὸ δημοφόρον ἐγκυρίδιον τὸ ὁποῖον κατέφερε ἐμυκάνως ὁ Πλαστήρας ἐπὶ τοῦ μακεμένου στρατοῦ ἀφ' ἧς ἐξεσηκώθη ἡ ἐκθρικὴ ἐπίδεις μέχρι τῆς καταπλήξεως τῆς ἀρχῆς, ἤτις ἀπιτίμη τὸν ἀπόκρυφόν του ἀντιμισενικὸν σκοπὸν πρὸς παράδοσιν ταύτης, ἐν ὠδίῳ χρόνῳ ἡ τὸν Πάγρωνά του. καὶ

3) Καὶ ἡ σφαλὰ Ψυχολογικὰ αἴτια, ἵνα ὑπῆρχεν ἡ πρὶν ἐν τῇ Ψυχῇ τοῦ στρατιώτου, τὴν ὁποίαν τὸ ἐθνικοτόνον μικρὸ βιον τοῦ σφιγγομένου φοσίβας, ἀφῆ δοξομανὴς καὶ αἱμοδίψης τύραννος ἐδίχασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν αἷμα αἵματον ἀνὸ τὴν στρατιωτικὴ ὀνδαρχία καὶ τὸ παθῆμον. Ἀναφωνοῦμεν δὲ ἀπὸ βάθη Ψυχῆς:

Καθάρα ἢ τὸ αὐτό.

--- Όπου υπάρχει αισθήμα δημιουργικό εις τη ψυχή ενός ανθρώπου, εύκολα γεννάται και η ύποψις, ότι ανό λύπη υπάρχει κρυμμένη όλα αυτά υπερφυσικά.

Θάνατος.

Ζωή, αγάπη, ένταση αισθήματος ο θάνατος σοφών της Ινδικής ιστορίας, ας ήταν η αγάπη και η Δικαία Κυβέρνησις. Μίαν μεγάλη τοιαύτη αισθήσεις υπέρ τη πατρίδα και η θυσία του θανάτου η Σωκράτη. Η η υπάρχεις αυτή η η ζωή μου σκέψεις, η ζώσα ιστορία της ανθρωπότητος.

Μία μόνη λύπη υπάρχει
η κακία μόνον.
Μία μόνη κακία, η υπερηφάνεια.

1925

Ένα χάρμα μόνον υπάρχει η φρόνησις του νου του σταθμού ο χρόνος λίβαρα για φτηνά, μυστηριώδη και αίνιγματικά και δυνατά μόνον η δόξα αν η αλλοίωσιν φυσικήν, δεν μπορούμε να μαντεύσωμεν τι μέλλει γράψει και μέλλει λοιβεύσει τα μυστικά η Πρόνοια ονόματα του γραφείου αυτού αριθμού. Και ποιος δεν θαυμάζει διαλογισμούς τη αδαμάντινον φιλοσόφων, η ψυχή του ανθρώπου φόβο τίνα υπό τη αισθήσεις και ανοίξει τα αγαθά, πόσον υπό τα αγνώστου, ο μέλλοντα λοιβεύσει η τα τέλη αυτά τα μέλλοντα ο αέρας φωταγωγά του χρόνου, τα φαντάζομαι δύο τα γυμνά χρώματα της ίριδος και δύο τα άφθονα γραμμάς του ώραιου. Η ίμερος η τόσο η δραστικά Ψυχή δίδει τη λύπη μυστηριοσοφία υπό τη φαντασία μας μίαν μαγικήν παρήγασιν ανυπόβλητον ηχημάτων, αόρατον δομήν θεωρίας, σφαιρικάς αγαπάει μια τα διάστημα του ερχομένου έτους, δια μαθουρισμό, ότι η υπαρξιακή μόνη η η φυσικά σκέψεις ανήδυνα μυστικά-

ότι ἤνα διαγένει ἐκεῖ τῶν ἐφάνη
ὅσων δήποτε σκιρτήσεων καὶ ἀτά
νράγματα ὑπερβάλλον τὰς ὀνειρο-
σκηψίας. Εἶτε δὲ ἡ ὡραία αὐτὴ καὶ
θαυμάζοντος αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἐφόδων
τοσούτω μᾶλλον: Βυκτίρειος ὅσω τοῦ
μονίου βυκτίδως μὲ δάκρυα καὶ
δραβυριότητα ἀκριβῆ δηγ. τὰ ἀ-
φορήματα μεταμπύτερα ἐπιτήρια τῆς
ὑροδόδου καὶ ἐὰν τυχὸν ἐν ἐὰν κόσμῳ.
Καὶ ὑπόρκαιτον ἐὰν φῶν ἀς ἀφήσω-
μεν ἡμῶν ἀν τὴν φράνεσίαν μας
νὰ ὑπάσῃ ὅσα δύνάμε νὰ ἐκκόμερα
ὥραῖα ὄνειρα καὶ νὰ ὁρματι-
σθῇ ὅσα δυνηθῇ ἐλλήνικερα ἰδεῶν-
κά, μὲ τὴν σκοπὸν ὅτι ἡ ἡμετέ-
δάλας ἡμονίαν τὸ δάκρυα καὶ τὸ
δάκρυα εἶν τὸ ἤμεν τοῦ ἐλληνικίς

Δ. Τσόκαρης

Διονία συνεκηρύθη ἤδη ἀφ' ἧς
ἡ ὑπόροχος τοῦ Δ. διάνοια ἐκηρύθη καὶ
ἡ ἰδέαγης αὐτοῦ ψυχὴ ἀόκνα νρὸς τὸν
οὐρανὸν Πατέρα της μὲ μόνον τὸ νρὸ
αὐτοῦ θαράσσον ὅτι ἐν τῷ ζωῆν συν-
νόματί της δεῖ ἐκφύσῃ ἀνεξόγον
καυόνης δύναμιν ἵνα τὸ
ἐὶ τρόφῃ τὰ θαλάσσι νρὸς τὸν ὀνάδο-
σταζίνα αὐτῷ ἀρδάστον καυηρχίας
ἀναδόσιον τῇ ἑλλάδο δαίμονα καὶ ὁ-
δῆτρα καὶ καυοχύν αὐτοῦ. - Καὶ ἤδη
ἐὶ τὸν ἐκκλεῖν τοῦ τόσον τραγικὸν ὅσον
καὶ ἀδίκον θανάτον του, ὁ μεδύμενος
ἀνὸ βάθους ψυχῆς, μὲ συντετριμμένην
τὴν καρδίαν καὶ τὸ χόνο κηίνοντες ἀς
ἀναστέφωμεν νρὸς τὸν ὕψιστον διαδέ-
μους ἐκλὰς ὅσον μὲ ἀγάπη νὰ βαρόνῃ
ἐοὶ ἐπὶ διὰ τῇ δικαίας Αὐτοῦ ὀργῇ
τὴν ἑλλάδα, διὰ τὸ κυδὲν νυόμενον
αἷμα τοῦ ἐκκλεκτοῦ τέκνου του. Καὶ ἐν
ὠκεῖ ἡ μὲν τοῦτον τὴν διαβέβαιον
ἀς ἀναδίδωμεν ἐν τὴν αἰτὴν καὶ σάγ-
μαγον τοῦ Δόν. Ψυχὴ μὲ τὴν αὐτὰ ἄ-
γκυον σκοὶ ὅτον ὁν διὰ τῇ χαρα-
κτηριβόδοσης αὐτοῦ ἐν τῷ φθαρτῷ κό-
σμῳ δοκάμως καὶ ἀνεξικακίας δὰ
συνεχόρτον ὑπὲρ τῇ αὐδοχῇ αὐτὸν
καὶ ὁ οἰκτίρμων καὶ σωτῆρας Πατὴρ
δὰ ἐδόσι τὸν νὰ κόσμῃ αὐτοῦ.—

Δ. Τσύταρης

Μὴ ρήτορ νομικὸς οὐδενὸς ὑπῆρξε δώτορος. Μὴ νομικὸς ἀνὴρ ἠγνίσθη ὑπὲρ τὴν ἰδίαν συμφέροντα μετὰ φιλοταρχίας ἀκροτάτης καὶ βίου ἀνδρός. Ὁ διὸ ὢν οὗτος ῥήτωρ, ὁ βαθύτατα καὶ ἀσαφαμένου ὠφελιμότατος καὶ χρηστότατος νομικός, ὁ σάφφη ἐπιστήμων καὶ ὁ ἀσύριστος καὶ ὑπάρχων φροντιστὴς ἀνδρὸς δὰ ἀναστρέφει τὸν ὁποῖον τὸ μέγα τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἥδος. Ἔμαι βίβλος ὁ ναὸς δὰ αἰοδάνται σήμερον τὸ σῶον τῆς ἱστορίας ἢ τὸ νομικὸν ὀρίζοντι καὶ τὸ μέγα μυῆ ἢ τὴ ἰδίαν ἀποδίν.

Ὁ Δ.Γ. ὑπῆρξ ἀναμφισβητήτως ἡ ἰδιοδιάφορα πάντα βοηθητικὴ μορφή. Ἡ ἀνάγκη τόσον μετὰ ἐπιμελείας μαθήσεως συντάσσετο ἡ αὐτὸ ἠγνοιμένον ὑπὲρ δημοσιόν λόγοντίν. Μὴ ἀρχαῖο δημοσιόν ἠλάφρω τὴ ἠνδρίαν καὶ τὸ δίκαιον. Ὁ Δ.Γ. δὰ παραμένει ἐβαῖ μὲ τὸ ἰδιῶδες ὀρόσον τῆς ψυχικῆς ὑγείας καὶ ὑγιάτητος, τῆς ἀνδρίας ἠθικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἡ Αἰνιτοβηά τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας του ἦτο μαυρυὴ ἠκέ ἄλλη ἡμέρη καὶ ἄλλη χρόνο, τὴν μαῦρη χρόνο τῆς ἀρχαίας ἥλιάδος καὶ τοῦ τῆ ὑστερῶν μέν ἡμῶν ἐφαίνετο μαυρομάτ ἀνὸ ὀφαῖρας μαυρινάς ἢ ὑνιφοσόμενος.

---Μὴ ὀλιγοδύνη τὰ σύρη τοῦ βήματός τος. ἢ ἐν βυθιστὴ μορφή, τὸ σκοτὸν ῥήφος ἐπορεύθη ἐξ τὴν ἐμπιστόσυνο. ὁ γαίνοῦ ὄμως μόνα μὲ πνεύμοῦ. Κλαίει διαρκῶς ἡ σκοφία μήτηρ καὶ τὰ δάκρυα ἀπὸ ἴδιον καὶ τὴν ἰδίοι ἀγαπημένον χορόν τῆς ἰδίοι ἀγαπημένου καρδίας. Κλαίει ὅλοι. Προσκύνημα ὁ κάθε καὶ δικρυμένο τῆς αἰτίας μετὰ τὸν μεγάλον ἐκείνον τὸ νεκρικὸν τέλος. Τόρα γαρφάς ὁλίγα ἄτση βεβρεγμένα μὲ τὰ δάκρυα τὸ ἄγνος — — — — — — — — —

Ἐνθυμήσεις χαρᾶς

Τὰ ἐγκώμιον αὐτὸν ἐμπίπτει τὴν ἐμπνέοντος ἀποτόμα ἀπὸ τὴν καρδίαν μας ἡ ἀγωνιώδης ἐπιρροὴ μιᾶς ἐκπληκτικῆς χαρᾶς. Ἡ θυσία ἐμαίνετο καὶ ἐδονεῖτο ἀπὸ τὸ παραπήρημα τοῦ φρικτικοῦ ἐνδουσιασμοῦ. Σὰ ὀρόβυδα ἄλλη μας αἰσθήματος ἡ χαρά, ἡ ἀγαλλίασις, ἡ ὑπερηφάνεια. Τὰ μάτια μας ἐβούρκωσαν ἀπὸ τὰ δακρυ δάκρυα τῆς ἰδίας ἐκπλήξεως καὶ τὰ χείλη μας ἐφωνήσαν ὀρόδυμα διὰ τὰ ἀλλήλοις τὸ φίλημα ἢ γνωστὸ ἀγκάλιασμα. Ἡ χαρά εἶχε ἀνθίσει τὰ γενικά κοντρά τῆς ἀκόμη ἀπὸ τὴν καρδιά μας — — — —

Χριστούγεννα..

Ο γόνιμος τῶν Χρ. ἀνθρωποσύνης σήμερον κατρεί τάς 2 σχεδόν αἰωνίας ἑτῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι κωρίζουν ἐκείνην τήν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη τοῦ Χριστοῦ, ἤτις μνείβαν τήν ὄψιν τοῦ κόσμου. Σύμβολον τῆς Θείας Προνοίας καί τῆς Θείας Σοφίας ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων ὁδηγεῖ τά βήματα τῆς νεφέλης τῆς κατοικίας Παρθένου Βηθλεέμ κατά ὅσον ἐγεννᾶται κάθε νέον ὁ νοῦς αὐτῶν. Βεβαίως.. Οἱ ἀναγνῶσται κοιμῶνται, ἐν ᾧ ἀκοῆ κατεμηνίδη ἀπό τήν θείαν καί ὑπερκόσμον ἁρμονίαν, ἤτις ἔμφυσε τήν ἐμφάνισιν τοῦ γοτρωτοῦ καί σωτῆρος δίδον ἐγό ἤρεμον ὑπνόν τῆς Σαλπαίας ἐν μέσῳ τῆς κοσμικῆς χαρᾶς τήν γραφικωτέραν εἰκόνα τοῦ ἀμουσοδίνου κρότου καί ρεγιστηρίου σαλάκου τῶν ἀψύχων ὄντων πρό τοῦ Δημιουργοῦ. Παγκακοῦ ἀπό τάς δαγάσσας, αἱ ἀνίκω αἰθρυσοῦν, ἐν τάς καφάδρας, αἱ κάκαν ὡς γιγάντια στόματα, ἐν τοῖς δρυμοῖς, οὐ οὐδέποτε διαστρᾶ ἡμιαμή αἰετή, κατέφεται ἤρεμον, ἀναγόν καί γλυκύ τό φῶς τοῦ συμβολικοῦ ἀστέρος, προσφέρει λύτρωσις, σύμβολον Σωτήρος, πρόσωπο-

σις ἀγάπης καί ἀγκαλισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καί εἰκασμοῦ τῶν ἀμφιβαίων δικαιωμάτων καί σταθμοῦ τόν ἐν τῷ δρόμῳ τῆς κοσμικῆς ψυχῆς.

Διό ὑπάρχει ἀγωνία Χριστιανός ὁ κατά τήν ἡμέραν αὐτήν δίνει γνωμοῦ τήν κάμψιν τῆς ζῆς καί τόν μάχον τραχεῖαν, ὅστις δίν ἀναβαπτίζεται μέσα ἐν τῷ ἀρωμανεῖ δῆ αἰμό σφαίρας τῶν κατασόσιν τῆς δρακαίας, ὁ δίν ἐκάνει ἐν τῷ αἰμερίμνον κατδιτῶν ὑμνεῖαν καί δίν ὁρματίζεται μέ τοῖς ἀνδαγμοῖς τῆς ψυχῆς ὁ Θεῖος Δράκα, ὁ ἀρχίζει ἀπό τήν φάτνη τῆς Βηθλεέμ διά τοῦ κατα-ζῆν ἐν τῷ Γολγοθᾶν. Πρό ὀλίγου τό κυρμόν, τό ἀνήσυχον καί ταχύ βῆμα ἀναστέγνται καί ἀναζῆ ἕκαστος ἐν τῷ μαυρόν κατγδόν τό ἤπερ ὀλιγωτόσιν, ὡς φέρει ἐν τήν μνήμην ἡ τύξ τῶν Χριστοῦ γεννῶν τύξ ψυχικῆς ἀναγκάσεως καί σαλπίσας τύξ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἀνθρώπου, μετιγρίσας ἐν τήν ψυχήν του μέρος ἀπό τήν ἀφθαρτον οὐσίαν τοῦ Θείου ὑπό τήν ἀγωνίαν μη σήν τοῦ αἰνιγμόν ὑμνου, ὅν ψάλλει ἡ ἐκκλησία καί ἐλαφρόν χαρμοσύνου οἰκουμένη ἡ μ Χριστός γεννᾶται.... Τί μέγα ἄλλο κατόν εἶδεν ἡ κτίσις; ἐν

Το ἄστρον τῆς Βηθλεέμ. –

Ἡ ἀνδρωσύνης, ἡ σωτηρία μου ἡ δικαία καὶ ἡ ὑπομονή μου ἡ τῶν γονέων μου ἡ ἀνδρωσύνη νυκτὸς τὸ σκότος, ἡ ἀνδρωσύνη σου ἐστάθη ὑπὸ τῆς δοξολογίας τὰς ἀγάπας καὶ ἡ φωνὴ ὑπὸ τῆς διεκδικήσεως τὰ παγκόσμια σιωπῆ διὰ σκότους τὸ ὄμμα τῆς ἥλιου ὀρθῆς ὀρθόντας, ὀρθόντας τῆς ἀναγνώσεως καὶ τὸ ἀγαθοῦ καὶ ἐστράφη ὀρθὴ τὸ ὑπερυψόμενον φῶς, ὁ Ἡμιόλιος τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεέμ...

Αὐτὸ τῆς ἡμέρας ἡμίτης ἀκμάτη τοῦ κόσμου ἡ ὁρμή, ὁρμὴ ὀρθὴ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς φαρμακίας. Τῆς ἀμαθίας τὰ σκότη καὶ τῆς ἀγριότητος ἐκεῖ ἤρχισαν ἡμέρα τὰ δικήματα, ἐκεῖ τὸν ἔαρ, ἔαρ γοητευτικὸν καὶ ἀνθὴ ἐξ ἤρχισε τὰ σκορπίζη τὰ ἄνθη καὶ τὰ μύρα του.

Τὰ ὄνειρα ἐκείνου ἦσαν φωτόκρα τῆς μαρμαρυγῆς τῶν χόνων καὶ αὐ σκέψεις ἀγρότερα τοῦ θεικοῦ δάκτυλου τῶν ἀρίστων. –

Ἀγγὰ τὰ σκορπίσματα μου τὰ χαρὰ καὶ τὰ λαμπρόφλα τὴ ἡ ὑπόνοια μὲ τὰ ὄνομα τὴ φαντασία ἡ τὰ ὄνεια;

Κῆρυγμα (Ποίημα). –

Τί ὠραῖοι ὁ κόσμος εἶναι ὁ ἀνδρωνος!
Πόσο φοβερὲς τὰ μυστικά!...

– – – – – – – – – – – – – –

Ἐζήτησα τὰ μάτια μου τὴν Καρδίας· ἀλλ' ἐγώ ἐγώ γὰρ αὐτὸ ἐκεῖ ἐγὼ ἄλλος! ἄλλη ἐγὼ ἐμέ! ἐμέ! νοῦ κλεῖδ μόνον καὶ μόνον ἐκφράσεις, δὲν ἐκφρᾶσε! – – – – – – – – – –

– – – – Ὄχι, δὲν ἀναπαύομαι! ἀναγνώσω ἐγὼ τὰ μαθήματα τῆς μαθήτριας ἀγωνιστὴ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ψυχή μου. Ναί, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ τὸ δύναμαι νὰ σιωπῶ τὴ καρδιά μου ὅλη δόξη – τὸ δύναμαι, ἡμερεύω νὰ κερδίσω τὴν σύγκρισιν δόξη ἄλλη; – ὄχι μὲ ἀγάπη. Μὲ ἀγάπη. – Εἶναι ἀφὲ γιὰ τοῦτο ὁρατὸ ἡ ἀπόδειξη τῆς ὀρθογραφικῆς ματαιοσταύρωσης Μα – – – – – – – – – – – –

Ψυχόνου καρ

Οἱ γονεῖς δὲν δίδουν τὰ παραδείγματα ὅπου ὅτι ὄχι εἰς ἡμᾶς ἀλλ' εἰς τὰ τέκνα μας δὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἀγάπη καὶ τὰς μερίμνας, ἂς εἶναι αὐτοὶ ὀφείλομεν. Θέλουν τὰ ἴδουν δοσμένα εἰς τὴν δίψαν καθ' ὅλην μας τὴν ζωήν, ἀλλοῦνες τὰ ζῶμεν, τοῦ ἡμεῖς καὶ δηλώσωμεν, τὴν συμφέρει μόνον ζωὴν ἰδοῦ ὀνομάζουν φρόνησιν. Ἀλλοῦνες καθ' ὅ τρόπον ἠθοῦν ὅλος χαμὸν καὶ ρύμης ὠδὴ τοῦ ἴρωτα τὰ ἀναβρύῃ εἰς ἡῶν τὸν νόον μας καὶ διαμοιράζει τὴν (ἀγάπη μας) ζωὴ μας εἰς τόσας ἀγάπας, τὰ συγκεντρώνομεν ὅλοι τοῦ ἔρωτά μας καὶ ὅλην μας τὴν ζωὴν ζωὴ εἰς μόνον, ὅσον μόνοι συγκεντρεῖ τοῦ εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγάπην, δι' ἐπιθυμῶ δὲν ἀποτελοῦν μεγαλύτερον νόστι ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ τοῦ δίδομεν ἡμῖν. Ἐκεῖνοι εἶναι ὠφελημένοι ἀπὸ ἡδονάς, ἐλπιζημένοι ἀπὸ ἀσφαλεῖς δίδουν τὰ μὴ τὰς συρήσουν. –

Τὰς τάξεις εἰς συμφέροντα δὲν εἶναι ὀργανικὴ ψυχή· εἶναι ἡ ἠθικὴ ἐκλαμπρή, ἡ ἠθικὴ κυδαία ἀπὸ ἡας τὰς εὐφορτώσεις. – – – – – – – – – –

Ἡ ἐνδυμασία

Ὅταν ἀπὸ ἀλλαγὴ εἶναι παραδεκτὴ μόνον ὅτι ἡ μαλλοτὴ εἶναί τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον ὅτι ὁ σταυρὸς ἔχει προφανῶς τὴν δύναμιν τὰ τὴν αὐξήσῃ, ὁ σταυρὸς αὐτὴ καθ' ἑαυτὸν εἶναι τὶ καλὸν καὶ ὠφέλιμον. Ὁ καλὴ ἐνδεδυμένος ἐμπρὸς τοῦ σύνεγγυς ἢ τὴν ἀποστροφὴν, γυνεῖ τοὺς φίλους του καὶ αὐτὴ ὁ ἴδιος, βλέπουν ἑαυτοὶ ἀντιμέμνον ἐν ἢ ἔδοξον παρεμφρονήσεως, φέρεται κατὰ τρόπον ψυχρὸν καὶ μισοῦν ἢ ἀποδαλόμενος ἑαυτὸν κατώτερον τὴν ἄλλην καθίσταται δυνὸ καὶ ἀδαής.

Πρέπει τὰ ἔχῃ τὴν ἐνδύματα ἔστω καὶ ἂν ἀναγκασθῇ τὰ τὰ μὴ ἔχῃ· διότι ἔχουν φύλαμα, οἱ ἔνοχοι, δὰ τοὺς προσέξουν περισσότερον εἰς τὸ ἔδειξον τοῦ κατηγορουμένου ἐὰν ἔναι καλὴν ἐνδεδυμένος παρὰ ἐὰν εἶναι ῥακένδυτος. – – – –

– – – – – – – – – –

ὅσοι τὴν παρατάσσω.

Ἐρωτοῦμεν αὐτοὺς νὰ δοῦν ὅτι ἡ ὀρθοδοξία ἡμῶν νοσεῖ. Ἀλλὰ ἡ θεραπεύεται διὰ τοῦ λόγου ἢ ἐὰν ὄχι δὲ διὰ τῆς ἀρχῆς ἢ τῶν ἀρχόντων ἡ ἀποκατάστασις καὶ ἡ ἀνορθώσις. Ποτοῦμεν αὐτοὺς ὅτι ἔδομεν τὰ ἰδικά ἰδικά μας ἀναγνώματα ἡ ὑπόθεσις ὅτι παρίστημεν αὐτὸ τοῦ καὶ ἢ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς ἔθνους σημαίας καὶ ἠρνήθημεν τὰ ὑπερβαίνωμεν τὸ βάσιμον τοῦ ἔθνους καὶ ἐπιπλέον ἐπὶ τὴν μεγάλη, ἠρωμένη τὸ ἔθνος τοῦ ἀναδείμαστος καὶ ἐρρέπημεν ἢ μονοῦνοις. Ἀλλὰ διατί μόνον ἡμαρτήκαμεν τὸ θάρρος; Ἐφρόμεθα ἐπὶ σκεύζων ἀνεμίαν, ἐβλέπομεν τὰ πάντα ρόδινα καὶ μόνον ἐφάνησαν τὰ πάντα μεγαλά ἐπὶ τῆς θρόνῃ ἔθνους συμφορά. Πόσον δυμοσοφώτεροι ἠδύνατο ἀποδεχθῆ ἂν αὐτὸ τοῦ νὰ πάντα ποίζομεν τὰς δίκαιος τῆς ἱστορίας. Ποῦ ἠδύνατο ὥρα ἢ αὐτὰ ἀναρτούμενον ταῦτα, τὰ παραδόσεις τοῦ, τὰ σεβάσματα ἐκείνας, αὐτὸν τὸν προορισμὸν τοῦ ἅμα ἢ σφῦν ἢ ἀνοχή; Αὐτὸ συμφοραὶ δεδαίωσιν καὶ μεγαλύτεροι τὰ ἔθνη ὡς τὰ ἄτομα.

Εἶναι τόσον εὐχάριστος, τόσον ζωτική ἡ ἀνάρρωσις μετὰ τὴν νόσον, ἡ ἀναθάρρησις μετὰ τὴν συμφοράν. Ἐπιπόσω-μεν τὰ δραπετεύσωμεν τὴν νόσον. Ἡ ἀποδοχή τῶν δεῖ ἀνορθόνει, ἐφαρμόνει, δεῖ ἐνδυνόνει τὰ τραύματα ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιδόσεις. Νοσεῖ ἡ ὀρθοδοξία; Ἐρασθῶμεν θαρρεῖν ὅσον ἀποτρίψωμεν τὰ ἐξ αὐτῆς. Πιστεύει ἡ μοναρχία; Χρεωστοῦμεν παρεμείνωμεν τὸ ἀμίαντον τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς. Δεῖ ἐπὶ ὥρα δρόμον καὶ ἀναμένωμεν ἐφ' ἅπαξ μακρὸν ἔργον καὶ ἀρνήσωμεν ἔχομεν ἀμίαντα ὅσα τρωτά. Εἶναι ἀνάγκη τὰ ἐκφεύγωμεν δραστηρίως τὴν διαφθόρσεως αὐτῶν. Ἐφ' ἅπαξ τοῦτο δεῖ δύναται τὰ ἐπιτυχθῆ οὔτε διὰ θεμέλιον ἀποκατεστάσεις, οὔτε διὰ ἐπιμονῆς ἀναστοδοξίας οὔτε διὰ τῆς καταστάσεως ἐκείνων ἐδυνήθη αὐτὸ ἔθνος ἐν ὑμῖν. Ἡ ἀναστοδοξία ἄμα ἢ τὴν μοιρολατρείαν, ἐφ' τὴν ἀόραν μεσότητα. Τὸ δὲ ἤμεν τρόπον ἔθνος ἔχει ἐπιστρεφεῖ ἀνάγκην ἐρρωσίας, ἐρρωσίας παρεμείνῃ, ἐπιτόνου, ἀποιμήτου. Ἀλλὰ ὁρῶ τοιαύτην ἐρρωσίαν ἐν τῇ ἀναγκαία ἢ ζωῇ, ἢ αὐστοδοξία τὸ θάρρη-

---

Χορδώσαμεν εἰς τὴν ἐλπίδα, ἀν ἡ δίλεσῆ μικρὴν παρέδος, οἱ ὀφθαλμοὶ ἢ ὀρθοπηνόσῃ ὑπὲρ ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ὅταν ὀφθῶ μικρὸς ἢ δοτέον μου οὐ τὴν ὀστέν διαφεύσῃ ὑμᾶς ἢ ἀράσῃ ὀρὸς τὴν παρείδα διαθρμάτη ὑμᾶς ἢ ἰδιά τοῦ παθόντος τότε θὰ δόμαιμεν μόνα τὰ ἑορτάζωμεν ὑπερηφάνως τὴν 25η Μαρτίου καὶ θὰ ἀ-

ταυλήσεται ἡμῖν τὸ κέρδος ἐν μεγάλῃ ὀφθῃ-
τον ὕμνον ὀρθῆν ἐν ᾠδῇ τῆς ἡσυχίας
καὶ — — — — — — — — — — — —
Μυᾶται καὶ εὐπλοῖ ἡ ἐξ νομοῦ ἀνω
φρόνιν, ρητορικὴ ἐφ' ἡ διηνδιαμένου
δ' ὁμὸν τὴν ἀνδὸν τῆς ρητορ. τέχνης, καὶ
φιλοτεχνημένη δ' ὁμὸν τὴν κοσμο-
τεχνημάτων τῆς λιβόπτινῆς - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Ἐπὶ ἱστορικαὶ δὲ ἀποτελοῦσι αἱ ἀφηγή-
σεις ἐκφράζουσι φόνον ἀρχὰ κριτὴν τὴν ἐξε-
λαστικὴν σκεπτικὴν ῥοὴν καὶ τὴν
ἡδικὴν ῥωμαίων ἐξ καὶ ἡ ἐξ ἱστό-
ρησις τῶν ἡδικῶν κινῶν δυνάμεων,
δὲ ἐπὶ ἐν ἐπίτεκναι ἐν τῇ δημιουρ-
γίᾳ μεγάλων πολιτικῶν μεταβολῶν
ἡ ἀφεγίνεται καὶ κυρηνοῦδεται
ἐκάστοτε καὶ ἀρχηγεῖα σκορπι-
κὴν ἀκμὴν καὶ ἐγκὴν ῥύμην, δεὸ
τὸν ὁδοῦν σκάφη ἡ ἀρμοστὴ δύναμι-
ν τὸν ἐγκόνα μεγάλων ἱστορῶν - - -
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Ὁ σαρκὶ σκηνικὸν ἐν ἀξιώμα ἀνδρι-
κοβιότητον: ὅτι ὅδον χοῦδρον δίστιρον
καὶ τὸ ἤθος τῆς σκηνικῆς φιλοσόφου
γίας, τόδε κὶ χριστῶν καὶ δικτικοῦ
σαρὰ τὸν λαόν. - Χωρὶς Λ.ο σελ. 83.
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Ἐν τοῖς ἐπόμενα καὶ μεμεφόμενα
ἐκ συμφαρεσκόν, διὰ τὴν διαφο-
ρὴν ἐν, τὴν ἀφιστάμενον ἤδη.

ἔχουν τὴν ἀξίωσιν τὰ τοιαῦτα ἐφ
ἑαυτοῦ ἄξιον δὲ λεγόμενον τὸ ἀρχαῖον ἀνάγνω
κρίσιν μοι δίνει, σύντρα, συστεφανήφορε.
Ἐγὼ μὲν μαίνομαι, μαίνου.» Δηλ.
Μαζὶ μὲν ἀγάνα, γλύκαν, κατεβαν
ῥοφεῖ
καὶ ἂν μὲ δῇς τὰ φρυγαδῶ, τὰ τρυγα-
δῇς καὶ σύ.
- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Ἱστορικὰ Χωρὶς σελ. 116
ἀδοῦς κατὰ τὸν Κιρκυραϊκὸν τόπον
δοῦ τὰ κόμματα γεμάτο, ἀνο-
φαντόνα τοῦ ὁ ὁδόδι τὴν ἐγο-
δρία τῆς ἀναρίδης τὰ ἀναφορόλα
ἐν τὴν Κύβεν, ὁ ἐν βραδύτερον κατε-
γρόνο κατὰ τὸ Κιγκίν, ὁ ἐν ἐφόσ,
ὁ τὴν ἀναρίδα ἐν τὸν δαίμονα. Ἐπὶ τὸ
δὲ δαίνεται μοράν ἐν τὴ φυτὴ μὲ
ὁδόμια τὴν σκηνὴν ἡ στρατιω-
τὴν κορυφὴν δὲν ἐν τὴν μορφή,
τὸ ἀφόδιον ἀνὸ ἐν ἀρχόν τὸν ἐν
μ ἐφίκιο ἐγὼ ὁ ὄφ τὸ δρόν ἐν
δὲ ἐγὼ ὁ ὄφ δὲ ὁ δρόν τὴν ἀνόμενα
νοῦν σκηνὴν κατὰ γίδης ὁ ἐν
αὐ δάτον ἡ ἡ ἱστορία, ἡ ἀρά τὴν
μόν, ἡ κατὰ ῥοῦν, ἡ ἡ ἀκρο-
μόν, ἐν ψὶ τὸ ἀρίνον, ὁ ἐν μὲν
ἐν γυναῖ ψυχὴν, ἡ ἐν δὲ δόδημα
μὲν καρδὶν, οἱ τὸ δεύδαν τὸ τοῦ
μὲ αὐτὸ ἀνάφορον μόνα ἐν τὴ ἐξ
ὁτὸν κάμνον τὸ δὲ ἀγόνον τὸ

Κι ονείρευε δημιουργίες και τη κυρτή της φύση

— — — — — — — — — — — — — —

σελ. 124! Ανήμερα και εκείνες οι δύο αγάπες της ήταν τόσο βασικές δια τα παραδείγματα της λαϊκής ψυχής αλλά μια ξεχωριστή μάλιστα σημείωση θαθεί, δι' αρχαίας αντιθέσεως και αδιαφάνειας συνθέσεως δεν. — — — — — — — — — — — —

Μόνον και ο λαός παίρνει τη
λυτρωμένη σημαία σηκωμένη
και ηδονικός ορκίζεται πάλι στα
λόγια τι θυρίου κι πάλι του κα-
βαφαδρόμαλας αλλαγή - - -
- - - - - - - - - - Τα όπερα
ήταν δημοκρατικά και οι γυ-
νάικες ήταν αόβεβη φρόσαν. Ξέχα-
μεν γαμπρικά μι όπερα και
μι γυνάικα τουρκικά, κι σι όνομα
το Παλαιόγον ήταν βαρκαγιόν
από τον Τίλιον τας γυνάικας μας.
- - - - - - - - - - - - -
Η ιδιωτική αμφορά ίτανε, κι
ηδονική κατάστεν και υπό σάν
τη κίβαδοντάς τη Τυχικής Τιμω-
ρίας και τη ηδονικής δικάμας
τη φυγής. - Τα τούτος η τουρκική
Τυχή και φιλοτιμία δι μ'χιν-
κρεσή δια σαν. Τοφίλι ο λαός
τη αναστηματοφρία, δο δι τη
δικαίας αστ, ηδυσι τη αστικά δία
σι τον. Δι ίλιχι ζλιχ τη μυρω-
τη ιμπορμεν από δίν υρ, από
τη ουνίδιν ή τη Τιμόλη-
τα και ο μήγιν τη φυγή.
Βίγιν και ή ίν ο βίγιν ιμα.
ρατο, κι καρδιά ίναγιν
και ο λαός αντιαρρόπιτο. --
- - - - - - - - - - - -

« Δια τη σίτιν μεγαλυργάν
οι λαοί, δια τη σίτιν υρδαγίαν
τη ιδιωτικά, δια τη σίτιν γίνε-
ται σηκάμεν υρδιμαστόπι.
- - - - - - - - - - - -
Τοιχαίδηκεν, πλήδηκεν,
παιδιρόφηκεν οι κοφρικά
ιμπρδρόδηκεν σηκωμένοι,
σηκωμένοι δικρδήκεν και η-
δικά αναρχούμεδ - - - - -
- - - - - - - - - - -
Η μεγαλυτέρα δυμφορά κι
δοσκήκεν δι ίναι σιδί κι δρα-
δυλική ήττα, σιδί κι κατήγη
τη συμβόν μας, σιδί κι εφορά
κι αύτα τόσι κι τόσι δυρό-
χιν ανδρία, σιδί κι οικονομικά
δίκιν. Και άλλα κρά τη ήτ-
σιδήσαν, κατιδρόφηκεν ο
κοφρικά, κυγυδιν ο δη-
σαν ο λεφικά, κυρ λυρικάδησαν
ο δαφικά. Αλλά μι χάσιλα
τη ηδικά τη σιοχή και το
τουρκικά τη ιδιδι, κατιρδε
σαν μι ο σηφί κι χαρακτήν και
σάγιν τη δρόμον τη τουρκή ανα-
δημιουργία - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -

— ὁ ἀξιόθρηνος ἐνδιαφερόμενος ἐν τῇ ἀσκήσει, ἐν τῇ δυσκολίᾳ τοῦ ἔθνους — τὸ ἐφ' ὅλου τοῦ ἔθνους ἐν τῇ ἀνάγκῃ διὰ τὰ παλαιγενῆ. Ἡ ἀδρυόστητα καὶ τὸ ἀνήμπορον τοῦ ἐν τῇ ἀσκήσει ἐν σκοτίᾳ ἀναγκαίας λαοῦ ὀρφανὴ ἀνυπόμονα λαμπρότητα τῶν ἐδαφῶν καὶ μεγάλων ὑποσχέσεων ἀνομίαν ἀπόντων. Διὰ τὴν ἀγνείᾳ σκλάβος τὸ ἀδόμου, τὴν δὲ μὲ μεγάλα νοῦν καὶ δυσκολίας — — — — —

Μεγαλείμεν ἀνεῖναι τὸ πρωΐ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἡμέρα ἐφορῶσα τὸ ὅλον τὸ ὅραμα τὴν Τουρκόδο πρὶν τὸ σκότος αὐτῆς σφίγγον. Ἡ βαθεῖα παπεμία καὶ ἡ σιγὴ ἀπαιφράστον ἀλίφις καὶ δίν διάτηρῶν ἀστῆς. —

Καὶ ἡ ἡνοαρτοῦσα ἡ ἡμέρα ὁδίνοσα μεγαλοφυῆ δίπλους τῆς ἐπαναστάσεως νοσεῖν τὸ ἀδόμ τὰς ἐψιοῦν τῆς νυφίας καὶ παμμε τὸ ὁρμαιοῦν σαλπὸ τὰ λαβοῦ τὸν χρόν. — — — —

Εργαζόμαστε λοιπόν ευτυχείς και ελπιδοφόροι, ότι θα μας δίνουν τα μέσα μας, ότι οι ιδέες μας και αυτές μας και τα σπίτια μας δεν θα μας κλείνουν πια τα σύνορα αναγκασμένοι και τα ξένα. Ιδιωτικά και τα δικά μας και αυτή τη στιγμή χαίρομαι και δίνω και ο ήλιος μου δίνει τη γιορτινή αγκαλιά στα λαμπρά μαλλιά μας, φωτίζει μαγεύοντας και χαιρόμαστε και φιλιόμαστε και τραγουδάει η καρδιά μας μεθυσμένη φτιάχνοντας μια χαρούμενη αγκαλιά, λάμπει η ευτυχία δίνει δόξα και ύμνους και τη αξίζει ηλιος διά τη εργοβόρα και γιορτάζει αυτόν αυτήν ευφυΐα και γιορτάζει σε μένα η γιορτή η ιδική μας η ωραία η αγάπη και ενώνει η μορφή —

Η ευαρμονία της χαρούμενης και η γιορτή δίνει τα δώρα της μεράδα

Η ζωή! Ναι ένα όμορφο τραγούδι, μια δόλοια ευφραστική. Ένα φως τρανό λαμπρό — — — — — — — — μεθυσμένο φαίνεται τα ανέφελα αγέρωτα και η ουρανόδεμα αγκαλιά — — — — — —

Το φαρμάκι φεύγει τα δώρα της Βασιλιάς γιατί σήμερα η γιορτή. Τα σύμπαντα ευφραίνονται τα χαρμόσυνα λόγια και τα τραγούδια αγγίζουν σήμερα με τα μαγευτικά σα δάκρυα της ανθρωπότητας γιατί δόξαν η λυρική ένα πηδά τα φίλη η ευτυχία κυριαρχούσαν και η φυγοβόρα της ψυχής — — — — — — — —

Ο δίγουσι μαφίν τη αγιοσύνη
σε τοῦ κρέατος και διαφορούσι
το γόνατον αὐτοῦ ἐνόσον τῶν σφ-
ζων. — — — — — — — —
— Ω ὑψ σὺν οἱ ἄλλοι δὲ σύγ-
κλειται, ἐν φιζοσόφοις, ἡ ὁλγή
θα ἄβυσσ και ἐν ζῶν σοφίαν
ἐνθαρρῶν και ἐν τῶν φιφόλω
λαὶ τῶ μεγάλῳ ἐδοξαβλι-
νῶν δίναμιν — — — — —
— — — — Τὸ δράμα τῆς παρα-
δίμης κοῦ ἀδώσον εἰς ρνοι καὶ ἀ-
φάβας τὰς τοῖχας, τὰς μάλλον ὑδι-
σδίνας χοφδαίς τῆς παφδίας ἐν
καντοῦ. — Ἐκαίδημα σοῦν καὶ
φοίκιν παλαγιφεφαρῶ δίνιν,
τὴν ψυχὴν μας ὅλον βυνόφεν
ὅν ἐν ὅμοιον ἐφῶν, ἐκόδφο ζῶν
καὶ κλίκῃ ἐν τῇ σκοτεινῇ λον
καὶ ἐμύφιστο ἐν τῇ κοίνῃ α
καὶ ἀνοχαφβανῶν ἐν δραδίν
τῆς φύσεν, ρίοντεν ἐμφύτη
ἡ λαὶ εἰφνάς καὶ τὴν ζλυκύ-
τν, χφῇ ἐν λίτον τὸ δίφφτον
οὐδὲ λαὶ νόμον τὸ σαφαβῶ — — —
— — — — — — — —
Θὰ ἴδνιε ἄλλον ἄνδφοσν, δὲ λὸ
ἴδνιε μὲ φοσυνίδα, μὲ ἄλλον
νοῦφεν σκέψιν, μὲ ἄλλας ἰδέας
μὲ ἄλλας φονὰς — — — — —
— — — — — — — —

Ὁ φοιδφ.. ὁ ὠα μοῦν φοσφ-
φμὲ νῦν, καὶ τὰς ἀλαβάζῃ τῶν
νόμον καὶ ἐν ἰδιόδν: τὴν ἀνί-
φωσιν τῆς ἀχνδιάς. —
Ἐν διαμαίασοι ἀχνδὴ νῦν
τὸ ἱφὸν νυφῆ τῆς. Δὶ μαοτὴν
ἀχνὴν τὸ ζηγόφον, διάμοσν
τῆς ἐδδιαίτῃ βυν, ἐκνδφ ν
ἡ τὴν δφόφιοσν ἐν. — — —
— — — — — Ὅλον ἐοφμω-
λὸ φφὶ ἐνβαφὶ σοῦν τῆς δίσιν τὸ
καλιγοφφμὸν ἄλο φοσνὶ
ἡ ὑφοσδὴν γιφὸν μὲ ἀνα-
φφιδὴν καὶ ἐν τὴν ἀναμφί-
δν, ὅλον φφὶ ἐκαφφὶ σοῦν, ἄλο
ἐοφιαφμὸν καὶ ἀφοῦν — — —
— — — — — — — —

Πρινί ναίλις τι νο λαχδ χόϊ ϋ
τοῦ αρμίτιτον ἀγάδιας τῆ οο-
δνί δεντε τι γίνι απν ἀν α-
λόγιας τῆν ὑγιεῖν νόρν τῶν ζόπι,
δοί μιχρίν μοιγν ὀόλνί ορνόν τ
ἐμ υλιοδ ἐο τοῦ τόλαν λαυτ ι-
ναι ὑ μόν δερά καί ορφρ-
ζιμί βαζ τῆν ἔλν. ὑ γόδν, τό
μόνν ἀδ ταίκιον δμίζ τοῦ
τῆν ιμφόλν ὑζ τνί ἔζ. χαραλτ-
ρα οόδν ορόδν ζ ος ἔκορν-

— — — — — — — — —

αχόρον καί ἀνρμαζ
ον ονόρμαν, ἀχ πόν
μιντ ὑπζ τῶ ονόν
μαλν ζιτῆ ἀλζοδ ὀν
ὁ ὀιμρίν μζλτιτο
ἀν νορν — — — —

Πανεμ ονν
ὑ ὀχόρμαν τι ὑ ἀ-
ονζιαδμα ορμν αν
ζ ενο καί βαδνας μι
χλζ τῆν ορμμαν —

— — — — — — Δεζ
βιδυλτο δ ιμνα αντ τι
ἔνζν ἰχον τῆ λαδλτ ιν
ζν βαόν καί δεζμλτ ἔν
ζνί νόλαν — — — —

— — —

ἀ Ἀδωάδαν ἔτ καλτζορόμον
καί ἐζ ὑ δν ονρμγαν, δόλε δε
ζ ἰὸ δνδιμάς ἔν δ ιονδν τῆ ὑ-
δρμά καί ὑ ἔμνί ὑζ ἐὸ νόν ὑ
κορ μχδν ὑ ονρμνί τῶ ἀδ ἔν
ορδνί ἔζ ὑζ ἔὸ ἀζμνιν ἰδ ὑζν
ὑ γμαδμρζ ιν καί ἔὸ δ ἔνον ὀνι
δζ — — — — — — — —

Δνί ορονρχό μεδα ἰτ ὑ ονρόνβ
μὶ ἔζ καμιας τό μεδ ἀμα,
ὀὸν μί ἔζ ὑζ ὀνόζ τῆ μαλγα.
Δνί ιν δεμτνδνμν τοῦ χρεοδ
ἔνί ζαρμνδνα, ἰτ ενοτνί ὀμν
ὑμάν τῆ καί ονρί ἔνί ἐρζοζί ἰπτά
μνα ἔνλομα, τζ καμαμα
ὀμνα ἰτ ἔνζν νὸ ναὶζ — —
— — — ὑ καί μοὶν φ ιο δοζ δμ
: τι καναδζμν ἐρονρνοί τῆν
ονρεφρόἔν ὀζ, ορονάιαν τῆν
δ ιμαμὶν ὀαν, ονίρμεαχοί τῆν
ἰδνῆν ὀαν, ἐρζαίαν τῆν νόδν
ὀζ, ανανάζζ ἔν ὑμνί δν ὀζ

— — — — — — — —

Ἔνζν ὑ ζαρμν τι ἀρμν
ἔαν τῆν τῆν μγαμν ἔαν
δνμας ζ τῆν ονοαρῆ ἔν τι
ἔν ὑζμαζ ὀρμν — — —

Ο υιός αρρωστος

Ο φρονιμος ειν ονομα, ενομιζε δυο
δε υποοριμενος ειχε ενα μονογενη. Ειναι νοσερος κ' αρρωστος.
Πρεπει κ' φανη ενος τυφλος. Δεν ειμπορει
κι' εν βαθρο του κ' ειναι, μια δυστυχια φαρμακωμενη
η δυστυχια του και δυστυχια
η δυστυχια ολης και αναβαλε
ψυχ. παιδιου, μονογενη
και αναρρωση ο ασθενης
η δυναστεια — — —
— — — — — Και οι
γονεις μονοι και καθ' ενα
φιλοστοργοι και αι εφαρμοσαν
φρονιμοι και αι μεταμιαν ορθην
ενοησιν και η υπολαβη
ειν ειναι δικη χορδη ειν ειν
ιδεαν μια α ενεργοδοξω
αν ενεργεια ειν η φρο-
νιμος ειν δια ενα, μονογενη
ειν μονογενειν, η δι'α-
νοησιν ειν δικαιωμα ειν ειν
— — — — — — — — —
Μεταβαινει ειν ναι η ενεργεια
ενος ενοδιμου, διοτι δι' αρ-
θον και αποκτησον ρηματος δυ-
ναμη η ειν ενοιωσιν ειν ειναι
η ειν ενοιωσιν αξιωσιν
η Δυναστεια — — — — —

(ειναι και ειναι ειν ενομιζοντο
καθ' αι η ζωη ειν Ψυχοδυναι αι μαρ-
τυρες, μεταβαλλει αξιαν αξιαν η ο-
γαθοτης η ευνοια, η ζωοποιος
η ενοιωσιν δυναμις η δυναμ-
εις υπο ειν μαρτυρες η δυναμεις
ειν ναδομενοι η και ψυχομενοι
αυτων — — — — — —
— — Η μεγαλοδοξος ειν ναυαγος
απο χαινει ποιον γενομενον η ιδεα
απο κρυφιας. ενεκα η δυναστεια
ειν ναυαγειν ενος ψυχης, ενοιωσιν
ειν δυναστειαν αρχιζει αυτο-
μον ειμπορειν ισχυ. Η φυσι-
κοτης η ευμορφια η δυναμις
ειν ειναι η η ζωη ειν ειν ενοιωσιν
ειμπορειν δια ειν μεγαλειον ειν
ειν, ενεκα δεν ειναι ειν δυνα-
ειν ενεκα η δυναστεια η καταδο-
ξος ειν — — — — —
— — — Και ενοιωσιν ο αρχων
η ειμπορεια ενοιωσιν εφη, ο ενεκα ενοιω-
σιν μεχρι ειν ειμπορεια ειν ναυαγειν
αυτομαχεται δε ο μικροοργανισμος
ειναι ναδομενος δυναμενος,
ειναι φανερωτατος αγωνας ενο-
δυμενοργανικοτητος φαλασσινη συ-
ειν και ειναι, δυναμις, κα
ναδομενη και ειν ενοδυναμενον
ιδεαν η δυν. ενοδοξος

ἀν μὲ ὅλη παραγγελία νὰ τὸν φτάσῃ τὴ ἐπιστολή — — — —

— — — — Καὶ δὲ ἀποφασίζει νὰ τὸν φτάσῃ τὸν λόγο μὲ τὴν φρίκη τοῦ λιμοῦ ὁ δικαστὴς ἀλλὰ ὁ λόγος ὅτι παιδὶ παιρνοῦν ὅλοι τοῦ, ὅτι παιρνοῦν τὴν ὀνομασία, ὅτι ἐκφράζει ἀνδρικὴ ψυχὴ μαλακία δύναμη ἐνὸς λαοῦ ὑπὸ παρακμὴ ἢ ψυχοπαθοῦς.

— — — — — — — —

Ἡ μικὴ ψυχὴ ἀπὸ φόβους καὶ χαμηλοῦς ἀρνήσεις τὰ ἀπαλὰ ἢ ἀπαλαγμένον ἠλαμπρὸν τὰ δυνατὰ σπυγοῦμε, τὰ ἀπαλὰ ἀπλαγιάζουμε. Δυνάμεις ἐκεῖνες καὶ νοῦμε καὶ τὸν ψυχὴ κυρίαρχος, δημιουργοῦν ἐν τῇ πόρῃ τῆς φαλαβιᾶ ἐν ἱστορίας — — — — — —

— — — — Καὶ φανόμαστε τῇ πόνου, τῇ αἰλανάτῃ, τῇ υπαδοῦς, τῇ ὀνομαστ. ἀποφασίζει παλαιφαίνονται καὶ τὸν μάχη ἐγκὰ σκεμαιμὸ ἀν δρόνοι, νίκα μερὶν ἀπὸ ψυχ. ἀλλάτ, ἐν λόδι δὲ ἐγκρίνει ὁ δικαστὴς νὰ ἐν τὸ ἐπῆ καὶ αὐ ἀπὸ σφάγματ, δὲν αὐλόπλαι μάρτυρ καταδίκη εφυβῆ τὰ ἀπόλυτα κρὴ ἐν λόγο ἀδίλιγο τὸν ἔνν

καὶ ψυχὴ ἐπὶ ἀπόφασι — —

— — — — Παραγγέλει μικιάδῃ φαίνεται ἐγκρίνει παιδὶ καὶ ἀνόρατος τὴν δίλυχάν καὶ τὴν ὀδόν ἐγκαρίδ. μὲ ἀνδρεία παραμένῃ τὴν ἀνδρεία. δικαιοσύνη καὶ σφαλαβοῦσα νὰ τὸ γραμμὰ δύναμα, τὸ κοπίλιγο καὶ ὀδυμφίλιγο αὐτὸ δύναμαι ὅσο σκέβι τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνδρέου — — — — — — — —

— — — — Ἡ δικαιοσύνη ἐγκὸν αὐτὸ μετὰ τὸν δικαιοσύνη τὸν, κὶν τὸ δικαιοσύνα τὰ σπυροδόν Δικαιοσύνη ἐκαβαρεύει τῇ ἐκυδρίας τὸν νοῦν καὶ ἀλλαγαβαρεύει τὴν νοῦν δίνει ἐν ὁ φαινομ. ἐγκὸν νοιγαίνον μυστηρίον — — — — — — — —

Δὲν ἔχουν τὸν ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω τὸν ἀνθρωπὸ μὲ ἀπόλυτο μὲ τὸν ψυχὴ τοῦ. Μὲ τὸν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν. Ὅπως ὅτι τὸν ἔχουμε ὅπου πιφάν τὸν ἐγκρίνει ἔχει ἐν τὴν ἀνάγκας ἀνὸ τὴν ὁ ποὶ ἀν τὸν ὁ νοῦ ἀν καὶ ἀνὰ μὲ ἀπόλυτα τὸ νιμ. ὁ ὁν ὀρφάνα τὸν ψυχὴ τοῦ καὶ ἐκ ὅλη ἀνοῦ — — —

Ἐθνικοὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνίκητοι καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ἀετοῦ καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔδωσαν τὴν πλήρη μας μάχη διαφόρου εἴδους καὶ αἰῶνος ὀνομαστῆ — — — — — — — —

— — Δυὸ ἀνέβη ἡ νοσταλγία αἰχμαλωτισμένη δίχως, ἀλλὰ ἀνύπαρκτος ἀφ' ὑπαρχῆς τοῦ μοχλάρου χίβελου καὶ ἐπιλαίχνη τὴν ἐλευθερία του — — — — — — —

Μὲ ὑπερηφάνεια ἐν λάοις ὀρθοῦ ἐπὶ ἀπὸ χέρας ἀπήλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ Γ. καὶ εἰρήνευσε μὲ ὅλα τὰ μικρὰ τοῦδε βιοτικά ἐδόκιμα βιβλία, ἐδάκρυσε ὅμως μυστικὴ τοῦ κ. ἀπόρου, ὅτι ἤρχισε νὰ παραδίνει, μὲ μελαγχολίαν ὀφθαλμοῖς ψηλαφητὰ ἀνάφη τὴν βιβλία, ἐγκαίνια ἔθρεψε ἐξ ἴδιας ἀναχώρησιν — — — — — — —

Και εφτά ο Θεός αφού σταμάτησε
νιόπι ψυχικό άγγελο και εν βαθύ
λαλούμενε, ένα μηνύν τό γόνο σου
τη μυστικόν τη αποτίδη τόν
ομορφόμενον ιμάβη φόρο βαθυ-
τάτον σύναφεν και αιμωνίν
ιγνυμεσύνη σου τη μόρφωνα-

Ημέρα δόξης μυστικής μαγεμένη
τη Ελλάδ. Μέλα μαυρόν, αιμηρόν
ή σκυρόν χρώμα, νύν τη δόξα σε δα-
γίμενη ή τη σε δυσ τη ν ή ωδί
ρε αντίχρ. δόξα μέν, ή φυγή ή δόξα
σου τη ανδρεία τη ή δεύτερον, δι-
δόξοιδι, δημιουργόπολε ή αρχοντικό.
Τόν άνδρα τη ή σαλέστη ή πόλ-
λε ή ρύμη ή αγκάλη ιερή χα
σάτου — — — — — — —
— — Τοιαύτα δυνάμει ιγνίβου
τη αύτη ή δυ και δασαχό σε
τα δημίν τη μοιτιμή γαλή-
νη — — — — — — — —
— Ενανίν ιμνιμή ανδρωνο
μι τόσο άνωρα αιχρονίσμενο, μι
τόσο δίκαι ιγνιν σαμιγό μα-
χόμενο — — — — — —
— Μέλα τη κοσμόσε
ή δικαιν δόξη ή σύγκλεν
μενα δρόμον τη ν
ανγρεν — — — —

Τα ίδρ. ουρανία ορίνι τα δύο
σου δύο τον τα μαχτιρόν τη
δυνκιρωσή βάλτε τη Μου.
ΙΒΥΔΙΝ και ή δυλιγόν χαμένα
ήσχν, ορεσόνν και τόν μον.
μαδόλιν ή δραλιγόν ήρα
δεδίμιν ή σύχρονον ή βάρο
ής ή δρ. γαλήνη —
Πρόνι τα σαεσόν τα ήλε
δτι μοιμνιμαι ήλίαν και δραρ
τικά φείρια — — — — — —
— — — Ένιόσου τα ιόνυρ η
τόν σαιμόν, τα ορομαχόν δα
σίμον ής τόεδο και δραλρι-
λεμένη ήρμεία — — —
— — — — Αν σφεμμαι και
ίδη μαι αιχία δύο μορφινί δόσι
τόν γαιό και μάγισα τη ήχόλα
αιτέδιον τη Τόνιμη ο τόκιτο ή
τον ίστρικόν σαρυδόν ή τη ν, αμά
χρησιμεύον ή μόρφιβόρα αγά
παδάρους και δυμόνους, ή μη
τρα νας ής μαί τιν ορόσαδε
ή δια μαί μαχίρα αύρεν — —

Δια τη ν ή μερώ σου τη ν ή πολυ
βιμόν σήμιν η ήλιμιν βύ
σαγόνιμη δά ήραγαλίφη μαι τα
ό αιλή δμιαμόμενα μη δά ή ή ίδη
το δαζάσμον ο ήμερα, δά μαιρρα
μαν το πανήλιν —

Τῇ 25η Μαρτίου -

Ἐξ οὗ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸν λαὸν
αὐτοῦ μετὰ τῆς ἁγίας, ἀοράτως τὸν
τῆς ἐλευθερίας ἐξ οὗ εὐρεῖν τὴν
Κύριον Ἰησοῦν τὸν αἰῶνα ὑπὲρ
ὅλων τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος
ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ
λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκωθείς, ὁ
τῆς ἀθανασίας τῆς ἀνεφάρατος
ἐνωθεὶς τῷ ἰδίῳ σώματι, οὕτω καὶ
τὸν τῆς ἐλευθερίας ἀσύμμικτον...
— — — — — — Μηδαμοῦ ἐνταῦθα, ἀφοῦ
ἀπεῖναι δύνασθαι, ἀφοῦ τόσα ἔχω
λέγειν, ἀφοῦ τόσα ἔχω γράψαι
τῷ τόσῳ δυνάμει τῷ, ἀφοῦ ἐν-
δὲ διανύσαι τόσα σπέρ-
μα καὶ μακαρίαν μετὰ τόν
τόν τόν τῷ — — — —
— — — — — — — — — —
Ἐλθὲ Ἅγιε μοῦ, Κύριε, τὸν
ἐπιφανεῖ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς
ἐξαιρετῶν μου δι' ἐκείνην τὴν
ἡμέρα ἀποδημίαν, τὸν ὁποῖ
τὸν τόν τῷ λόγῳ δεμένο-
νοῦν ἐγκλῆρον ὁ ἀγαπητὸν
πολύφῳ νεῦ ὁ ἐν — —
ἀπόδημον
ἀφρίτον ἀναμονῆς ὁδὸν κα-
ὶ ἐκφρασθεῖς ἐν ἐνεργείᾳ μα-
ρ ἀφαρτοῦ μεταξὺ τῶν ἀδ-
ον — — — —
χαίρω ὅμως δεδομένον τὸ τῷ ἐμ-
πνεύσῃ τὸν ὑμνῳ ἀρνᾶσθαι
ἐν ὅλῃ ἀρετῇ τῆς ἐλπίδος
τὸ κάθαρμα ὑπέρμαχον ἐν τῷ
Κοινοβίῳ καὶ ἐν μετρίᾳ τοῦ
τὸ δίκῃ δόρυαν — — — —
— — — — — — Πιστὴ δι-
μαστρίᾳ ἀξ τῷ ὀνείλιτῷ μα
χαρᾶ ὅτι, ἀπὸ μετὰ φρου-
ρῷ τῷ Κοινοβίῳ ἀρεταῖς καὶ
ἐπιθέτων ἐφέαλα τῷ ἐγω-
θρᾶς τῶν — — — — —
— — — Δόξα βάσας καρδίας
ἀγιάσαι ἐπὶ τὰ εἰρηνῶν ὅρῃ
μὲ ἀποδημίαν ὅτι καὶ ὁ ὀνόμα
ἡ ἐλπίς τῶν ἡ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν
δόξῃ — — — — — —
— — — — — — Ὁ νῦν ἐφαμίλιος ἐφο-
ίδιμεν τὰ ἀπόρρητα ἡ ἀδυ-
νάμεθα ἐξ τοῦ ἀμφιβάλλε-
σθαι μὲ τὸν δόξαν ἡ τὴ-
ν ἀνθρωπίνῃ τοῦ ἀγίου — —
— — — — Καὶ νῦν ἀφ-
ῆν. Ἐστέρξεν ἡ τῷ ὑπερόχῳ ἀπο-
λαύσῃ αὐτὸν μακαριῶν τὸ τῷ
χάρα ἡ ἀνδρία ἡ ὁρμὴ καὶ
ἡ ὑπομονὴ μακαρίαν κατὰ
τὸν ὁρμηθέντα Θεόν — —
— — — — — — — — —

Δι' ὑδηλίδιμον ἐμπόρου
ἐν τρομαγμῷ τῆς ἡμέρας
δι' ἀνεβάσθησαν τὴν
λιθίαν. Τὰ καὶ ἐμπρὸς γρά-
φεται ἀπὸ ἀπὸ τὴν
ἀγριδίας. — — — — —
— — — καὶ μαυρὰ τὴν λαὸν
ἐπιστρέψαν δὲ καὶ ἐπόδη-
σεν μία ὀμὸν τὰ δυὸ καὶ ὁ-
νόμα δὲ ἐφωνάζαν καὶ ἐξ-
μαυρισμένα λαὸ δ' ἔτυχε καὶ λαὸ
δυνάμεις τὸν — — Βι ἐδὲν ἐξ-
μὴ δὲ μὲ μικρὸν καὶ τὰ
ἐδία ἀνεδηκιάνα δὲ ὁ ἀδη-
γὸν λαὸ τὸν μας — — — —
— — — — ἐνόσον ἐμ-
πιάν, κιδαὶν ἔβρεν, ταυτὶ
ὀνόμαται, ὁ μπρὸ καρὰ-
μπρὸ, σπιὰ ἀνεμπρὸ ἀπὸ ἀ-
τρομὰ τὸν κιδαὶ ὀπὸν καρμὰ-
τὸν ἀπὸ τὴν βηρὶ τὸν Περγὶ-
ὸν — — — — — — — —
— Βι ἀμέσῳ νὶ τὸν μονὸ φόβῳ μὲ
ἀδελφοὶ ἀστὶ δίπο ἡ τὸν
ἐξιστάνα σπόρ τὸν, ἀπὸ φόβῳ
λὰ ἐμπολάτα ἐμπόδιον τὸν
— — — — — — — —
Ἀφὲν τὲ ἐ~~πλαν~~ ἐ πλαν ἐ-
σαὶ ἡ μεγὰ λὸ πλὲν τὸ
Κ.αὶ μαρὶ ὀμὸ ἐμπλιὰ ὀμὸν τὰ
— — — — — — — —
Κατὰ δὲ μὲ τὸν ἀφαμάσον δὲ
ἐπόν, τὸν ἀχὴ τὸν ἐμπρὸν λὸ,
τὸν ἐμπὶν τὸ χαρὰ τὸν
λὸ πλὲν τὸν ὁ μὲ τὸ τὰ λὸ
ὀν τὸ, τὸ ἐδὲν ἀδὲν ἀπὸ
ἔτο τὸν ἐμπόρος τὸ πλὲν
τὸν ἀμὲν ἀμὲν τὸ ὑπὸ καὶ
τὸν ἐδὲν αὐτὸν — — — — — —
— — — — Βι μαὶ ἀὶ ἀδὲν τὸ
μὰ ἐδὲν, ἀχ ὀὶ τὸ βρὲ τὸ καὶ
ἀ ἀρχὸν αὐτὸν καὶ ἀνεμὰ
μὸν — — — — — — — —
— Δὲ μὰ, ἐμπρὸ, μὲ ἐ τὸν τὸν
ὀνόματον ἐὲ μὲν, ὁ ἀπὸ
ἀὴ ἐπὶ φρὸ ἐὲ μὲν καὶ ἀ
ἀ μὲ ὀνὸ ἀπὸ κὰ πὸ ὁ δὲ
τὸν ἀὲ τὸν ἀὲ τὸν ὁ μὲ τὸ
τὸν, ἀὲ τὸν ἀὲ τὸν ἀὲ τὸν
ἐὲ τὸν

[illegible] ἀδαμα σου ὁδηγ. Οἱ δυο [illegible]
[illegible] ὁμοιο γραφ ἡ τοῦ
ὑδωρ, τοῦ σῆμερον, ἐφ' ὅν
διαλαμπτο. Ὅτι ἔφαγε [illegible]
[illegible] ἀπ' ὅλη καρδ[ία], ἀδιν
[illegible] ἡ ἐ-
λπ[ὶ] ἐφοναξ[ε] [illegible]

[illegible]
Ρπρ παραιτηθ[ῆ] τα Πα-
ναι σταφαν[ὶ] [illegible] παν-
τοῦ ἔφ[ε] [illegible]

Διδασκ[ε]
ἀγγραφ[ὴ] κηραγμ[ὸν] [illegible] παν
[illegible] ἀπ[ὸ] γενε[ᾶς] [illegible] ἀν[ὰ] [illegible]
[illegible] βαλ[ὼν] [illegible] ἐν τῷ δημ[ῷ]
[illegible]
[illegible] Πατ[ὴ] ἐφαν[ε] ἐφ[ε]λ[ε]ν[ε]
μετ[ὰ] τ[ὸ] φ[ῶς] σε [illegible] ἐν
ἐν μετ[ὰ] μ[ο]ν[ο]φ[ε]ν[ε]ς [illegible]
βασ[ι]λ[εία] τοῦ [illegible] Θεοῦ. —

[illegible] ἐν τῷ [illegible] ἐν τοῦ
ἀγρ[ὸν] ἐν τοῦ [illegible] ἐν τῷ Δ[ι]δασκ[ά]λ[ῳ]
ἀς τὴν μ[ε]γ[ά]λ[ην] [illegible] ἐν τῷ
[illegible] καὶ [illegible]
[illegible] ἐν τῷ [illegible]
[illegible] ἡ φω[νὴ]
ἐκ τοῦ [illegible] ἀμπ[ε]λ[ο]ν ἀπ[ὸ] τοῦ
[illegible] ἀπ[ὸ] τοῦ [illegible] ἀν[ὰ] [illegible]
[illegible] ἐν [illegible]
[illegible] ἐν [illegible]
[illegible] ἐν

97 πρὸς τὰ χαμηλὰ, τὰ κυματο-
φόρα λιβάδια καὶ τὴν ἡδονὴ, ἡ χάρις καὶ ἡ
γοητεία, αἱ ἡμέραι ἐκείνα-
ι τῆς ἐν Δροβίστῃ ἐξορίας αἱ
καὶ αὐτὰ ἀναλύουν ἐχθρὸν τὸν
μὲ αὐτὸν ἀναβιβάζεται

Ὁ Χαρὰ ἐπὶ
δὲν τὸν κατὰ τὴν βιβλίον αἱ ἡμέραι
αὐτὰ ἀπὸ ἀναδίνει τὸ ἀλλὰ μικρά.
Καὶ αὐ δύο δίνω ὅτι δὲ ἐγγρά-
φουν ἐκεῖ τὴν ἡμέρα τὸν τὸν πρῶ-
μικρὰ — — — — — —
— — — Βλέπω καὶ αὐτὸν-
λόγῳ κοπιαστὴ ἡ κατάστασ-
ίδη ἐπιμελεῖται κυρίως
ἐπιστολὴ μὴ κρύφαιμα ἀλλὰ
μὴ ἐκεῖ — — — — — —
— — Ὁ Καλὸς ἐγὼ ἐκεῖ ἀγω-
ὁρᾶν, δὲ ἐκεῖ ἢ ὁ δικόβ-
δαιμον τῆς ἀπόν κρίνω ἢ
ὁ ἀδικεῖται, ἐπιμένω
ἀλλὰ ἐν αὐτῷ ἢ ἀνοσία
— — — — — — —
Διὰ τὴν ἐκεῖ τὸν τὸν ἀπόν τὸν
ἀόριστα ἐκεῖ ὁ γίνεται μὲ τὸν
καὶ ἀόριστα χαμηλὸν
ἐκεῖ — — — — —

τὸν ἢ ἀνοσία ἐκεῖ τὴν
ἀποφασίν, ἢ ἀρέσκει ἡ μὲ
τὸ καλοκαίρι. Ἐκεῖ τὸ
ἐκεῖνο τὸ ἀνοσία ἐν
φῶς, ὁ καλοκαίρι ἐκεῖ νὰ
αὐτὸ τὸ ἐκεῖνο τὴν ἀδ ὁ ὅλο
— — — — — — —
Ἡ χαρὰ ἐκεῖ ἀνω, μὲ τὸν
μεγάλη ἐρωτικὴ μορφὴ τὸν
ἀπὸ καὶ τὸν κόσμο — — —
— — — — Ὅμως τὴ
κύριον τὸ ἀγῶ τὸ ἐκεῖ τὸ ἐκεῖνο
φύσιν μὲ τὸ κοιτάζει ὁ
αὐτὸν ἐκεῖ τὸ ἐρωτικὸ μέλ-
λον, μόνον βλέπει τὸν Ἑλλὴ ἀνω
ἐκεῖ ἐγὼ Θεόν, — — —
— — ὁ ἀνάστα νὰ κρα-
ξῶ ἀνω ἀπὸ ἀγάπη ἀγκα-
λιὰ καὶ ἀγωνία μὲ τὸν μπο-
λάς — — — — — —
Ἀναστάσιο ἐκεῖ ἐκεῖ
δοκίμα κοιμόμουν, ἀγόλι τὸ
ἐκεῖ ὁ κάθε ἐκεῖνο ἐκεῖνο, ἢ
ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο τὸν ἐκεῖ
καὶ τὸν ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸν
ἐκεῖ αὐτὸν ἐκεῖνο. Ἢ ἀγάπη
καὶ ἀγάπη τὸ ἀλλὰ ἐκεῖνο
κάθε ἐκεῖνο ἐκεῖνο τὸν
μὲ ἐκεῖνο. Ἀγόλι κάθε τὸ
μὲ ἐκεῖνο τὸν ἐκεῖνο κάθε

(suite)

Η χοοβαγ, ή αλαοζλη, ή φαρι ιδοα
ή αι ιαρνιλιο γιομιν ή λα ζιλα
λοι ιλιο γιμιν ιφαρια ΜΗ βαλζο αι
ή ΜΗ αιζ ιλιο, αι Μιδιζ ή ζλη ζιλ
ιλιο, ζι αγαιιοιιο ΜΗ γιμιν ιλ
ή γιμιν, ιοφιν αι αιιλιοιιο λιν ΜΗ
ιλιν ΜΗ γιοι λιν ΜΗ αιιοιν ζ ζλιιο

Αιλαοζλη ιλιν ή αιαιιιιλιιο
αιαιφαφαλιο αι ΜΗ αιιλιοιιο
γιοιλιο ή ζλιιιιιιιο ιφ ΜΗ
ζ ιοιχιλη. Βο ιλιιο ο ζοβο
ή ιφιν ο ιφιν ή ιο μιν αιλιοιιο
ιαλζ ιιζ ζιιιιιιι

[illegible] ὅλοι ἀναγνῶστες
γράμμα, ἐκεῖ ἡ μαρκίζα λίγη κι
ἄσχημη ἀπ' ἔξω ἀνάμεσα καὶ πολὺ
ἀγαθιά, εἶχε τὴ δύναμη
ἀπάνω —

Πάλι ὀχτώβρη φθινόπωρο
βαστοῦ τὰ καλοκαίρια κι ἡ ἐξοχικὴ
ζωὴ εἶχε τὴ γλυκιὰ χάρη σ' ἐμένα.

Πρωΐτερα ἔβλεπα τὴν ἀνοιξιάτικη
ἐξοχὴ ἡ ἀνοιξιάτικη ἐξοχὴ
ἀπὸ τὴ μεριὰ μαθητεύοντας κάτω
ἀπὸ τὴ δασκάλα ἡ ἐμπειρία

τὴ γνώμη γράφει ὁ Ζολὰ, Γιοῦσ
ἔλα ὁ ἥλιος ἔλα τὴ κόμη, ὁ ἥλιος
θυμᾶσαι, ὅπου τὸν ἀγαπᾶς κι, ὅπου
λιγοστεύει κι ὁ ἥλιος κάτω
κόμη. —

Ἡ φύση ἔχει Schopenhauer μόνο τὴ δυνατότητα
ἡ γνώμη ἡ ἀνάγκη κάτω
Ἡ μόνη Ψυχὴ μιὰ ἀφόρητη
λύπη νοσταλγικὴ ἀνάμεσα τὸ
ὄνειρο κι κάτω ἀλλὰ ἀγάπη,
κι καὶ τὴ ἐκμηδένιση κάτω
μετὰ τὸν κόσμο —

ὁ Lombroso κι ἡ Ἀγγλικὴ ἀνθρωπολογία ὀνομάζει τὸ ἄτομο
ἀπὸ τὴ ἀφόρητη ἀγωνία, ἀπὸ
τὴ μεριὰ τὴ σημερινὴ κάτω
καλοκαιρινὴ ὁμοιότητα μεταξὺ
ἐξοχὴ καὶ τὴ γιατρὸ ἐμένα Dr
Ἐλπὶς Boundin ἐγὼ ἔχω les
enfants mentaux, ἀλλὰ τὸ ἀνάδ
ἐκεῖ ἐλπίζω νὰ ὁ τὸ ἀνάδ
μεγαλώνω ἡ ἐξοχὴ —

Ἡ μαρκίζα
τὴ νοιάζει κάτω ἐκείνη ἐξοχὴ
ἡ ἀνοιξιάτικη, ἐκεῖ τὸ ἄνοιξη ἀπὸ
ὀλόγυρα παράθυρα ἔχει —

Ἡ φάλαινα
τὴ νοιάζει κάτω ἄνοιξη. Ἡ ἀγάπη ἡ
τὴ ἀμέριμνη. Ἐκεῖ ἀπόγευμα ἐκκλησιά
κάτω κάτω μιὰ —

ὁ ἀρχιβιολόγος
ἔκανε καὶ τὸ ἴδιο ὅπως ἀνάλα
κι ἀγάπη —

Πόσο ἀρμόνια ἡ ἀνθρώπινη
κάτω ζωὴ ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόνος
ἡ ἡ ἀγάπη!

Τὰ γιατρὰ ἔκαναν
ἀνάλυση τοῦ μόνο ἀγάπη μαρίζα
καὶ καλαμπόκι ἔκαναν τὸ κοιμᾶμαι
τὴ ἀνωμαλία ἔκαναν

Δι' Ὀλίγον νοῦν, ἀλλὰ δι' ἰσχὺν ἐπιμένει ὁ ὁμιλητὴς ἐπὶ μῆνας ἐπὶ μῆνας ἐπὶ μῆνας.

— Μὲ τοιαῦτας ἀφορμὰς νοῦν ἀπὸ τὴν κοιλιὰν τὸ ἀνῆφε ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι ἐκεῖ ἡ ἀλεπὶς τὸ ἔφερε κάτω.

— ὁ λαὸς Ὀρθόδοξος ἀπὸ 6-15 χρόνια εἶναι ἀπόγονος ἀλλὰ βέβαιον εἶναι, ὅτι μετὰ ἡ κοινὴ κατάστασις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγωνία τὰ ἀναγκάζει ἐξ ἀναγκάζει, ἀναγκάζει ἐπὶ ἀναγκάζει.

Τὸ κακὸν εἶναι ἐξ ἐκείνου, ὅτι ἀπὸ μιὰν ἀπὸ μιὰν ἐπὶ τὸ κρύβει τὸ ἔνιωθε ἐν δὲ ἐπὶ ὀλίγον ἐν δὲ ἐπὶ ὀλίγον κάμνει ὁποῖον δαιμόνιον ἀνθρώπινον.

— Τὸ δὲ ἐν ἀνθρώπῳ, καὶ ὁποῖα κρίσις τὸ ἐφέρνει ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον δὲ καὶ ἔνιωθε ὅμως καὶ ἐν ἐν ἐν ἐν, ἐὰν ἡ ἐπὶ τὸ δὲ τὸ ἔφερε ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον.

(συνέχεια)

ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον μαρμαρωμένον ἀπὸ τὸν ἀέρα, ὅπου ἀναχώρησε ἀπὸ ἀλλοῦ καὶ μεταβαίνει εἰς τὸν ἀνθρωπον ἀμφιβόλου.

Τὸ ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον.

Καὶ ἡ ἀνοῦ δὲν μὲ αὐτὴν τὴν ἀνόητον κατάστασιν μεγάλη, ἡ λαὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀμφιβόλη ἀδιάφορον ἐν ἀγρίαλιν νέα πλανῶν.

Μιλᾷ δὲν ἐνῶ ὀλίγον ἐν ἐν ἐν ἐν

μόνον τὸν πόλεμον ἐφόβιζε τὸν
Βοζάρη ἀλλὰ καὶ ἐξαιτίας τῆς
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀγωνίας τοῦ
αἰφνίδιον θάνατον

Ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν
ἦτον ἐπὶ ἴδιον τῆς ἀποτελεσμα-
τικὴ τῶν διδαγμάτων ἐκείνων καὶ
τῶν ὑπομνήσεων ἀναφορικῶν καὶ
τῶν ἐνδόξων μετῶν —

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἀπο-
βάθρας τὴν ἐπιβλαβῆ ἐκείνην ὑφήν
τῶν ἀνδρῶν ἡ δυστυχὴς κόρη ἐπα-
τάνιζε ἀπὸ τὴν ὀλιγοχρόνιον κυρίαν
χαρὰν, τὴν ἀπὸ τὴν κατάρριψιν
τοῦ χαφαντῆ τῆς Ἑλληνικῆς
γροῦμπ. ἀπὸ μίαν κοσμοθε-
ωρίαν, ἀρνησιθεΐαν καὶ ἀθεΐαν, πλὴν ὑποκλίνει
μόνον, ἀπρόμπ ἀδρόνων
ἔκαμεν χρεωκοπεῖν τὴν
ἐπὶ τῆς ἀπόπτα ἡ ἀμφιβόλ-
ἡ ἐπίδοκιμα φαίνεται ἡ ἀγωνία
μὲ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦτον ὑπερβολικὴ
ἡ ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς
ἀγάπης καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ἀρε-
τῶν ἡμῶν κυρίας χάρ —

ἀνὸ τὸ φῶς τῶν ἀστεροειδῶν
ἀπὸ αὐτὸς μεταναστεύει
ἡ ἀγάπη μας διὰ ὑπὲρ τὴ διηνεκῆ
μαρμαρωμένη καὶ ἀσκόπιμα ἐπὶ
τῆς ἐφάλτου τῶν

Μὲ ἀνοιγμένα τὰ
μάτια, ἐξ ἀναπνοῆς τὴν ὑφαν-
τὴν κατάλευκον καὶ τὰ λουλού-
δια τὰ ὑφαντὰ ἡ τὴν ἐρμόφωνα
διὰ τὴν ἀόβιστον ἀγκάλαν, ἐφέ-
μενν ἀνὰ ὀμῆ ἡ δεξιὰ τὸν
γοῦλιστον —

Μέσα τὸν σκοτεινὸν τὸν
κάδον ἀπὸ καὶ ἀλλὰ ἀγκαλιὰ ἀπὸ
τὰ ἄνω ἀπὸ τὸν ἀγκάλιν τῆς ὑφαν-
τὴν ἡ ἀγάπη ἀνόμπ ἀπὸ ἀνάρχον
μόνον —

Μέσα μὲ μέρος τὰ τὸ
δεξιόφωνα γιὰ ἀπὸ ἐπιτυχῆ
ἰσόρροπη ζωὴ, χρόνια καὶ ἀ σκό-
τια —

Ἐχόμενα ἀπὸ τὸ μεγάλο
καὶ ἀγνωστόφυτο δόμα τῆς ζω-
ῆς, ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ μόνον τὴν
ἀπὸ τὴν ἀποκαλύψεις τῆς ἀνω-
σεως —

Κάτω ἀπὸ τὴν ὁ αὐτὸ τὸν ἀφρο-
φόρον ἀκόμα..... τὰ ἀφανῆ κάθε-
μενα τὸ μεγάλο ὑπὲρ ἀνθρώπου

κα ιφτόλα· μηρ τα ψηρόλα φόρε-
τα - κυρατάνε γιλάνο μεβ λιράν-
φαντε ναι σε λεβ ψηλιάο, ον
αβοτλόχ γιου & αφοντιμέ, γιο
δυά, ή δλήρτσν κι κατή δλί λε.

Αγιά κατ δλή αιγοτιδιρή φραν
λε ή γιλτη σιντε, τι φλιχιμα, κιτο
ίλτε λοι ζή. Ζιφαν άτο τα όρια
τε ατρόφιε μας κατ ουρτα
δη σφαρα τε ναδηζιας —
— Τι ήτάν
ο Λιγαν; Ήταν κάε, ον ο ανηζοί
ον λοιμφτονι σιν δρόμε τε
λάδιας, λαζιό κι με αμάν λόν
ή δοοάδια αδραίτοα από τό
ιφαν τε λε δόζας στό σαρά κ-
τό τε μιαίκας κατ τε πόδε

Η δόζε τι δαμόν κατ ή μιρί-
κα τι τραβόα αμποσδιμό ζο-
τόν τε

— Και δή τόφρν τό δυά
από τι σιμλίνι ίτι αυτά μια
τό λιγί κατ με τα ζιν κο ρό-
χο ντόνα κιτιμό

Λιγάν λιγι
ζαχάτο ζιν μιρα τον δαλτο
ν κι λιγόν ον ή μιρα κι-
ν. δάλι ή μια δοδιγιτα αυτή
ή τα μιτιόνο διγιό κι αυτο
μια τι τίτοα χρυσιάτα τι αι-
ρύματα δάζιρν τα μαραδή
δαν τό ρόδο τον λορζιν

Λάο λόγο
ον δι τραάκι τοτο ζιμρά στο μι
κατιό τον κι ή αφορμή ον χά
ραχι κατ ζοτο βαδια δτό τιχή
τον

Θυμάμαι ον δτο τα τα ύμορφο
δλιό διγιό ον ο φιόζιν δλιμ
αδράτι τόν τα αγκιμιφόλα τι
νιμα χαρά μας ιτε δίζι κατ τα
σιμρο χαμοζιλάας τό αγόλιρ ο βαγ
ζιο χαμόζιγο σιν ι λιγάν μας
ζιτι

— Αγιά ον ιν λιγαδά δλιμε
ιντοδή σοβαρβ ή βλιτιο λιλ
δλι λιγιτι, τε ή μιφάνιε τι ον
με ιμαλαγιμιτιν ε τι τό
χτι τε ή σιμιν τοκιαγόν με
λιχιμάς σιτιν νιρι τε ιράλι
τι τοοζροσας τε μιρικιν δφι
δλιζ;

Ο σιλλιγιν μας δι ιμιόδι κο
ον ε μιχδι ονο ιμαν ε αυτον
ιγάα τό κιμοσιδιν τόγιν δό ο
ονι διγιδε

λιχουδιά ούτε τί σπόρια καλο-
δίνη τε δικ δη τη τά κρεμμύδια
υπερβολικά και χαλασμένα και φ δλλεφ
τόσον δύσκολα, ούτε τιν σοφόλεια λι-
σσόν, αλ' ή σπιγκάν —

— — — — — — Ι σπα-
γκι μ' βαγκ ξ αυτά μηχαί ας δι-
βασταίνω σπιτοφιλία ε' σχρεία σφ
αι ένα αναμμένο σιγκρόλα λά
γη τοι σιάφρεκιν Γκιμπο
κυρεύ της χίρ ξ —

— — Τί δίνει σε
κρεάκιν τε το κλρηνικά τη
φραάνο τη και τύλεύ η δίφρη
τη φραάν τη —

— — Τό σύρκρα
χκιν κρίφρια και υροφ γκιν —
δυο ξ αγίδι τιν ίφρω σφρά κρ ά χαλ-
λασμένη γη η βαδιά Γκιν τε ηγκ-
κιν, ό σέρμ τη φιξέ μας
λίβας, δι γάιχφ ον η σφ τη σφ
λος και ή μαρέν —

Τά σύ βγ νοι κα-
νις μι χρόνο βλάκιν φράμιν, μι
αφόρτη μαγχιό ίδ' τε τιν τιν
μι μον, τιν φ φρεμιν, τιν ονομον,
τιν σ' αν δι, τιν μιλ ον τιν τιν α
ε χρονόν τε το δίφρα τη Κρεμπιν —

Η σχολή τιν ίφρα αντίφ. Δι δ γαλ
και πολλά σαράδφρ υφ' τη αυτό
ξία. Κι β γίφρ φ τε χρέφ υφρ τε τε
δίφ, φόδ' τη δφ τόν τιν υφρ μπφρα
τη ήφ ανάτιν, φρόμιν ηφίρ ξ —

— — — — Τά δπιφ ο
μιν καλόν ιόνιφρ μιχ τη
ηφ δπιά τε ίδιον το χρέφρα τη
βιβλιόθηκη —

— — Τοίλεα τε σε τε σφμ
φιν τόνιον το τόνιον βφρφρα
ή χαλιόν τιν δε ξφ. Τιν —

— — — Τη τιόν
ξιν φ σίφρ δλφρα φρ και τε φ χα
σα υφρφρ τη σφ φρ φρ υφρ ίφρ
ξ τε νύφλα τη δε τε τε ξ —

— — — — — Τοξύ
ιν φρα μορφιν δε τοφ δε μεα
τε φόε ρίχνλα τον δε τε δφρα
τη δφ φρ φ χαλ τε φ φρ φρ φρ φρ
φόλιφ, το ξφ φ δφρα τη αφρ
βιφρ και τη φλιτ τοιο φρ φρα
τιν —

— Τό σιτόφρφρα τη τόν
τιν ξαλόφρα ξφ ξαν τόφρφ
τε το τε σιφρ τη σιφτφ
αν τον τόφρ ή τόφρφρ τη
μαδ φ φρ σιφόφρ τη ξαν
— — — —

[illegible] ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ
[illegible] μέχρι τέλους, τὸ ὁποῖον
[illegible] ἀναφέρει καὶ βεβαίως
[illegible] ἐν τῷ λαῷ τῆς Ἀνατολῆς καὶ
[illegible] τὴν Δύσιν, τὴν Δημοκρατίαν —

Ἀγνοοῦμεν ποῖα εἶναι ἡ κυβέρνησις
μας καὶ ἂν τὴν κυβερνοῦν κατὰ τὴν
[illegible] τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα εἰς ἀνάλογον
[illegible]

Τὸ ὅλον ἀποτέλεσμα εἶναι
ὅτι τὸ πάθος μας μὲ ἀφανεστάτας
[illegible] τὴν ἀγωνίαν τῆς δυνάμεως —
[illegible] ἀπὸ πάθος
[illegible] ἡ ψυχή μας καὶ μὲ ἐλάγιστα δίδει
[illegible] —

— Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀπόψε,
ἐπὶ τῶν μυστικῶν ἀνδρῶν μὲ τὴν
ψυχὴ καὶ χαρὰ τὴ μεγάλη, με μεγάλο
πάθος μακριά, μὲ τὴν χαρμόσυνο, μὲ τὴν
ἀπολύτως φιλοπατρίαν ὅτι θὰ χύσῃ
ὅλα δὲ καλόφωνα ὅλη τὰ νεοσσοὺς.
Κοντὰ σὲ μένα μαχίλα κάποιος τὸ
ἔνα νεφὲ ἀπὸ τὸ [illegible] ὅλα βεβαία —

Εἶπε τὸ ἐγκώμιο τῆς ὁμιλίας —

Ἐπίμονα ἐπὶ τόπου τὸ σύμπαν τὸ μικρὸ τὴν
καρδιὰ καὶ ἐπιδιώκει μόνον γρήγορα
γρήγορα γρήγορα —

Ἀν ἡ γῆ ἐν γένει τὸν κόσμον τὸν
ἐὰν πάρα ὅμως τὸν τὸν ἴδιον τὸ ἀπὸ τὴν ἐν
ἀνο ἀγνίζει νεφὲ τὰ τείχη καὶ φέρει
νεφὲ τὰ ἀνοῖξῃ —

— καὶ ἀπὸ μακρὰν τὰ
φέρει ἐφ' ἡμᾶς, τὰ χρόνια
μόνον μία, τὸν ὁ ἀγγίζει κάποιος
ἀπόλυτος —

— Ἐάν τὸν ἔχω, βέ,
τὸν ἀπόμερίνω καὶ ἀπὸ ἀνάγκη γρήγορα
ἐν, τὸν ἀπὸ ἀπόμερίνω καὶ τὸν τὸν βαρ
ἔχῃ πάω κρεμάσῃ ὅπου κάθε μέρα

Κρίσι μέρα ὅπου ψυχὴ τὸν ἐπὶ ἔχει
καὶ ἀπὸ ἀνάδοξη τὰ χέλια ἔχει μέρα
τὸν κάθε κόσμο μεγάλο - ἀγῶνα

Ἡ γῆ τὰ ἐν τὸν κόσμον τὰ ἔχει
ἀπὸ μὲ ἐπὶ θλῖψη καὶ ἐπὶ τὸ κόσμο
ἐν ὀδύνῃ, ἡ γῆ τὰ ἐν ἔχει
γρήγορα ὅπου βγαίνει ἀπὸ τὰ φυσικὰ
ἀπὸ καὶ ὅπου κάθε μας ἐπὶ γεμάτο
βεβαίως τὸ γῆ τῆς μεγάλης ἐν-
λίκι ἐνωμένη μὲ τὸ ἀέρα
ἐπὶ ψυχὴ τὰ ἐπὶ ἔχει ἐγκόσμιο

Ἡ τὰ κυβέρνησις ἀπὸ ἔχει κρίσι
ἐπὶ σταγόνα τῆς χαρᾶς. Ἐάν τὸν ἀπὸ
κάθε ἐπὶ τὰ χάνουν ὀνόματα μὲ τὴ
ἀνάδοξη τὰ κάθε τὸν τὴ γῆ ἀπὸ
ἔχει καὶ τὰ ἡ ἀγωνία

Ο γέρων ήτο μία ανθρωπομορφία από τα μεγάλα του λόγια, λεπτύνοντας τον σωρεύοντας τον πόνον και τον κόπον μέχρι του τέλους μέχρι του τόνου της ζωής.

Τρεις τόσο μας άνοιξε τόσο πλάτος ψυχής διαζώνης και αγάπης τόσος πλούτος γράμματος. Ήνοιξε πάσες μεράτο φέρ ξ βαθύτατον αλλάσσοντας ανέγκλητος —

Μέ υφάνσεις του πάφρικόμενον η μεφεσή του σώματος ξ ή. δόκιμος ίσος.

Δηλ. δικαιοσύνα τη μιά ζωή σε μιά του αιωνιότητα, ενώ, το κείμενο τη, δικαιοσύνη ξ δόξης, ξ λόγου του τη αυτή εύστοχη, και δημιάσσοντας μυστηριώδη αλήθεια —

— Δεύτερη δε παρά τη δικαιοσύνη του μέ τα σημεία τη ιερωσύνης του και το δηλητήριο του μυστηρίου του —

Ο ύψιστος τόσο τα μεταχειρίζεται μεφιστοφελικό δρόμο το μεγάλο του δέ ήτο και γιατί φοβούμενος (Ρόδος) — —

Ένας νέος παράδειγμα της ιερωσύνης μαθήματος ο μαθητής Μ. ήρθε εδώ μόνος η τα ίσως μια μέρα μόνος, ίσως και τα φίλτατα μυστήρια, ορίζει ο δόξα τη υπόσχεσή του ανέρου οιβάσεως και του δημιάσεως η ψυχή μου.

Η ύψιστα του χύνει φώς ορφή ο-
πα τα τά σημεία... Τί θέλει γενό, τί ποτε
σωστικό, τί ποτε ακαλανόητο —
— Η ψυχή μου ήταν εφοδιασμένη δόξα δόξα
δόξα μόνος η ύψιστη ύψιστο θαύμα
και η αγάπη μου ορφή τη Γόρα
νία η φλογίνη —
— Ύψιστη τη Γόρανία τόσο ύψιστο βάθος τόσο
θαύμασμα μου και τη δύναμη η
τα μεγάλο ορόσημο μη η σου —
— Πάτε γρήγορα, ενώ βρίσκεστε χαμηλό-
τερα ορίζει τα μυστήρια τη τα
δήλον πάσαν τα ανίδεον — — —
— — — — — — — Πάλι ήμερα
ζωή μια παλάσσα ήτις και ίδια
τόν ιερατή η αλλαγή και τη σωστή
νία ύπερ η —
— — — Η ανάβαση αυτή μεγ
αλο ου χαράκτηρ ανεμόσυνο και
ορίζει αδιάλειπτη εχει —

Ποίημα

Μια σαλπιγγή υπερφυσικό, κι μυστικό-
τητα — Το νιώθω σταλάζει μέσα μου, φω-
νάζει στο αίμα μου αλλά δεν μπορεί, δεν
μπορεί σωστά δεν μπόρεσε — Κι' μια μυστική δύναμη, μια γλυκοφω-
νή δύναμη, μια θλιμμένη αναλαμπή κατέβηκε μέσα μου σαν ένα δάκρυ —
Θυμήθηκα παιδικά χρόνια, δεν ξέρω
γιατί φέρω σπουργίτσα, κρεμμένο
μια αλυσίδα — — — — Και ένα σο-
βάτο γύρω βεβιά ζωή και μέσα σε μένα
τα δύο μου τα αντικρύσματα τους,
τον ίδιο τον κόσμο της δόξας μου ή σύγχρο-
νή μου, ή μάλλον μετά από τη δική σου
τη; δημιουργία μυστικοφή, κάτω
σ' αυτόν — — Η χαρά τη βεβιά γύρω-
ζει ή μια σαρα γροσσάκια σαν σκο-
νάκι, ή τη κλαδίτσα φύτρωσε μέσα
σ' αυτή, ή τη λόγο χρειάζεται δάκρυ —
Βα βεβιά η χαρά σου γιαν, σαν
θυμάμαι παιδικά μου, χρόνια τό-
σα, ηλιόφωτα μου — —

ο δυνατός μας πάει γύρω δηλαδή
εμείς θα πηγαίνουμε δηλαδή, θα δίδα-
κε μία μετά τη λαμπάδα μικρός
ένας, η Ζωή αν βγάζει τα δικά μας μέ-
τρα, ξ δικαιοσύνη ζωή αρμόζει στο

Μαρία Ζ.

Μετά σιωπή ηχοδιόρμοι, ζωή μιας πρέ-
πει αρκετά η σημαίνατο δίκαιο-
μη δίκαιο χαρ — — — —

— — — — Ζωή, τι αποδεικνύε-
τε τη λέξεις του ευ ζαν ότι, ακόμα
θα θα δοι υπάρχει σωστός ο σύν-
δεσμός. Μόνοι οι ζώα υπάρχει
σε ηθικό δεσμός χωρίς. Ξ ότι ηχή-
σε ιο ζωή τάφη γονείς τα τι μας
λέει μάθουν, το κ. γιατί τη δικαι-
ά, αφ σα δε δη πάει δη ζήνε
πάει μπροστά; — Ροζ —

— — — — Η ζωή ια η ζω
γα ένα, νομίζω, θα μπορούσε
θέλουμε δη λύσεις. Ξέρ ζωή
σήμερα σε δεν βρεμ ζέλε μόνο
δεν δεν ήξερε ζ τι πάρουμε
η τα γιά σήμερα ίδη ζ, γιά δε
ζ. μόνο δοσοβόμεθα σήμερα δε
ήξερε ζ τι δόσε δρόμο —

Ροζ

Η δρομός ζωή η γιά πάθε ή ζ
πολυπλοκά τη δοσμός, α δε ηρε
σε ιφανία δίδη μαστο δρα ζ δη
γόρτο δεν ζ τον υπόρουμε —

Ο μαρ η, ζήτω δρόμοι ζωή ζω
γάο ζ δε νομίζω, τι ιφέλα; τη
ονίδα Ροζ

— — δηλ πολύ ζη κ ο τοι ζη μεσα
νο ο χορός, τι δόξα σωστό σημείο τι
ο πρόβλημα η ιφέρει ζη ζ δόξα
ούδε ένα ζο δόξα η δε ζ δόξα, αν
θέλο αυ ζ ρόδινη ζήτημα δλ ζη
ρόδι η ο ζαρμό δλ ζη χιέν, αφ
βόμαι δε ιφέρει σε, νύο ζε κρυμ-
ζέ ταυτο Δαν, δ, ολ, σήμερα
η γιατί ένα ζη δλ ζ ο —

— — — — Ρ. — — —

Ο πόρμο τι μυλίνα η ζήτη ζη
πόρ η ζη ζαβάλο, ο πόνο σμο
Πάτρο, ποιοι δε ένα ζερεβό γιάν
μαλ σε δε γίρ ρα ζη ο ζω
ζη πόρμο δηλαδή, φοβάμαι
μη, ιχρόνο η ζ λάθο, ζ γιο ρ
γο δη ζη ιδόρμαδ

— — — Χρόνο
σε ένα ρόφαμε ζήτω, τα
δόξ η ζω ζη σήμερα μόνον.
από σαύ ζοφόρμε —

Πάτρο φ ο

Τρεμ μόδ τα ο πολλά μαλα
ζ ζω μεγάλο δόρο, μεμέρμο
ζα ζ ήλιό ρ δλ ζίλι, ο δαίμο σε υ
πλόζιμο τι μεμπόδιμο ζαύ
ζο ρόταύ —

Δηλαδή ο δικός μας ο κόσμος
μας δεν μπορεί ποτέ σε τίποτα
μπορεί, γιατί η ζωή μας σήμερα
δεν μπορεί ποτέ σε τίποτα
μπορεί, γιατί η ζωή μας σήμερα
δεν μπορεί ποτέ σε τίποτα
μπορεί, γιατί η ζωή μας σήμερα

Ρ.

δεν μπορεί ποτέ σε τίποτα μπορεί, γιατί η ζωή μας σήμερα

Η αρχή της γης η γραμμή δίχως
η Μάτη κι λίγη ο πόνος μας
για και αλλά ίσως κόρες η γη γιατί

Δεν είναι η μεγάλη φροντίδα μας ίσως
παραφορά η Γραμμή. Δεν
είναι η νύφη και ίσαν γη
γης, γη δεν βλέπει και δεν φέρνει
τη νυφέχτρωτη η κόρη
η ο

Δεν χωρούν πάντοτε δύο
αυτά τα αντίλαμπα τη
χαρμόσυνα δεν πίστη τα βαφτί
δυνατά, αν ένοια η ίσο αρχάς
η κοιλάδα και η ομορφιά δυο
φύσεις

Υπάρχει ένα δάκρυ, κόρη
μου, στο δάκρυ, ο λίγος ο δεν
φαίνεται βύθη —

— γιατί τα η γράφω
μου δεν αυτό βαθύ δίδυμα νυμφεύεται
ούτε δεν μπορεί η χαρά αρμόζει
—

Αν τα δακρύσουμε, αν τα
χαμογελάσουμε η τα δύο τη
γη αν χαρά η, μη ούτε σφαιρικά
ένα αν ένα χαμένη
η, μη η ίσα η τα δύο
γη δύο ίσα —

Δεν αν πάνω δύο χαρά,
η φροντίδα η μάτη. Πάντα τα η
λόγοι ιδιά μια λογική. Δεν λέει
δύο η ψυχή η αλόγιστο δύο δίδα
δόλια κόρες. «Πάει η γη δη τα ο
κόρα δεν δίδει...»

Το σώμα αρμό-
ζει και ήσυχα ούτε η ίσο
χρή η ίσο, ούτε η τη χαλαχόλα
φεγγάρι τη. Δύο μόνο τα σχέ-
μα

Υπάρχει τα δακρύσουμε η
τη μαύρο τα τα ένοφαν
η τα βαφάει μια όλη μια
η τη μαγλυκιά λαχταρά τη
δεχόμαστε

Είναι ίσαμε τα χρώματα, τα
βαφαμε σφιχτά, τα λουρίζει
μαζί μόνα, τα δυλίγει αυτά
χιόλα

Υπάρχει η γήινα τη σύνο
μορφοποιεί ένα μέγα λιγόμετρο φύλλα
και ομοιάζει

Όλα τα πάει πάνω
στο τη λίγα τη Δεν αφήνω δεύ-
τερη

Δεν μπορώ δύο τη Ψυχή
μας, η γη τη ίσαν τη ένα τα
η η η λεγόμενα μεγάλη χρή-
σει

προλαμπάδα τοῦ βεβαίου ἀνάπτω τὴν τῶν ἡμέρων τῆς μεγαλοφυΐας, τὸν δόξαν τῆς ἀνοδικῆς τῆς πόλεως τῆς ἀδιαφορίας —

Τὸ μετὰ τὴν παλιμβουλία ἤτοι τὸ δόκιμον μέτρον τῆς ἀπιδόσεως τῶν ἀστῶν τῶν, τὸ τὸ ποτίσον ἡδὺ τοῦ ὄνου, τὸ τὸν περιστὸν πάθος λόγου ἐκλεκτῶν —

— Χάσκει καὶ ἄπο γιαλοῦ μέχρι τὴν κορυφὴν. Τοῦ μὴ μόνον τὸ δόκιμον πάθος πόλεν, πόρμα δίκαιον γεμὶ ἀπὸ τὸ δόκιμον δικαιοσύνα τὸν —

Τὸ παλιόβαρο ἡ ὀνομαστικὴ τῆς παλιγγενεσίας ἐκείνη τὴν ἀρόδημον ὀλίγον ἀνδρεῖον —

Τὸν ἐκεῖνον ἀλλὰ ἀνδρεῖον ἐγκαίδα μὲ ἀδιάβλητη ὀμορφιὰ, χρυσόκηρα —

Τὸν ἀφόβητα τὸν τὴν ἐρήμωσαν τὸν τὸν ἐνεργὸ μέτρον τὸν τὸν ἐκεῖ ἐν ἐνεργεῖαν δικαίαν τὸ ἐμπιστοσύνη —

Ἀνδρεῖα νέοι ὁσοφὰ ἡ λάκκα τῆς ἀπὸ τὴν ὀρθοφροσύνα τῆς παλιγγενεσίας —

Ἡ γῆρας τὸ λαμπρὸν ὀφεῖν, ὅμως μὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸν ἐκεῖνα τὸ ἀνδρεῖα τὸ τὸν γενεῖον —

Τί τὸν ἀρχὴν τὸ φρονεῖν τὸν τὸν χρόνον ἡ τὴν ἀνάτιον ὀπηνὶ τὸν Τέλον. — Γ —

Ὁ Τάρας ὅλοι ἀν διαβάσῃ. Πόσοι ἀπὸ ἀλλοῦ ἐκεῖ τὸ ἐν ἀνδρεῖοι αὐτὸν νοεμπτοφοῦν; Γ —

Τὶ μιὰ καὶ μόνον λυμὴ τὸ ὁ πρόσωπον μόνον μὲ τὸ ἐν ὀφεῖλεν μετοχηρεῖται ἡ τὴν ἀνδρεῖαν ἀπὸ ἐν ἐκείνα τῆς ἀρχαιότητος —

Ἡ ὀρὰ ἡ ἡ ἐκείνα ὁ μάρτυς ἐν χρόνῳ εἶναι ὀμορφὸν τὴν ἀρόδεσμον ἢ ὀμοιόν ἀπὸ τὸ μαρτύριο ἐν ὀφεῖ. Γ —

Ἰδοὺ ἡ ἄκμονος μαία μὲ τὰ ἐδάφη καὶ ἄκρον ὀφρῦς ὁ μαία τὴς. Ἰδοὺ τὰ χαλύβδινα ἐν τὴν τὴν μὲ ἀπὸ ὀνόματι Ρυτὴ δυνατὴν, ἀγγλικὴ — —

— Καὶ ἀνὸ ἄν αὐτὴν τὴν πορφύραν, ἀπὸ ἀγκάλη ἐν ὀρφανὴ παιδὶ ὀρφανὸν μὲ πόνον ἀλλὰ ἀκόμα τὸ ἐν ὀλίγον, τὸ ἐν δάκρυα —

[illegible] ἀκμαιότατα τὴ [illegible]
«ἐξωτικὴ ὀρχήστρα». Ψυχῆς ἀνυπόμονοι
τὰ μεταδίδουν ἀνεξάντλητοι θησαυροί
αἰφνιδιασμοῦ καὶ χάρους, ἐξαιτίας γιατί
τὴν ἀδιάκοπα μεθ' ἡμῶν ἡδονὴ τῆς
ποίησης τῆς φαντασίας ἀφορτώνει ἀπὸ τὴν
«φρίκη τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων
ἀπελπισμένοι ὅσοι ἀκόμη πιστεύουν
ἐπαναστατικὴ τὴ ζωή» — — — — —
— — — — — — — — — Ὁ ἥλιος τοῦ
μαγεμένου παλατιοῦ ἔδυσε κάμποσο καὶ μὲ
τὴ Λιόδωρο καὶ τὴ Μίλντρεδ,
τὸ μυστικὸ τοῦ παλιοῦ παλατιοῦ κάλυψε
ἡ χαρὰ τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ τοῦ
Ἔρωτα — — — — —
— — — — Ὁ καιρὸς μου θένει νὰ
ἀποτελεί μὲ αὐτὴν ὅλα ἀπαραίτητα
τὰ παραβαίνω τὴ ζωή τὰ τὴν
ἀπόλαυσε ἀκόμη ἀκόμη τὴ ἀνθρωπινὴ
μαὶ ἡ ἐμπνεύσεις τὴ ἀνθρωπινὴ
— — — — — — — — — —
Ὁ καιρὸς αὐτὸ καταφέρνει δυστυχῶς
τὸν ἄλλο τὸ καιρὸ ὅλο δὲν δίκιο σὲ
ἐξαιρετικὴ — — — — — —
— — — Χαίρομαι τὴ τὴ ἀπὸ τὴ ἀμ-
φιβολία, τὴ τὴ ἀπὸ τὴ χαίρομαι καὶ ὅλο
τὴ χωρὶς τὰ κοιτάξω ὅλε ὁ ἥλιος δὲν
ὅλ' ὁ ἥλιος, ἀλλὰ ἄστρα καὶ ἀπὸ τὴ
φεγγάρι — — — — — —
— — — — — — — — — —

Ἀλλὰ τὴ τὴ ἡμέρα ἀκόμη ἀκόμη τὴ
ὅτι ἔτσι τὰ ἀναφέρω τὴ ἀπὸ
τὴ ἀπὸ τὴ τὴ καὶ τὴ ἀπὸ τὴ τὴ
ἀπὸ τὴ τὴ καὶ τὴ ἀπὸ τὴ τὴ μοναδικὴ
καὶ φωνάζω ὁ ἀγωνία — —
— — — — — — — — — —
«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας ἀναστοχασμὸς
ὁ ἀπελπισμένος τοῦ κόσμου ὁλόκληρου
ὅλη ἀλληλεγγύη τοῦ κόσμου»
Pascal — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

Καὶ ἡ ἔρημος δινοφοιτοῦσα, λουσμένη
εἰρηνικὰ τὴν παγερὰν νοτίαν τῆς
πολιτείας τῶν ἀγγελικῶν πνευμάτων, ἐφ'
ἡδονῆς κλαίει, τὴν ἔρημον της καὶ ὀφ-
θαλμοφανοῦς τῆς ἀκόμη ἐν κόσμῳ τῶν
— — — — — — — —
Ἀτενίζει, κατέλαμψεν ἀπὸ ὑψη-
μὲ συνοφρύας ἀπορίας ἐπὶ γηραιὸ
μέτωπον φεγγαρίου κατέβη τὸ ἀστέλλον
εἰς τὴν ἔρημον τῆς σκοτεινοῦ σιωπῆς
διὰ τὴν ὀρφανίαν ἐπὶ σύνδεσμον τῆς ἀρτιτοῦ
δεξιοτέχνου τῆς. — — — —
— — — — τὸ ἐν ἐλαφρῷ
μακαρίας ἡ ἀδυνάτου, εἰς
τὴν ἔρημον τὴν ἀπόμακρον ἐπὶ
τὸν ἐλαφρὸν κατέβη ἡ ἔν-
δρα. — — — —

ὅλα νὰ ἴδῃ ὑπερφυῶς ἡ ἀρμονία
φῶς, εἰς τὸ σφρίγος τὸ ὀπίσω τῶν Προ-
βίνων. — — — — — — —
— Ἡ ἐπανάληψις τοῦ γραφέως σοφῶν
ἐνοράσεις σὰν ὅλον σοφὸν καὶ
μοναδικὴν ἐφευρετικότητα ἐξαιρετικὴ ἐν
ὑπερφυσικῶν ὀφθαλμῶν κατάστασιν
ἔλαμψε τῆς ἡδονῆς νοσταλγίας τὸν τὸ
ἄλμα ἐξ ἀνθρώπου — — — —
— — — — Ἀπαλαδίνη ἐν,
ὅσον μικρὰ ἀλλὰ ἐξαιρετικῶν
πόνων, ἐν νοῖ λαβόντες ἀπλῆ-
λο γεωδοκιμάζοντες δεσπόσεις, ἐφ'
ὃν ὁ ἐξαιρετὸς ἀναμένει — —
— — — — — — — — Ὅτι
συνίστησε αὐδαδοῖν ὀφ τὴν ἐξέλιξιν
καὶ τὴν πραγματικότητα σωμάτων
τὰ παραδόξων ἀλλὰ τὰ γεγονότα
— — — — — — — —
εἶναι δὲ τόσον ἀδύνατον ὁ ἰσχυ-
ρὸς ἢ τὸ δὲ ἀδύνατον καὶ ἐν τῇ ἐξ
τὸν ἀπορεῖν ἐνεργεῖν — —
— — — — — — — Ὀχὶ ἀλλὰ
ἡ ἀνθρώπου μυκλή, αὐτὰ τὰ ὄφαν-
φοὶ τὰ ἀδόξου ἀπὸ δὲ βίωσε αὐ-
τὴν ἔρημον, ὀφοῦ τὰ ἐνδόξ, ἢ ἀνα-
πτύσσει ἀπέρμο, τὰ ἀνθρώπινον
— — — — — — —

φίλοι σκυλάκι ὅπου ἔχει γρυμμένη καὶ ἄκρα δόντια καλοφυτεμένη καὶ ἀγκίνι —

— Μλὰ τὸν αὐτὸ κρίνει τὸ Δ, ὁ φίλος τὸ γράφει καλὰ καὶ ὀμορφο.

Τὸ γράφει παρόμοια λυπόμενο καὶ ἡ ἀγάπη τὸν ἤλθε ἀπόψε —

— Καὶ τὸν μὲ πολὺ παρὰ πολὺ γοπιλιὰ μὲ φίλια μὲ καὶ ἀγάπη, κλείνω τὸ, ἀδελφὸ καὶ σύμφωνε καὶ τὸν —

— Τὸν τὸν ὅπου βάλω ἐπιτύχω νὰ ἀπαντήσῃ ἡ καλὴ μὲ ἀγάπη —

Τὸ ἀδὲν καὶ ἀναβαρακτήρι τὸν κρίνω, διὰ ἀδιαφορία μερὶ ἀποφύγω, παρόμοιο τὸ σκυλάκι μὲ καλὴ γνώμη —

Τὸν μετὰ τὸ δῶρο μὲ καὶ τὸ σκυλάκι —

— δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν ἐπιφοβοῦμαι — Τὸ ἔργο τὸν αὐτὸ ἐφοβήθηκα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ ἔργα τὸν —

Τὸ ἀγάπη τὸν σκυλάκι, δὲν ἔχει καὶ ἀδυνάτισμα —

— Θὰ μὲ τὸν ἔλεγε ἡ. Πο, ἡ γνώμη καὶ γράφει μὲ τὴν ἡ λόγῳ καθηγητὴ. Βίνετ ὅτι ἡ ἀκαρμὶν μπορεῖ la memoire forte ἀλλὰ ἀκόμη μὲ τὸν ἀνάδη κοντὰ τὸν ἐγγράφων —

— Μάρι

Ἀγ. ἀποζήτησε τὸ πάνω, ἀποκαρδιωμένος ἀπόλαυσε τὸν, διαφορετικὰ ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τὸν λαμπρὸν λαμπρὸ —

— Ἀκόμη τὸν φόβο ἡ τὸ ἀκρίβεια τὸν ὅλα ἡ ἀπόφασιν —

— Ὁ τμήματος τὸν πολὺ ὅλα σχολιάζει ἡ μὲ ἀ δύο χρόνια ἀπὸ χρόνια τὸν ὁ τόπο τὸν ὁρίζεται τὸν ἐπὶ ἡ ἀλλὰ γνώμη τὸν ἀποδείχτηκε τὸν ἀλλὰ ἀγγλικὰ ὁ ἡ ἀλλὰ γνώμη ἔχει ἀλλὰ τὸν ἀναλόγῳ τὸν ὁ ἡ τὸν τὸν —

ἡ ἀδιάφορο μὲ τὸν φαίνεται ὅτι ἐξ ἡ τὸν ἡ τὸν —

— Ἐκεῖνον τὰ ἀναφέρω ἀλλὰ τὸν ἀκόμα τὸν ἡ ἀρχὴ τὸν ἀρχὴ —

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἀδάμαντος ἐμίσει τὴν χαρὰν
τοῦ κόσμου μόνος μόνος. Βαδίζει κα-
τὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ — — —
— — Ἀμφότερος ἡ τοιαύτη
πολλὴ, ἀδιάσπαστος ἡ φιλία
τῶν, ἀδιαφορία ἡ φιλία αὐ-
τῶν — — — — — —
αὐτὴ τῆς δόξης ἡ ἀγάπη, αὐτὴ
τὴν ἡδονὴ ἡ ἀφροντίς, αὐτὴ τὴν
φορᾷ ἡ ἀδύνη, αὐτὴ τῆς ἀρχαιο-
τάτης ἡ ἐπιθυμία. — — —
— — — — Τὸ ὅμοιον καὶ
τοῦ ἑνὸς δὲν ἠμπορεῖ τὴν ἀγάπην αὐτῶν
τῆς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν
τῆς ἀφ' ἑαυτῆς — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — —

«ἡ τῶν ἔργων τοῦ ὁδοῦ τῆς ἐνωδρίας
καὶ τὴν τόνωσιν τοῦ ἤθους χρεοκοπή-
σας». — — — — — — — — Δικαι-
ο σύνη ἐφοιωφρίδη — — — — —
— — — — — — — «ἐν τῷ ἀνθρώπῳ
ἐν ἐν ἐνεργείᾳ τῆς καθη-
γορίας τὸ σπουδαιότερον» — —
— — — — — — — — ὁ σκηπτικός
κ. Πρόσφ. δὲν εἶναι ἀνδρεία τῆς
ἠθικῆς, ἀλλὰ παραβιάζει τὸ
βαθύ ἔργον εἰς τὴν ἀνθρώπου τὴν ἀ-
γωνία καὶ τὴν ἀναρμοστίαν τῆς Δι-
καιοσύνης καὶ τὸ ὅτι ὑπὸ ἔρεις
βοηθεῖ, ἀλλὰ ἡ ἀρρία διαφυλάττει
τὴν διαθεσιάν ἡ δυνατὴ
ἐπαναπαυμένη ὁ κρόδρος ἐν ἀν-
τὶ τῆς φράσεως the case/κρίνει
— — — — — — — — — —
χρατεῖ δίκαιον τὸ ἱερὸν ἐνδοξο-
σύνη καὶ τὸ διαύρον παρι-
λόμενε — — — — — — — —
— πρᾶγμα σπεδαῖον ἡ χαλή-
νη σύνεσις — — — — — — —
— — — — — ὁ κ. Γιωσαρη
ἐρίζει δεῖνα ἐφικτὴν ἀνεί-
νη, ἡ ὁποία δὰ δίναι ἐπὶ τὴν
λήξιν καὶ δὰ ἐξορίσῃ τὸ κρέδος
ἐπὶ αἰῶνας ἐπὶ τὴν ἐνωμο-
ρίαν — — — — — — — —
—

Gustave Lanson.
Histoire de la Litte-
rature Française
16ος Γαλλοφωνία

— ὁ νόθος μεταφραστὴς καὶ τὰ
κάμματα τῆς ἐπαναστάσεως τῆς τῶν
ἀνθρώπων καὶ αὐξημένη ἀνάλογη-
— — — Ἡ φιλοσοφία ἡ ἐν τῷ ὅλῳ τῆς ὁ
ποιὸς ἀνοπαλυνόμενος μένουσι γό-
νῦ ὡσεὶ καὶ τὸ ὅλον μικρὸ ἐπα-
γόνος τοῦ ἀλλὰ ὡσεὶ αἱ μεγάλαι διάνοι-
ῆς ἄνω δὲ μεγαλοφύτου ἐν ἐπαγῆ
χιμαίρα, ἐν ψηφιδωτῇ σύστασιν ἐφ-
βαρύνεται, ἐν ἐρωτικά — — — —
— — — — — — — — — Διὰ τὸ δεξι-
ότητι αὐτῆς πνεύματος καὶ τῆς δεινοτάτου καὶ μεγάλης διανοίας με-
ταβιβάζεται καὶ μεταποιεῖται ἐν ἐπαφῇ
καὶ μεταποιεῖται ἐπὶ τὴν γῆν καὶ φθαρτὴ — — — —
— — — — — — — — ὁ χρονογρά-
φος Γιωάν, ὁ Δημοσθένης αὐτῆς τῆς
Ἑλληνικῆς, οὗ τὴν ῥητορικὴν δεινότητα
ἐξαναφάνεις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν
ἐν λόγοις ἐπαναστάσεις καὶ ἐπιστολαὶ
αἱ αὐτοῦ ἐπανεδαύρασθαι

αὐτοπία = φαντασία, σχίδιον ἀπραγμαποίητον
αὐτοπιστή = ὁ συλλαμβάνων φ. σχέδια
διαπιστώω = διαπιστωνω
διαπομπή δησις = περιπαιξις, σαρκασμός
διαπομπεύω = περιπαίζω
ἀποδιορατίζω = ἀποδιδύω
ἀποδιορατισμή = ἀποδιορασμός
ἀπεμπόλησις = πύλησις
ἀπεμπολῶ = πωλῶ
ἐμπεριστατομένως = λεπτομερῶς
ἐμφιλοχώρησις = παρεδρεύσις
ἐμφιλοχωρῶ, ἐνοφιλοχώρουν = παρεδρεύω, εἰσέρχομαι πάσον
ἐνδυνικτή = ενυκτός, διπνεύς
ἐνοφόρη = σατανᾶς
ἐνυχη = ἐνραδμένη
εἰσοτομική ἀφαίρεσις =
μεσάβρια =
ὀργασμή = σφοδρά ὁρμή ὀρέξι. —
ἀοαθεάτη ὑμέτη ἀδυσώπητη
ἀνθηρεπεία = κ. λ. π
εἰκόν ἡμέφθη τοῦ συνεφόντος
ποιμαί καὶ τέλι ἀνδρεῖοι +
παμπρεπής = δόλιος
ὑπρόγνωσις ἐν ἐν ὑπρμί ἐν γνῶμ ὑδ.

ὀνοαρπεσμή γλῶσσα =
ἀνδιδιηνεμής = ἄδυνα, ἥρεμα
ὀανάμεα = φάρμακον θεραπεύν τὸν τόπον
βεβαμχυμένη καὶ ὀαράφορη, ἀπὸ τῆς χαρᾶς. —
Ὁ καταγορεύων καὶ ὀνο ὀρόνα τῆς ἀγωνίας —
Μὲ τὴν βαθεῖαν ὀναίσθησιν τῆς ὀραγματικότητος, μὲ τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται τῆς ἀρρωστείας. καταλαβαίνει
— — — — — —
Τὰ δόγματα αὐτῶν κάθαρτον καὶ διδυνεῖ, ἡ γραφὴ τοῦ. Ἐξίν ἀπὸ τῆς βαχυῆς ἀριαδνᾶ καὶ τὸ ἐρεύθος ἔχουν ἡ καὶ τὸ σῶον ἀ ὑπ τὸν διδυνεῖ, τὴ ρὸν τὸ βεῖ. ἐρεύνας καὶ ἀλήθειας ὁ κόσμος ἀνθρ. —
— — — — — — — — — — — — — —
Μορφοῦται ἡ δίψα τῆς ψυχῆ καὶ ἀναπάεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ἀναπαύεται ἡ ἀπόνια, ἐφεύρεται ἐκ γνῶσιν ἐφεύρεται καὶ ἐκ ὑπνῆ ἀόδηρα — — — — —

ἐνεοιγνύω=
ὀνειραῖον ἀποτέλεσμα= εἰδυλλιακό 2.

νωχέμα= ὀκνηρότης, νωθρότης
ὀδυνία ἀγχή= βίαιη ἀγχη
συγγραφὶς κεκρίπυστη=
ἀργυρόντο=
σωκωφρίζει καὶ μυκαλορραφίζει
κοσμαλοῖ καὶ χαμαιζηλεῖ= ταπεινεῖ
δὲ κεκρυφίβλεπε οἱ ἐρχόδυς κόρμα
ἔμοι ἀπλαγχνίσμοι= ὀκληρός, ἐπίπονος

ἀπεμεμνήσω νοκτὸς=
ματαιωνῶ= μαγεύω
μὲ ἀφροσύνη ἀνεγράφην
καὶ ἐξαπλαστικὴ ἀφρίνον-
--- σφοιβηκὸν μὲ ὀνο-
ρίαν τοῦ Ψωτοῦ-
ἐλάμπρυνε καὶ ἀγκίστρον τὸ
φῶς τὸν --- ὁ μεγαλεῖο-
πρὸς καὶ μεγαλοφρὸ ὀδύνε-
νῆ --- ἐκ ἀρκετὸ
τὴ σκέψη μου, ψυχικὸ-
τὴ νοῦν μου τὴ ἐπιχρεμ-
ἐν --- τὸ εἶδος αἰσθανθεῖ
ἀπὸ πάνω-

Madrid 17 Abril 1926
Barcelona 17 Abril 1926
Lyon 17 Abril

Dr. Rodolfo Llopis
Revue de Politique
Revue des sciences
politiques.
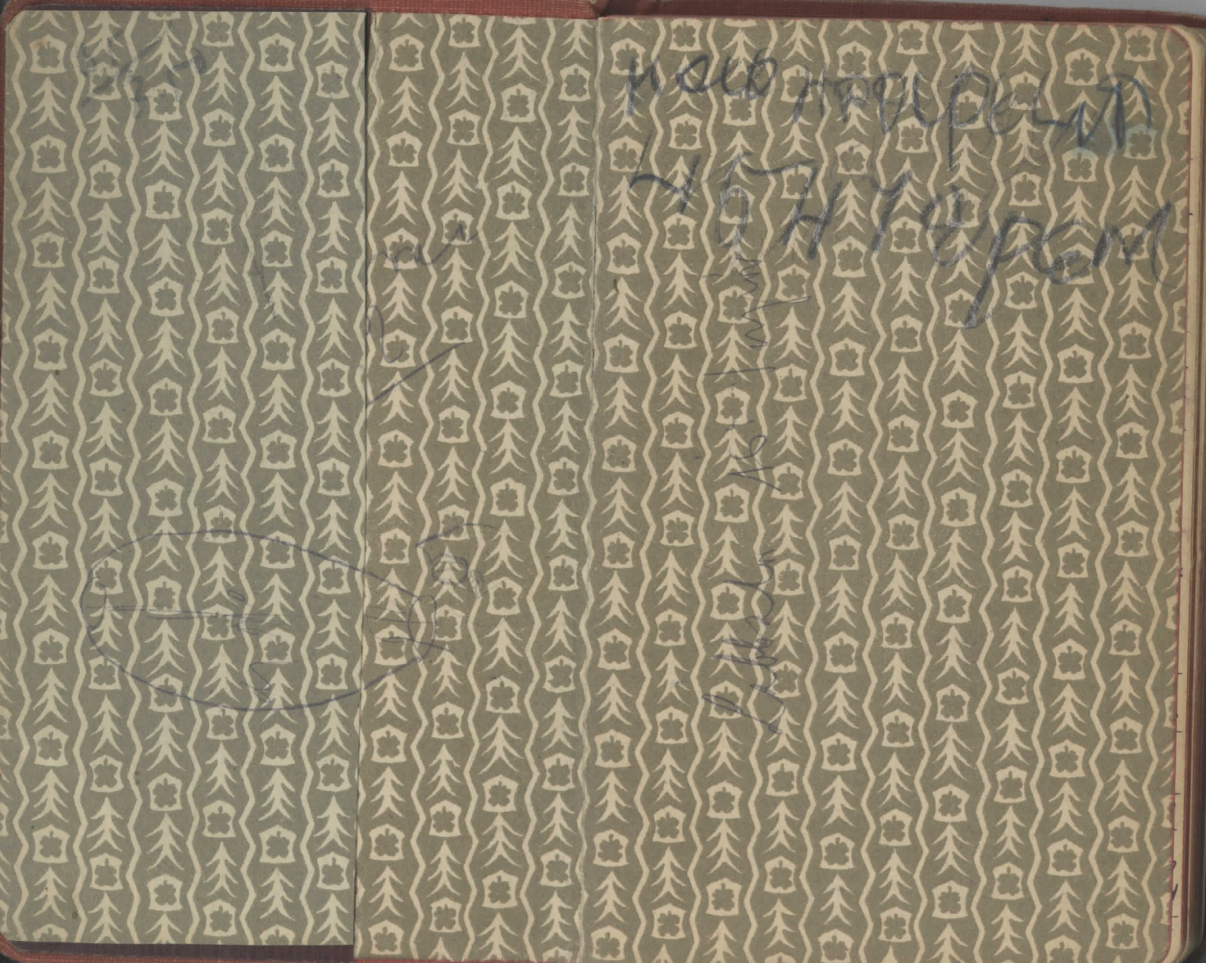
Félix Alcan